

Armonizarea în natură
 Teoria-Logosului INTRU
 IN VIATA JIHONVICEN
 TEZA DE DOCTORAT
 STINTA
 FEMIA
 METICA
 LOGICA
 PSICOLOGIA
 SOCIOLOGIA
 ETICA
 FANTAZIA
 TEODANIA
 APOCALIP
 Apologetica
 Paternic
 Cele 7 tauri
 - uterina
 Meliflorie
 CANON
 MISTIC
 MISTIC
 Fu un punct mare mistic, ci cel mai mic
 mai micul apostolilor si al celor zece urma, it
 Dar ma
 analiza
 cu logic
 psiholog
 tac mi
 mistic
 dela te
 si la l
 interpret
 pictur
 Ieroschimonah
 NIL DOROBANȚU
 Mistică
 propri
 bogă
 olivada
 Com
 catica
 tior, etc
 au sa
 cu bo
 elucub

Scurtă biografie

Născut în anul 1920 în satul Crainici, județul Mehedinți, dintr-o veche familie de moșneni olteni, care avea să dea României și alte personaje semnificative, tânărul Nicolae Dorobanțu va beneficia de o educație aleasă, fiind nepotul generalului de intendență al Casei Militare Regale a României, Gheorghe I. Dorobanțu. Va face primele 3 clase în satul natal, apoi clasa a 4-a în București, la Școala primară a sectorului Ateneul Popular, avându-l coleg pe Regele Mihai, Colegiul Sfântul Sava și Liceul Militar Alexandru Sturza din Craiova. Va absolvi Școala militară de Ofițeri, ieșind ofițer activ cu gradul de sublocotenent, repartizat la arma Vânători de Munte, în Regimentul de gardă de la Predeal. Cunoscându-l pe părintele Arsenie Boca, marcat de personalitatea sa, renunță la cariera militară, dedicându-se studiului, absolvind spre sfârșitul războiului Teologia, Dreptul, Filozofia și Litererele, toate cu „magna cum laudae”. Se înscrie și la doctorat, cu tema „Teoria Logosului întrupat în viața duhovnicească” la Părintele Dumitru Stăniloae. Cunoștea nu mai puțin de 12 limbi străine. Tuns în monahism la mănăstirea Cernica, cu numele Nechifor, va îmbrățișa marea schimă monahală, la recomandarea duhovnicului său Benedict Ghiuș, fiind schivnicit de ieroschimonahul Daniil Sandu Tudor la mănăstirea Sihăstria, luând numele de Nil. Profund înduhovnicit, ducând o viață aspră, necruțător cu sine și cu ceilalți, este pustnicul care umbla desculț, descoperit, cu pletele în vânt, îmbrăcat simplu și încins cu o sfoară, uscățiv, cu barba puțină. Va fi urmărit, bătut și alungat de mai multe ori

de securitate, de aceea apărea și dispărea mereu, însă oamenii îl căutau să-i asculte predicile aspre dar frumoase, să se spovedească, să primească sfaturi. Nu se rușina să mustre autoritățile ateiste cât și fețele bisericești. Va fi încarcerat și torturat în 1956, pentru câteva luni, și apoi părăsit inclusiv de Biserica Ortodoxă, care-l caterisește în noiembrie același an. Se va ascunde în satul natal, unde va trăi în spiritul care l-a caracterizat toată viața, asceză și studiu intelectual (scriind mii de pagini), până în 1964 când situația politică se va destinde. Verii săi, Iulian Dracea (rector al Institutului Agronomic Timișoara) și Valerian Popescu (rectorul Institutului Stomatologic din București), au încercat să-l convingă să predea în învățământul superior. Refuză, continuându-și calea misionară. Va fi din nou hărțuit, anchetat, până în 1977, când va muri în condiții stranii, la puțin timp după cutremur. Este înmormântat în cimitirul satului Crainici, județul Mehedinți.

Mistică

Această lucrare a fost scrisă între anii 1958 - 1959 în casa părintească din satul Crainici, județul Mehedinți

Mistica, drept știință, este bazată pe observație, experiment, introspecție, discuție, analiza și sinteza operelor marilor mistici. Iar eu păcătosul, cel mai mic, prost și prigonit, încât sunt o vie priveliște pentru îngeri, oameni și stihii, încerc a ridica mistica la rangul de

adevărată știință, ba încă cea mai înaltă dintre științe, centrul și baza teologiei fundamentale, împărțea științei aplicată în viață, „adeqnatio rei et intellectu”. Când Savin apologetul și Stăniloae dogmatistul luata-au catedrele de mistică, în suplinire și în titulatură, chiar au retractat și rectificat concepțiile anterioare asupra misticii, cercetând operele marilor mistici, și au recunoscut mistica drept centrul teologhisirii, teofaniei, teologiei și științei.

Noi suntem datori a arăta experimentul nostru clar: cu ochii noștri am văzut, cu urechile noastre nemernice, cu cele 25000 de coarde ale membranei bazilare am auzit Cuvântul ceresc al Tatălui al Fiului și al Sfântului Duh, al Maicii Domnului și al Sfântului Iile, cu gura am gustat cât de Bun este Dumnezeu Euharistie, cu senzațiile cutanate și tactile am simțit pe Hristos, cu senzațiile organice L-am primit în cele 7 Sfinte Taine, cu senzațiile olfactive L-am adușmeșat Parfum al Logosului Divin, L-am perceput pe Cel Infinit și Veșnic în cadrele temporal- spațiale. Îmi aduc aminte, ca în anamneză, cu memoria și nu este nevoie să mi-L reprezint, că ÎL văd în răpiri extatice, teofanice. Nici nu trebuie să forțez imaginația, de vreme ce Hristos este pururi de față în vedenie, în gând sălășluiește, mintea și gândirea sunt ale lui Hristos, iar Rațiunea este Dumnezeu în Raționament. Sentimentul iubirii este pururea îndreptat spre Hristos, Iubirea Eternă. Cerem ca voia lui Hristos să se facă în noi, ne-am deprins în Hristos, încât nu mai putem fără analiza și interferența teofaniilor, suntem cu atenția mărită, „în clipa mărită”, spre Marele Dumnezeu și Mântuitorul nostru. Iar limbajul și cuvântul e numai în Dumnezeu Cuvântul. Toate acestea le experimentăm zi de zi, prin Logos Divin teofanic, prin revelație

supranaturală, răpiri, arătări cerești, Sfânta Euharistie, extaz, contemplații. Eu nu sunt un mare mistic, ci cel mai mic, mai micul apostolilor și cel al celor de pe urmă, ultimul. Dar vă spun mistica din experiența mea proprie, ca analizată științific și real ai mintea întregă, logic cu logica divină, dincolo de bivalent și polivalent, silogistică și logică matematică, etc.

Cum să tac mistic, când însăși ascetica și mistica „via purgatio illuminata, unitiva”, etc, duc de la teorie la practică și la lucrare în Hristos. Toate științele au savanți și interpreți experimentatorii, se laudă cu băligi, pietre, fosile, cadavre, vicii, elucubrații, bunuri nebune, justiție nejustă, politică politeistă, social urător nesociabil, teorie neaplicată, adevăr mincinos, estetică urâtă, binele răutăcios, sacrilegiu canonic tipicar, habitual. Și chiar voi, cei ce vă numiți ucenici ai Mântuitorului Hristos, ucideți și huliți apriori și aposteriori, zicând că prin fanatism apostat aduceți vreo slavă Dumnezeului Celui Viu. Deci toți vă lăudați în minciună, sunteți savanți ai erorii, neștiutori și ignoranți agramați. Dacă vă spun, nu vă judec ci vă deplâng, pentru că faceți impresie deplorabilă. Dacă mă laud, lauda îmi este ca a lui Pavel în Hristos și în Adevărul viu experimentat și nu pot să nu spun despre ce am văzut, auzit, etc. În tot locul poate fi omul Biserică vie, precum am experimentat în pustie și biserici, în schit și mănăstire, în casă și temniță, pe munți, pe acoperișuri și pe cale, în catacombe, în prigoană și liber. Dacă omul sfințește locul, cu atât mai mult clerul, monahul, misticul, îmbisericind și consacrand totul, pregătește calea Domnului Dumnezeu. Mistica sfârșitului nu-i pentru ea însăși, nici pentru misticul experimentator egoist și subiectiv, ci ca

aceea de la început pentru toți. Dovadă că Dumnezeu nu îi vorbește numai lui Moise și lui Ilie, ci prin vasele Sale alese, ne grăiește tuturor în Cuvânt viu ceresc, rămâne în veci și ne conduce, ca pe poporul ales vechi spre Ceruri noi, nu spre pământ vechi. E curios tocmai că voi, care negați mistica, preconizați religia particulară și prigonți prozelitismul, liturghia publică și teofania. Dar acesta este un semn al veacului, că în realitate Hristos însuși lucrează, dezleagă, Se propovăduiește, Se ascunde în predică, ne curăță ascetic, ne iluminează teofanic cu lumina Taborică și ne unește în Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, în Adevărul Său dumnezeiesc, ceresc și mistic. Noi, cei care auzim și vedem Tainele, nu suntem mari mistici, ci Hristos care tace, dar ne grăiește totuși pe șoptite. ÎL vedem în taină în mijlocul bisericii, pe cale, în pustie, între voi toți cei îndurerați. Marele Păstor al oilor și Marele Mistic este Hristos. El ne conduce și Se arată înlăcrimat, iubitor, milos și prigonit. Ca un Pedagog ne învață să ne ascundem, ascunzându-Se și El mereu în veșminte, vase și Taine prigonite. Bisericile se transformă în beciuri și magazii.

Prigoana a început întâi de la noul Sion ceresc, apoi cu catacombele pe care le părăsim în amară primejduire, rând pe rând. Și apoi cu bisericile voastre mari și cu catedralele enorme, cu casele voastre, etc. Hristos Infinitul și Veșnicul Dumnezeu n-are loc, vremea Sa n-a venit încă, precum Se și plânge în Sfânta Evanghelie. Iar voi, viermi limitați și vremelnici, aveți loc și timp de mântuire și totuși vă preocupați în toată vremea și pretutindeni de păcate, pentru focul veșnic. Vai vouă! A venit curățire falsă, iluminare falsă și înșelătoarea unire din toate țările procleste. Că tocmai voi, apostatații, vă lăudați că despătimiți, luminați și uniți

noroadele fără Hristos. Dar mistica yogă, brahmană, budhistă, ocultă, criminală, morbidă, păgână, materialistă, științifică, politică este o flagrantă contradicție. Numai în Hristos și în Ortodoxie poate fi cineva ascetic, mistic și mântuit. De aceea chiar noi, cei prizoniți între păgâni, avem dreptul să slujim Domnului Dumnezeu, să experimentăm mistic teofania, întrucât nu avem loc și timp, așa că fără să vrem, suntem siliți să trecem dincolo de spațiu, de timp și de imanent, în transcendent. Că patria noastră este sus în Ceruri, dar voi frații noștri ne prizoniți iar păgânii și fiarele sălbatice ne plâng de milă. Și noi plângem de iubire, purtând pe Hristos la sân și toată Sfânta Biserică Ortodoxă în spinare, pe umeri, pe creștet, pe brațe și târâș, printre spini și piroane, urcăm calvarul tot mai sus, chemând pururea Numele Prea Dulcelui Iisus: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”. ÎL strigăm cu toată ființa, cu toată respirația în toate zvâcniturile inimii, cu ochii înlăcrimați și seci de plâns, cu urechile pline de auzul cel bun al Cuvântului ceresc, cu mâinile întinse în extaz, cu toate organele flămânde și însetate, ca un pământ uscat și fără de apă. ÎL sorbim cu dor și cu nesaț Euharistie, nu ne mai săturăm de Hristos teofanic și revelațional.

O, Iisuse Dulce, cât de mult Te iubim! Deci știința mistică este în vigoare și mai actuală, ca oricare alta, de vreme ce însuși Obiectul este Subiect Viu și Lucrător, Se revelează cu semne, minuni și puteri în teofanie. Toate metodele științifice aplicate ne dau aceleași concluzii. Iar controlul euharistie, sacramental, crucial, tainic, ierurgic, exorcistic, etc, ne adeverește veracitatea inexorabilă și inefabilă și totuși grăitoare mistică. În

timpul Sfintei Liturghii, în timpul paroxismului durerilor și al plăcerilor, al bucuriilor mistice, ne grăiește Hristos și ne învață cum să ne controlăm stările mistice, că în cele mai vegetative funcții trebuie să introducem logica, voința și conștientul pe calea mistică, încât tot trupul și sufletul se transformă, se sfințește, se îndumnezeiește organic, funcțional și mental prin mistica trezviei. Astfel, prin ruga respirației și a inimii, transformăm cu ajutorul mistic al lui Hristos aceste organe și funcțiuni involuntare inconștiente, conduse de marele simpatic vegetativ, în trezvie și conștient, chemând numele lui Hristos la fiecare inスピro-respirație și pulsație sanguină. De gânduri, logică, rațiune, sensibilitate și voință nici nu mai vorbim, de vreme ce sunt logice „de facto”. Iar voi, cei ce mai aveți gânduri rele, vorbe nedrese cu sare, fapte infamante, nu sunteți treji nici în actele cele mai conștiente conduse de înțelepciunea capului. Prin aceasta se poate constata răul decadenței și rătăcirea păcatului între voi. Că ați inversat profanator și ați pervertit în mod peiorativ tocmai căile unde bate Hristos la ușă, ați deteriorat și viciat cele mai sfinte gânduri, cuvinte, fapte, încât între voi e totul spurcat. Curățiți-vă, iluminați-vă și uniți-vă cu Hristos, încetați fărădelegea! Ați călcat Cerul, Sfintele Taine, dogmele, în picioare, preferând lături și vărsături, în loc de mărgăritare, și ați aruncat spurcăciunea dintre voi asupra celor sacre. E stare de demonism. Starea mistică creștină este legătura pământului cu Cerul, a omului cu Dumnezeu, gândind, vorbind și lucrând totul spre ridicare în Hristos și în Adevăr Divin tainic. Așa se explică îmbisericirea, sfințirea și chiar îndumnezeirea omului. Iar clerul are datoria de a deveni mistic spre eficacitatea Sfintelor

Taine, ierurgiilor, moliftelor și tuturor slujbelor celebrate în exercițiul funcțional sacerdotal practic.

Am explicat în Apologetică metoda sacramentală ce poate fi aplicată de cler, precum și necesitatea misticii în tot locul și în tot timpul spre consacrare. De vreme ce purtăm mereu și oriunde pe Hristos: la sân, în gură, în minte, pe buze, în respiro-inspirație, în inimă, în mișcare, în mâncare și în băutură, în trezvie, în somn, în vedenie, în cuvânt, în faptă, în mers, pe calea Care-I Hristos, în toată viața noastră pe care lui Hristos I-o dăm- înseamnă că suntem pururea și pretutindenea în stare mistică, iar Hristos este ca o pecete pe fruntea noastră, ca o brățară la mâini, ca un jug bun și ușor, dulce și blând la gâtul nostru. Noi vorbim în mistică de 5 simțiri, dar și de o însimțire tainică, mistică, teofanică și teologică și nu suntem neștiințifici de vreme ce și în psihologie sunt 7 senzații. Noi, cu toate cele 7, simțim mistic pe Dumnezeu Cel Viu. ÎL simțim organic, interior, fiindu-ne foame și sete de Hristos. Simțim o rană, o durere mistică, de dorul lui Hristos. ÎL simțim în mod tactil sau cutanat, că ne înflăcăram de iubirea lui Hristos și clocotește întru noi Sfânt Sângele Lui, ne încălzim la apropierea Sfintei Mese, Sfântului Chivot, Sfântului Potir, Sfântului Antimis. Și suferim, văzând și simțind ca Toma rănila Domnului Dumnezeu. ÎL simțim pe Hristos în mod kinestezic la orice mișcare, activitate și dinamism. ÎL simțim olfactiv, adulmecând mireasma Logosului Dumnezeu. ÎL simțim gustativ, Dulce, Euharistie. ÎL simțim auditiv în Cuvânt ceresc, în acorduri de sfere cerești și de sonorități divine. ÎL simțim vizual, în lumina Taborică cea neînserată și în culoarea teofanică divină transcendentă.

După numărul celor 7 Sfinte Taine, ÎL simțim pe Hristos cu cele 7 senzații mai clar și mai științific decât am simți și am experimenta toată știința și chiar sufletul nostru. Dar când pătrundem introspectiv, în simțurile duhului interior? Dar după adormirea noastră în trup, cum ÎL va simți sufletul singur, eliberat de tot balastul trupesc? Dar în eshatologic, cum ÎL va simți și trupul înviat, glorios, purificat, unit cu sufletul cel nemuritor în Infinit și în Eternitate? Dar câte stadii mistice, de mai adâncă taină și îndumnezeire, n-or mai fi? Nouă nu ne este dat a cunoaște, nu ni S-a revelat în mod supranatural spre folosul grabnic al mântuirii decât câteva dogme, taine, date succinte, etc. O, dar cât a rămas pecetluit de la Sit, Enoh, Ilie, Daniil, Ioan și din Apocalips! Ne-ar trebui o vecie, să studiem totul! Dacă mistica a fost scrisă până azi din amintire, ca profețiile, Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, scriem chiar acum, când ne grăiește Hristos Logosul Divin tainic cu putere, astfel încât mistica e vie, actuală și mai necesară ca oricând. Cu Efodim, Urim, Tumim sau cu metoda anamnezei se putea interpola, se ascundea câte ceva, însă astăzi experimentăm mistic toate stările tainice, precum ni Le dă Hristos. Și nu vorbim, ca de ceva trecut, ca „în vremea aceea”, pentru că Hristos este pretutindeni și pururea, mai presus de orice timp și spațiu. Că înainte, după și în timp ce scriu, Hristos ne tot grăiește Logos Divin, ni Se arată din plin teofanic, ne conduce pe cale mistică spre Tainele împărăției Cerurilor și lucrează mai presus de înțelegerea noastră, aduce descoperiri și Cuvinte cerești. Câte mijloace de mântuire nu ne tot întinde Prea Bunul Dumnezeu. Că știința cea mai adevărată e cea care știe pe Hristos, cea care trăiește viața în Dumnezeu. Știința cea mai

științifică e care-și trăiește obiectul, se conformă legilor respective ale științelor, tainelor descoperite și învățate. Iată de ce mistica e cea mai științifică, teoretică și practică știință, în același timp fiind aplicată chiar când o înveți și o experimentezi. Voi, care nu urmați ceea ce învățați, sunteți farisei dacă studiind mistica n-o urmați.

Tăcerea mistică se explică prin smerenie și prin umilință religioasă, după exemplul Lui Hristos. Dar smerenia în fața lui Hristos, nu a satanei, a lumii sau a trupului pieritor. Pe când toate celelalte științe au fost depășite și perimate, nemaiavând ce descoperi, decât poate noi invenții tehnice pentru trup, iată că știința misticii e mereu nouă, vie, actuală, dar și inepuizabilă și nesfârșită, după cum îi este și Obiectul-Subiect Dumnezeu. Am relatat că mistica se continuă și în eshatologie. Acolo sfinții și îngerii slavoslovesc pururea pe Prea Sfânta Treime, pentru Slava Sa cea mare. Prin mărturisirea zilnică, în urma cercetării conștiinței din fiecare clipă, putem vedea pe Dumnezeu, ne putem îndulci mistic de El. Așa că senzația, percepția, memoria, imaginația, cugetul, raționamentul, emoția, voința, sentimentul, deprinderea, atenția, temperamentul, caracterul, aptitudinea, talentul, dar mai ales talantul, trebuie cercetat zilnic și fiind cu „inimă curată, înfrântă și smerită” putem vedea pe Hristos mistic. Știința vrea experimentalul actual „hic et nunc” și totuși tinde spre general și universal neschimbabil, de vreme ce lucrează cu noțiuni, cu sferă, cu conținut, cu legi, cu teoreme, cu formule și ecuații. Dar generalizarea duce în fals, în abstract mincinos și știința rămâne fără obiectul real prezent și fără cel etern, așa că zace în echivoc; pe când mistica tratează

cu Dumnezeu cel neschimbat, care-I și prezent „hic et nunc” în mod teofanic precum și etern. Așadar mistică împlinește condiția esențială, metodologică și științifică. Mistică fără teofanie nu se poate. Obiectele creaturale, precum și ființele, n-au valoare fără lumina Creatorului, Care le susține și le luminează.

Dacă luăm în considerație numai creatura, efectul, statisticul, efemerul și experimentalul accidental, riscăm să facem erorile anticilor, dar nu devenirea, metamorfoza, evoluția, transformismul și dinamismul ar fi esența, existența sau valoarea, ci Hristos Cel ce este pururea ca ieri și azi. Idealiștii greșesc deopotrivă cu materialistii, negându-și punctele opuse spirit-materie. Dar ambele sunt creaturi, că Hristos a creat lumea nevăzută, a duhurilor îngeresti, și lumea văzută, dar dacă trupul, sufletul, îngerul și tot ce-i creatură are realitate, aceasta e numai în legătură cu Hristos. Atâta credință întru toate, după cum Hristos este totul întru toate, pe toate umplându-Le, Cei Ce este necuprins. Creatura se urcă pe o scară spre Creator, dacă privim tainic în structură, în lege, în Cuvântul ce a creat. Astfel, privind cosmosul întreg, găsim argumentul cosmologic rațional, ce ÎL mărturisește pe Hristos, viu și lucrător Dumnezeu. Privind om, faună, floră, regn mineral, cele 5 sfere și cele 4 stihii, vedem în structura lor Cuvântul, Care le-a scos din neființă și Le-a poruncit „Să fie!” și iar le va da poruncă să se întoarcă în praf, în neexistență la sfârșit. Toate acestea, ce par a fi, sunt doar vis și deșertăciune, că vor face loc Cerului nou și pământului nou. Că azi s-a ajuns la paroxism, când pare că omul este măsura tuturor lucrurilor și ar fi totul, negând chiar pe Creatorul totului. Dumnezeu este pururea și pretutindeni și n-are nevoie de mărturia

noastră, pentru că Prea Sfânta Treime întru Unire sunt Trei Persoane și Fețe, Care mărturisesc și a Sa mărturie este Adevărată și însuși Adevărul. Iată de ce preferăm să ne mărturisească Hristos și să mărturisim și noi pe Dumnezeu, chiar atunci când voi, oamenii nelegiuți, ne întemnițați și ne legați, ne ucideți și ne răstigniți, negând orice sfințenie. Iată de ce noi nu dorim decât pe Dumnezeu, nu dorim să avem altă bucurie, plăcere și veselie, decât în Dumnezeu în mod mistic. Că tăcem noi, să vorbească Hristos Cuvânt ceresc și atunci împlinim cu adevărat legea mistică. Iar Cuvântul Dumnezeu cuvintează cu putere și cu iubire. Este cea mai reală și mai adevărată și vie experiență, că însuși Hristos grăiește, ni Se revelează în mod tainic mistic. Mistica ortodoxă e realitate, adevăr viu și actual, oricând și oriunde, experimentat mai ales în prigoană și exil.

Dacă pustnicii și sfinții de bunăvoie primeau har mistic în asceza dusă la extrem, astăzi Tatăl varsă pe Duhul Sfânt peste tot trupul, ne vorbește ca la Iordan, ca la Schimbarea la Față, dar nu din norul nebulos, pe care știința l-ar crede undă radiofonică sau televiziune, ci prin chipul și asemănarea lui Hristos. Am relatat mereu și repetăm că mistica nu-i totuna cu mistificarea, iar Ortodoxia nu-i mitologie. Voi ați degradat conceptele, ați luat în mod pejorativ toate sensurile verbale, noționale sau conceptuale în semantica filologică și în logică. Logica nu e decât aceea a Logosului Dumnezeu, mistica nu e decât cea creștină, religie nu e decât Ortodoxia revelată. Noi avem idei, dogme, noțiuni și taine precise, axiome și postulate, verificate de două mii de ani și nerăsturnate, că sunt zidite pe Piatra Sfintei Biserici, pe care nici porțile iadului nu o vor dărâma. Voi zidiți pe nisip și încercați să dărâmați Biserica, tot ce

este curat și sfânt. Vai vouă! Mistica este vorbirea Dumnezeirii cu omenirea, tăcerea creaturii ascultându-L pe Hristos: „Să tacă tot trupul cel muritor, să înceteze tot cugetul cel pământesc”. Hristos ne-a învățat să tăcem, să ne rugăm pururea, lucrând cele divine spre slava lui Dumnezeu. Chiar Hristos însuși S-a rugat, deși este Dumnezeu veșnic, deci cu atât mai mult trebuie să ne rugăm noi creaturile. Mistica este rugă și teologhisire tainică, iar noi suntem datori să ne rugăm neîncetat, întru inimă și minte curată, când oficiem slujba publică și celebrăm Sfânta Liturghie. De aceea în cele 7 Sfinte Laude și în cele 3 Sfinte Liturghii sunt rugăciuni tainice recitate mintal înțelesual de cler, în timp ce în Sfânta Biserică se urmează tipicul, canonul, pravila, etc. Toate rugăciunile tainice trebuiesc în inimă, în Duh și în Adevăr rostite, ci nu cu glas. Cuvântul Dumnezeu, Care S-a întrupat, fiind Icoana Tatălui Ceresc a tăcut pe Sfânta Cruce, dar noi. Iar azi Hristos grăiește, ni Se revelează Atotputernic și Biruitor, dar descoperă în taină teofania și levitația. Dumnezeul Cel Viu n-are nevoie de propagandă, de reclamă, de apărare, că El însuși este Dumnezeu, Care va judeca pe toți și i S-a dat toată puterea în Cer și pe pământ, însă nu abuzează de ea, spre a Se răzbuna, ci îndelung rabdă și așteaptă cu dor nespus întoarcerea noastră.

Pocăiți-vă, curățiți-vă simțirile, ca să-L puteți vedea pe Hristos! Aveți credință în Dumnezeul Cel Viu, Care poate face minuni, Care vă poate mântui pe toți! Brahmanii, budhiștii, fachirii, fanaticii, maladivii morbizi, voi atei, sunteți mistici falși, mistificatori înșelători, căutați să înșelați și pe ceilalți prin ocultism astral, prin eroare și dezmăț. Obiectul și subiectul vostru nu este decât minciuna, materia dialectică, viciul,

mascate ca fericire, nirvana, false minuni, etc. N-aveți nimic serios, pentru a sufletului mântuire. Ba încă mai negați și sufletul, pe Hristos și realitatea divină, încât ați ajuns prigonitori, ighemoni, ucigând tot ce este sfânt. Voi, catolicii, ați adus misticismul fals al inchiziției, al indexului, al jesuitismului fanatic, al urii și al cezaro-papismului vanitos, infailibil, din cauza căruia suntem prigoniți și noi până azi. Ce rost ar avea să fie prigonită blânda mistică, care n-a făcut rău nimănui? De ce nu o mai îngăduiți în școli, de ce prigoniți teofaniile și vedeniile Dumnezeului Celui Viu? Ba ați șters și religia creștină, chiar Numele lui Hristos, deși anii sunt numărați de la Hristos Logos, pe care-L huliți și-L negați! Și vă lăudați că ar fi era voastră? Mincinoșilor, pe cine înșelați voi? Tot cerul, pământul, toată istoria sunt martorii existenței Dumnezeului Celui Viu! Dacă ați înșelat pe muritori și religiile lumii, nu veți înșela pe ortodocși, întreaga Biserică luptătoare, îngerească, cerească și triumfătoare! Iată de ce Hristos Se arată și toarnă har peste toată suflarea, iar mistica izgonită din școli, din institutele teologice, a pătruns în coliba ciobanilor și a fecioarelor, a umililor prunci, a săracilor și prigonitilor, în catacombe, în pustnicii, în ocne, în exil, în amară primejduire, în taina codrilor, în spitalele muribunzilor și pe câmpurile de luptă.

Creștinismul va învinge mereu prigonit, mistica este centrul teologiei fundamentale și sistematice. Nimeni nu poate izgoni pe Dumnezeu! Dacă vă lăudați cu asta, aflați că tot mila Sa vă susține și vă îngăduie, proniindu-vă cu Mână Tare și cu Braț înalt! Voi nici nu știți ce vreți și dacă ați devenit nihilști, atei, antihriști ca satan și vă îngăduie Hristos, ca pe diavoli, voi îi cerneți ca pe grâu, prin ispitari și prigoane și puneți cununi, fără să vreți,

aleșilor lui Dumnezeu. E mântuirea mai aproape decât oricând, căci în taină ne rugăm, plângem în prigoană amară, lucrăm în via și în ogorul lui Hristos neștiuți de nimeni. Este vremea misticii practice ortodoxe, mai mult ca pe timpul marilor mistici care au tăcut, n-au scris nimic și s-au rugat pentru tot cosmosul. Dumnezeu este cu noi până la sfârșit, precum a și făgăduit, iar noi îl suntem mărturii vii. Cel puțin, întrucât mă privește, ÎL simt mereu pretutindeni, pururea, pe Dumnezeu Cel viu și Atotputernic. Este cu mine și întru mine, îmi este în gândul, mintea, sufletul și toată simțirea psiho-fizică. O, cât de mult trebuie să-I mulțumim lui Hristos, să ne întărim întru Duhul lui Dumnezeu! O, ce mari și minunate taine ne-a descoperit nouă, Preasfântul! Dar cui să le spunem, în acest veac, trecând peste orice considerent și umilință? Mistica trebuie scrisă de mistici experimentatori, singuri și însingurați, cum știința, cultura, tehnica, etc, sunt relatate de specialiștii respectivi, lată de ce ne dezvăluim sufletul sincer, chiar dacă ne judecați cu asprime. Dar veți fi înșivă măsurăți, judecați și cântăriți precum este scris, că se vor împlini toate cele scrise până la o iotă și o cirtă. Iată că Hristos ne-a dat o rânduire, ne-a făcut împărăție și patriarhie, mitropolie și episcopie, protoierie și parohie, mănăstire și schit, biserici și altare vii, harisme și har peste har, ranguri cerești, înainte de a vă dezorganiza, de a vă lepăda și de a vinde voi totul.

Dărâmarea altarelor, bisericilor, ierarhiilor și a întregului edificiu clerical s-a efectuat după ce Hristos Și-a organizat adevăratul cler, adevărata ierarhie și Biserică, mănăstire, ca și pe vremea patriarhilor Enoh, Noe, Avraam, Iacov, Moise, Samuel și a profeților. În timpul Preaslăvitei Sale întrupări, deși Kaiafa era

arhiereu oficial, Hristos era Patriarh. Deși erau Pilat și Tiberiu împărații pământului, Hristos era împăratul Slavei Cerești. Deși erau prooroci mincinoși, ca și astăzi, Hristos era Profet, Dumnezeu Adevărat și Etern. Istoria se repetă, Hristos a făcut Patriarhie și Altar, Sfânta Sfințelor în Sfânt Pântecele Fecioarei Maria, în iesle, în peșteră, pe asin, în Iordan, în Nazaret, în templul lui Zorobabel, în munți, pe șes, prin văi, prin Ghetsimani, la judecată și în temniță, la stâlp între călăi, la Sfânta Cruce între tâlhari, în mormânt și chiar în iad scoțându-i pe toți dreptii, cei din veac adormiți. Astăzi face Hristos altare unde voiește, conduce Sfânta Biserică direct, căci Adevăratul Cap viu al Sfintei Biserici își conduce ierarhia ca Adevăratul Cap al Ierarhiei, ca Ierarh Patriarh Dumnezeu; își conduce profeția ca Profet Dumnezeu; își conduce împărăția Cerurilor ca Adevăratul împărat al Slavei și Dumnezeu Atotputernic. Iată cum ne conduce Preabunul Dumnezeu printre cele mai grele prigoane, pe calea cea strâmtă, ne ține proniator pe palmă ca pe Daniil între babiloneni, ca pe Iosif între egipteni, ca pe Sfinții Apostoli între ighemonii din Galileea neamurilor și printre farisei. Noi nu mai vedem pământ ci numai Cer și Dumnezeu. ÎL vedem pe Dumnezeu, pentru că ne-am tot despărțit de oameni, vedem numai Raiul cel triumfător, că ne-ați luat chiar voi pământul și lutul. Vedem viața veșnică, pentru că ne-ați privat de cea vremelnică și de cea pieritoare. Vedem pe Maica Domnului, pentru că nu mai avem de-a face cu sexualitatea, cu păcatul, cu desfrâul și cu eroarea. Dacă voi, monahii și monahiile, ați fi murit la porțile sfințelor altare și mănăstiri, nedespărțindu-vă de Hristos și de Casa Sa, ați fi fost martirii și sfinții de la urmă. S-au desființat mănăstirile, după ce întâi s-a

desființat casa celor 300 de fecioare, pe care le-ați siluit și alungat și s-a împlinit cuvântul spus de Veronica că: „mulți din monahism se vor lepăda, nu de cele materiale, ci de împărăția Mea!”. Dar chiar fără mănăstire, fără biserică, fără haină, fără nimic, puteți să fiți voi înșivă Biserici vii, Altare și Sfinte Mese și să faceți din fiecare spațiu, în care vă aflați, loc de rugă și de sfințenie spre cele nesfârșite, spre cele eterne, trecând din lut, din spațiu și din timp la Ceruri.

Astfel în tot locul stăpânirii lui Hristos facem altare, rugă, legătură cu Cerurile, ne împărtășim, ne facem Sfânta Cruce, sărutăm Sfintele Icoane, ne facem lăcașuri, unde sălășluiește întreaga Dumnezeuire. Sfânta Biserică nu se distruge, ci se face așa cum era pe vremea când Hristos însuși umbla pe pământ cu Sfinții Apostoli și făcea altar pe munte, în foișor și chiar singur pe Sfânta Cruce. Dacă azi mai sunt încă altare deschise, biserici și mănăstiri, sunt închise inimile și sufletele voastre, ba mai sunteți și prigoniți și prohibiți prin toate mijloacele cele mai diabolice. Voi, de zgârciți ce sunteți, n-ați dat din avere, pământ, hrană, băutură, acoperământ, milă bisericilor și mănăstirilor, nici milă n-ați mai avut, ca să aveți și voi parte de milă. Nici viața voastră nu v-ați dat-o lui Hristos, ați întrebuițat simțurile sufletești și trupești, toată cultura, civilizația, politica, justiția, estetica și etica, chiar și cele sfinte, împotriva Dumnezeului Care v-a creat. Acest fel de slujbă, în fariseism și în apostazie, numai cu buzele și cu haina, cu forma și cu tipicul, nu l-au mai plăcut lui Hristos, căci El vrea închinare în Duh și în Adevăr către Tatăl. Adică în tot locul, cum i-a și revelat samarinencii la fântâna lui Israel, precum și nouă ne descoperă, ne primește în slujbă în tot timpul și locul, ca să

transcedem dincolo de spațiu și de timp. Iată cum se împlinesc toate și ne găsim în fața conlucrării reale, vii, adevărate și practice cu Dumnezeu Cel Viu. Așa că prin noi se împlinește Scriptura, Tradiția și Cuvântul ceresc, iar voi sunteți prooroci mincinoși care umblați după minciună, după satan și pregătiți calea largă peste haturi a lui antihrist. Mințiți înșelând cu materia și viciul, cu păcatul și cu ura, dar nu vă gândiți deloc la Hristos, la Adevărul Etern și Infinit. Pe când voi sunteți fiarele din nisipul mării noroadelor și din lutul care se va spulbera, în același timp noi suntem mandatarii ai Cerurilor.

Petru găngavul de sub regi, Veronica de sub atei v-au predicat vouă tuturor, deși ei erau ciobani și orfani săraci. Voi, clerul din toate sectele și religiile, sunteți hristoși mincinoși, unii predicând războiul și bogăția, alții pacea cu satan și colectivul. O, cum ați decăzut din demnitatea divină în mentalitatea vinovată! O, cât de mult sunteți voi de vină! O, dacă ați înțelege! Muriți în păcate, deși aveți mijloacele de mântuire la dispoziție! Iată că Sfânta Biserică Ecumenică Ortodoxă se ridică din temnițe, din catacombe, prin Sfânta Cruce spre Ceruri, căci Hristos Se pogoară până în fundul ascunzătorilor noastre, ne dă har și ne mângâie spre întărirea și spre lucrarea cea tainică divină. O, dacă ați ști pe lângă ce treceți și peste ce tot călcați nepăsători! O, dacă ați ști lucrarea Dumnezeului Celui Viu și Atotputernic! Căci pentru voi ne rugăm, dar toți ați devenit răi și mincinoși, lași și fricoși, urători și nerugători! Datorită vouă au încetat rugile publice și ierurgiile! E nevoie de aprofundarea rugăciunii tainice interioare. De aceea întreaga Sfântă Biserică Ortodoxă este în catacombe, în temnițe, în crăpăturile

pământului, în mijlocul durerilor, între spini, vipere și lacrimi. Nici la ruga publică nu ne mai putem ruga tare, nu mai putem cânta, plângem și suspinăm, dar Se roagă însuși Sfântul Duh pentru noi cu suspinuri negrăite. Domnul ne conduce spre Ceruri și spre mântuire pe calea cea strâmtă, pe ușa îngustă și cu multe scârbe. Poporul și clerul facem mistică laolaltă în lacrimi și prigoane, foame, sete și în suspinuri. Dar ne rugăm cu nădejde tare Dumnezeuului nostru. În timp ce minciuna vorbește tare și prigonește totul, Adevărul tace și rabdă, așteaptă Cuvântul cel de pe urmă, pe care ni-L vorbește Hristos, Ce Se zbate pe Sfânta Cruce părăsit și bate la ușa noastră încuiată. Noi, împreună cu toată Ortodoxia rugătoare, ne ridicăm în rugă spre Ceruri. Dacă unii dintre voi sunteți înșelați de pace, de război, de metamorfoze și minciuni omenești, nu vă puteți elibera decât studiind Adevărul gol de pe Sfânta Cruce, însângerat în Sfântul Potir, în teofanii, în rugă și în iubire.

Ce minune și ce împlinire! Hristos a știut totul dinainte, ne-a revelat să fim pregătiți pentru anii durerii sfârșitului. Și a gătit, sub ochii voștri, adevăratul model de viață mistică, euharistică și teofanică creștină, ca să nu huliți că ar fi vreo ideologie bogată, superstiție, medievalism obscurantist. Iar noi, care suntem gătiți pentru moarte, care murim pentru Hristos, vom învia întru a Sa înviere. Ce așteptăm de la voi, de la pământ și de la om, de la fiare, decât ce i-ați făcut Dumnezeuului celui Viu? Dacă pe Hristos L-ați răstignit la 33 de ani, apoi este mai mare sluga ca Stăpânul? Iată de ce ne pregătim să fim jertfă vie Lui Hristos, pentru împărăția Cerurilor. A fost o vreme când mai asculta lumea de Cuvânt, dar azi nici voi, cei pregătiți, nu mai vreți să

auziți de Hristos. Voi cei ce-L vedeți, ÎL auziți, ÎL gustați v-ați lepădat, încât este sminteală notorie în univers. Lucrarea se continuă tainică și minunată în har și preaînaltă în dar divin. Ne pregătim pentru propovăduirea cea mare, care va fi după desființarea tuturor bisericilor și mănăstirilor oficiale. Până atunci ne vom desăvârși, vom fi plini de înțelegerea realității divine, treji în har și în Adevăr. Noi stăm în pacea rugăciunii tainice, vedem realitatea Dumnezeiască în teofanii mistice, făcând comparații cu minciuna telurică și cu decadența voastră. Nu ne puteți înșela nici în temnițe, privați de orice taine și sfințenie, nici în catacombe, căci avem cu noi toată patriarhia, mitropolia, episcopia și Biserica Ortodoxă, cu tot harul dumnezeiesc divin tainic. Iată de ce stăm și lucrăm numai cu fața către Dumnezeul Cel Viu, fără a mai privi creatura. Iată rolul vedeniei de a sta numai cu Bunul Dumnezeu și de a ne ruga.

Ateilor, ce aveți oare cu Evanghelia lui Hristos și Biserica Lui? Doar nu sunt ideologii medievale, corporații burgheze, imperialiste, de vreme ce toți aceștia în frunte cu voi luptați împotriva instituției sacerdotale și ecleziastice. Anii se numără de la Hristos, de la întemeierea Sfintei Biserici pe Sfânta Cruce, a Sfințelor Evanghelii, a revelației, teofaniei și a tot ce-i sfânt. Biserica este în catacombe, în prigoană, în dureri și în amară primejduire, ca la început, noi suntem îndurerați și neînțeleși, dar ne întărim prin Tăria lui Hristos „Sfinte Tare”, vă avertizăm că nu este putere, care să se poată împotrivi Atotputernicului Dumnezeu și Sfintei Sale Biserici. Chiar de-ați ucide pe toți creștinii, de ne-ați ara toate altarele, noi vom fi vii în Duh și în Adevăr și în Cuvânt Viu și lucrător ceresc vom

propovădui! Iată „taina cea din veac ascunsă”, iată lucrarea cea mare spre slava lui Hristos! împreună cu Hristos fugim, postim și ne rugăm, suntem flămânzi și însetați, suntem prizoniți în zdrențe și în suferințe de nedescris, dar „cu noi este Dumnezeu!” Vă dezlegăm pe toți, ruga noastră pătrunde și la voi, printre gratii și ziduri reci, în temnițe, în spitale, în catacombe și în pustnicii. În toate părțile se sfințesc elementele Euharistice, Dumnezeu însuși dezleagă, sfințește, ne apără și propovăduiește în taină. Iată lucrarea întoarsă cu fața spre Hristos și a Maicii Domnului, a întregului Cer. Iată de ce nu ne temem, nu șovăim, chiar dacă s-ar dărâma munții și stâncile, de ar veni tot cosmosul și tot iadul contra noastră! Nu-i putere, care să-L învingă pe Hristos Atotputernic! Dacă v-am propovăduit vouă tinerilor, să intrați în sfintele altare, iar azi se închid și se profanează, se dărâmă mănăstiri și biserici, măcar voi să nu vă dărâmați și să vă închideți inima, când bate Hristos la ușa voastră! (Apoc.3; 20). Dacă la locul cel sfânt s-a suit urâciunea pustiirii, fiți sfinți voi precum Tatăl vostru, Cel din Ceruri, Sfânt este! V-am dat pe Hristos la sân, v-am predicat, v-am dus crucea din altare cu dangăt de clopote pe calvar, am predicat pentru voi în vârfuri de munte, la troițe, în afară de tabără cu Hristos (Evrei 13), am mărturisit în iesle, am slujit zi și noapte în biserica mereu deschisă ca în ziua învierii, v-am întărit cu Euharistia Dumnezeului „Sfinte Tare”.

Și prizonit, în anii temniței, am ieșit cu Crucea în mână, cu antimisele, cu potir, disc, steluță, copie, procovețe, candelă și cădelniță, cu Cuvânt ceresc, cu cele 7 Sfinte Taine, cu teofaniile, cu dezlegarea păcatelor, cu predica cea mare în înflăcărare și v-am

profețit anii durerilor care au și venit. Că pe unde am fost prigonit și hulit de voi, vândut și legat, bătut și chinuit, azi este fund de mare ca la Sodoma și Gomora. S-a plinit sub ochii voștri tot ce am predicat. Nu aveți nimic de judecat, ci de lucrat și de lăcrimat. Ce m-ați văzut că fac, faceți și voi asemenea! Prigonit fiind, cu Sfânta Icoană în mână, cu Sfânta Cruce, cu Sfânta Scriptură în brațe, cu Sfintele Taine la sân, dezlegând, iertând, vindecând, botezând, miruind, cuminecând, cununând, punându-mi viața în joc pentru Evanghelie. Că mai bine să ascultăm de Ceruri, decât de oamenii rătăciți și pieritori. Au oare nu v-am propovăduit mântuirea și totuși m-ați alungat ca pe Stăpânul meu Hristos? Au oare nu ați văzut că sunt străin și rănit, gol și întemnițat, flămând și însetat, chiar mort și nu m-ați crezut? M-ați prigonit din cetate în cetate, din casă în casă, din biserică în biserică, din mănăstire în mănăstire fără milă. Și încă și pe cei ce mă plângeau, i-ați persecutat fără milă, fără frică de păcat. V-am spus că veți fi și voi înstrăinați, iată hotărârea a venit, și voi ați fost alungați pe drumuri, iată dovada că Dumnezeu a vorbit prin noi. Voi înșivă, care L-ați văzut pe Dumnezeul cel Viu și v-ați lepădat, v-ați întors din sublim în scârnăvie porcească și câinească. Și deși sunteți căzuți tot huliți mereu, în timp ce noi lucrăm în via și ogorul Domnului, lăcrimăm și asudăm, sângerăm îndurerați. Suntem ca un tun de rugă, de la o margine a cerului până la cealaltă margine a pământului. Au oare, nu aveam și eu loc între voi să vă dezleg, să vă păstoresc, să vă împărtășesc cu Hristos? Voi de ce nu rămâneți lângă altare? Tocmai voi le prigoniți? Ieșirea din altare înseamnă lepădare! Muriți peste ele! Urmați-I lui Hristos spre viața veșnică și spre înviere! Sunteți

martiri, dacă muriți peste Sfântul potir și Sfântul antimis, la locul cel sfânt, și nu dacă vă jertfiți pentru moșie, pământ, patrie, sistem, clasă, rasă, sex, păcat, etc. Nu lăsați Casa Tatălui Ceresc să devină peșteră de tâlhari, cum ați și făcut-o! Nu lăsați urâciunea pustiirii la locul cel sfânt!

Înnoiți-vă, schimbați-vă viața, curățiți-vă simțirile ca să puteți vedea pe Hristos întru dumnezeiasca înviere, înălțare și Teofanie! Cum să nu Se arate Hristos, în Biserica Sa? Ni Se arată nouă în catacombe, în temnițe între păgâni, darămite vouă celor din altarul Său. Noi nu putem să vă mai apărăm decât prin rugă, prin lacrimi, că nu ne primiți nici voi, nici ateii pe care îi robiți, ascultându-i și smintindu-i că nu sunteți corecți. Acum ori niciodată, croiți-vă altă soartă și luați har! Noi v-am avertizat, Hristos însuși v-a trimis Logos Divin și plânsul Sfintelor Patimi despre calvar, dar ca Israelul cel vechi ați răs, ați hulit și ați negat fără milă! Vai vouă! Azi e împărțirea darurilor, dar voi refuzați și căpătați vicii, păcate și erori, precum și sunteți înglodați în toate relele posibile. Hristos vă vorbește, dar ÎL urâți, ÎL prigionii și ne urâți și pe noi, că vă spunem adevărul. Ce să mai facem? Cum să vă mai îndreptăm oare? Voi nu ne primiți și nici nu vreți să auziți Cuvânt ceresc! Batem mereu la ușa voastră, cu ce să vă mai mângâiem? Vă îndurerați numai pentru pământ, noi vă dăm mângâierea Cerurilor, dar nu o primiți! Nici atunci nu L-ați primit: că „întru ai Săi a venit și ai săi nu L-au primit” (Ioan 1; 13). Nu primiți nici pe Hristos, nici Cuvintele cerești, nici vedenii, nici revelații supranaturale, nici teofanii, nici pe noi înșine. Chiar în Rai de v-ar duce cineva nu ați sta, ca Ivan Turbincă, care nu se simțea bine fără beție, curvie, fumat, etc.

Atât de mult v-ați învățat cu păcatul și cu eroarea, încât iubiți și trăiți numai în minciună. Așa plângem, văzându-L și auzindu-L pe Dumnezeu, neputând să vă ajutăm, că voi tot timpul ne prizoniți. Mistica ortodoxă este experimentată astăzi în văzul întregii lumi, că toată Ortodoxia este în temnițe, în catacombe, în asceză, în vedenii, în comunicare și în cuminecare cu Dumnezeul Cel viu. Ar trebui să vă pocăiți toți, să vă îmbrăcați ca ninivitenii în sac și cenușă, să meritați Cuvânt viu și teofanie.

Toți sunteți obligați să deveniți mistici, să tăceți ascultând ce grăiește Hristos. Mistica e tăcerea creaturii și a trupului muritor, să înceteze tot cugetul cel pământesc, că împăratul împăraților merge, Se arată, vorbește, Se dă... Noi vedem pe toți Sfinții îngeri și pe toți Sfinții în jurul Sfintei Mese, în mijlocul slujbei divine, ne cutremurăm și ne înflăcăram de elan și de dor mistic. Suntem nebuni de iubirea lui Hristos, suntem plini de nostalgia paradisiului, de dorul Ceresc divin. Nu mai putem răbda, între pământ și cer așa creaturi nerecunoscătoare, nemulțumitoare și netrebnice. Mai ascultau pe vremuri chiar și păgânii, chiar animalele necuvântătoare grăiau măririle lui Dumnezeu, pe când voi cu totul v-ați lepădat și ați urmat fărădelegea. O, cum să vă întoarcem la Hristos și la Ceruri? Tocmai voi negați Dumnezeirea și viața veșnică? Din trecut comiteți falsitate, chiar în logică păcătuiți prin „ignoratio” sau „negatio elenchi”. De aceea din centrul misticii, întrerupem tăcerea, vă strigăm în mod apologetic și înlăcrimat:

„Pocăiți-vă!”

Nu mai putem avea viață de liniște în mijlocul prigoanei, al suspiciei cotidiene, nici vreun repaus, nici

vreo pace în amarnica primejduire, ci în dureri și în lacrimi, în sărăcie și în necazuri, suntem toți fără nici un sprijin și fără vreun reazem. Nici loc și nici timp nu avem, pentru a întoarce vreun suflet, ba nici pe al nostru suflet nu-l putem mântui, dacă nu ar fi mila și iubirea Dumnezeuului Celui Viu. Scriem astfel tuturor îndurerăților și prigoniților, monahilor, clerului, creștinilor ca să vă întăriți, să credeți în Hristos și în tăcere și în lacrimi să ascultați Cuvântul Domnului. Dar voi nu ascultați, nu vă curățiți și nici pe alții nu îi lăsați să se mântuiască! Ne găsiți cusururi, în orice ipostază și situație ar fi, cum i-ați găsit lui Ioan Botezătorul că postea, lui Hristos că mânca și bea cu vameșii și păcătoșii, că Se dă spre hrană și spre băutură eternă. Intru toate vă smintiți. De aceea nu vă trimite astăzi Hristos decât nebuni pentru Numele Său și puteți să vă smintiți cât vreți, că tot sunteți smintiți și căzuți, încât nu mai aveți de unde să cădeți, din cât sunteți. Nu aveți decât să râdeți pentru nebunia noastră, ce o facem pentru Hristos și împărăția Cerurilor. Voi rămâneți cu râsul și cu batjocura, iar noi lucrăm chiar în mijlocul nopții, al prigoanei celei mai amare, până în sfârșit, ne împlinim misiunea drept făcând cărările spre Hristos Logos, ca să nu vină mânia divină peste cosmos. Voi sunteți nebuni pentru satan și pentru lume, noi suntem nebuni pentru Hristos și pentru Ceruri.

Așa că este ceva modern și actual a fi nebun azi. Dar cât de înțeleaptă și fericită este nebunia pentru Hristos! Mai înțeleaptă decât toate științele și înțelepciunile tuturor veacurilor. Că dacă ați fi voi înțelepți, precum vă arătați fariseic, n-ați răstigni a doua oară pe Dumnezeuul Cel Viu. Hristos nu S-a uitat la mama Sa, nici la viața Sa, nici nu S-a rușinat de îngeri

și de oameni, nici nu a dat înapoi. S-a făcut de răs, pentru noi și pentru a noastră mântuire. A urcat din greu

Calvarul, S-a lăsat legat, pălmuit, judecat, biciuit, gol. A fost arătat întregului norod ce striga: „Ia-L, ia-L răstignește-L!”. Nu S-a rușinat nici de tâlhari, ba încă și în Rai a intrat cu unul din ei. O, lume, lume! Tu întregă ești un tâlhar, dar vino cu Hristos, ca să se împlinească și pentru tine cuvântul: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai!”. Dacă ai lui Ahile Peleianul prooroceau moartea eroului Hebn ucigaș, apoi cum să nu vorbească Hristos prin calul Sfântului Haralambie, prin leul lui Papii și prin cerbul lui Eustatius Plachida? Creatorul poate grăi prin creatură, poate lucra Tainele soteriologice, precum voiește, cu Mână Tare și cu Braț înalt. Astăzi Hristos vorbește și Se arată. Că toată lumea este înspăimântată față de cele ce vor să fie, desfigurată, plină de durere și nesigură de tot ce face, suspină cu ochii spre Ceruri. Se petrec minuni la fiecare pas, semne și puteri și pedepse exemplare în fiecare sector social, aproape în fiecare casă este o lacrimă și o rană ca în Egiptul faraonic. Lucrarea în taină e secondată de minuni vii, reale, actuale și clare, adevărate, precum toți experimentăm, chiar pe umerii noștri. Iată Crucea fiecăruia spre calvar.

De vreme ce tot va trebui să murim, mai ales să suferim, apoi de ce să nu îndurăm pentru Hristos, de ce să nu fim martiri ai împăratului Slavei, ca să dobândim și fericita veșnicie. Printr-o lacrimă și viața vremelnică, ce o putem sacrifica, dobândim bucuria eternă și viața veșnică în Raiul cel triumfător. Dacă voi atei lucrați anonim, dând slavă obștii materialiste, cu atât mai vârtos trebuie să lucrăm noi, slăvind numai pe Hristos

și ne mai expunându-ne numele omenesc. Dacă voi găsiți cusur și pată tuturor, Hristos vorbește prin asin, cal, cerb și nu mai puteți avea cuvânt de îndreptățire. Hristos Domnul Și-a luat lucrarea divină în mâini, dându-ne jertfa peste voința noastră, conducându-ne prin amară primejdie spre Ceruri. Că voi toți, monahii și ierarhii, cărturarii și fariseii cei mai de seamă ai norodului, rectorii, decanii și studenții aveți Cuvântul ceresc chiar din Ceruri grăit, prin care vă avertizează Domnul de tot ce se petrece.

Măcar în anii durerii, când sunteți exilați sau surghiuniți, din slavă în decadentă omenească, amintiți-vă și citiți-L printre lacrimi, ca să vă îndreptați. Iată că Hristos vi Se arată și vouă, pe geamurile existenței voastre, vă conduce prin dureri și pedepse, pentru că și voi dați canoane și epitimii grele poporului. Însă Hristos cu milă vă conduce și vă ajută spre mântuire. Este mai aproape ca oricând mântuirea. Iată de ce trebuie să vă pocăiți, să vă mărturisiți. Noi suntem orientați mai mult către Dumnezeu decât către creatură. ÎL simțim, ÎL gustăm, ÎL iubim, ÎI plinim toate poruncile, de aceea suntem în Adevăr. Dacă toate științele, artele, culturile și civilizațiile nu pot mântui un singur suflet păcătos, iată că Hristos Și-a vărsat Sângele Său, până la ultima picătură, pentru toți păcătoșii trecuți, prezenți și viitori, de vreme ce i-a scos pe dreptii Vechiului Testament din iad și va judeca pe toți la înfricoșătoarea Sa Judecată.

Toate darurile vă sunt la îndemână, să vă mântuiți. Vi se cere voință, hotărârea proprie, împreună cu sentimentul iubirii și cu rațiunea logică a Logosului Divin spre convertirea celor 3 facultăți sufletești și mintale. Dacă fără Sfântul Duh nu este nici Biserică, nici cler, nici ierarhie, atunci adevărata Biserică

Ortodoxă este cea învederată prin teofanii, precum experimentăm. Vedeți voi pe Sfântul Duh peste slujbele voastre? Dacă vă aflați în eroare, de ce vă împotriviți lui Hristos, Duhului Sfânt și chiar Tatălui Ceresc? Peste înlăcrimatele Taine ce le celebrăm, Se pogoară Porumbelul Sfântului Duh și limbile de foc Mângâietoare! M-ați făcut să devin nebun ca să mă laud singur, să propovăduiesc ce am suferit pentru Dumnezeu meu, în timp ce voi mă huliți și mă considerați ca o ciumă! Dar eu mă laud întru dureri și suferințe, pentru Dumnezeu care pentru mine a suferit atât de mult și încă mai rabdă până în sfârșit! în fiecare zi mor pentru Hristos și urc calvarul departe de altarele Tale Doamne, pe care atât de mult le-am iubit! Și râvna Casei Tale m-a mâncat, că la locul cel sfânt s-a suit urâciunea pustiirii! Cer nou și pământ nou așteptăm, transfigurarea prin virtute și prin har, urcând pe calea și pe ușa strâmtă a vieții treptele desăvârșirii spre împărăția Cerurilor! Voi ați degradat orice lucrare și desăvârșire, v-ați pogorât pe calea cea largă a morții, pe ușa largă, pe scările fărădelegilor, până în fundul iadului, pe care l-ați adus pe pământ numindu-l rai. Vai vouă! (Matei 7; 13-14). Hristos ne cheamă în unirea mistică cerească și divină (Marcu 1; 17; Matei 11,28; Matei 22;2-14). Dragostea, libertatea vie și desăvârșită sunt în mistica creștină cu răsplată și răspundere mare. Luați aminte! Dumnezeu stă la ușa noastră și bate, respectându-ne libertatea, pe care El a dăruit-o (Apoc; 3,20).

Mistica este ospățul mesianic, masă întinsă cu toate bunurile, bucuria cea nemărginită, fericirea eternă în lucrare. Voi, cei care prigoniți pe Hristos și mistica, vă închinați încă la idolii detronați de acum 2000 de ani.

Vreți să fiți fericiți, vă legați de lucruri deșarte și trecătoare, vreți bunuri vremelnice, vă complăceți în cele rele, vreți comori eterne și infinite, vă legați de bogății relative și vă împătimiți, fără a cugeta la mântuire. Lucrați pentru lut ca și cum ar fi viața veșnică și infinită, numai biologic pe grăuntele de pământ, pe care vă ridicați, mormăind, mormane de gunoaie. Aici este tragedia! Nici averea, nici știința, nici puterea, nici slava lumească nu satură pe nimeni. Încă nu s-a văzut bogat sătul de avere, învățat sătul de carte, stăpânitor sătul de putere și de mărire. Nu! Din pricină că toate acestea nu satură, sunt trecătoare, numai sfinții mărturisesc: „Doamne sunt sătul de cele deșarte și flămând și însetat după dreptate!” Cu toate acestea, omul lipsit de înțelepciune se lipește de păcate cu toată patima. Aici este tragedia, greșeala omului fără religie și fără Dumnezeu. Caută fericirea întreagă și veșnică în lucruri trecătoare. (Ilarion Felea, 440). Voi ateii, după moarte, nu aveți nici o nădejde, vă autosugestionați că nu ar mai fi vreo altă viață și nici măcar iad. Însă eu vă spun că veți vedea veșnic iadul, în care veți arde neîncetat și vă veți munci pururea! Vai vouă! Iată minciuna cu care vă înșelați singuri și păcăliți și pe alții, în timp ce vă mulțumiți cu paleative și erori. Voi vreți longevitatea acestei vieți nemernice, în timp ce sufletele voastre simt necesitatea vieții veșnice, de unde v-au fost date. Voi pervertiți sufletul încât orbecăiește, ziua în amiaza mare, prin gunoiul materialismului ateu. Vă e teamă de moarte și fugiți de ea, doriți pacea și viața. Dar pacea adevărată, viața cea adevărată este Hristos. Mistica este trăirea încă din viața aceasta în cea viitoare, nemuritoare. În viața duhovnicească, nunta consfințește unirea sufletului cu darul Sfântului Duh. „Fiecare suflet

omenesc, e chemat să serbeze această nuntă duhovnicească, să se unească prin sfințenie și iubire cu Hristos, să guste cea mai înaltă și mai sfântă fericire și să simtă cea mai curată bucurie” (Ilarion Felea 441).

Unitatea credinței, starea bărbatului desăvârșit, după măsura deplină a vârstei lui Hristos, este intrarea în veșnica împărăție, prin curățire, iluminare și unire mistică cu Dumnezeu (Efeseni 4,13; 2 Petru 1,5-11; Efeseni 6,11-18). Să ne curățim de toate patimile, poftele păcătoase, prin tot felul de exerciții duhovnicești: rugă, post, pocăință, lacrimi, cuminecare și toate cele 7 Sfinte Taine, să ne trezvim, să ne deșteptăm mintea, să ne iluminăm prin harul lui Dumnezeu, să ne unim mistic cu Dumnezeul Cel Viu, să serbăm nunta divină a sufletului cu Hristos, unirea negrăită în iubire eternă și infinită cu Dumnezeu. În mistică ne îndulcim de slava măririlor cerești, dezrobindu-ne de cele pământești, îmbrăcându-ne în Hristos și în haină de nuntă. Toți sunteți chemați să fiți ucenicii Mântuitorului Hristos. Ultimul cuvânt ÎL are Hristos ce ne așteaptă cu masa întinsă, cu bunuri pe care ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit (1 Corinteni; 2,9). Dacă voi atei vă puneți viața pentru satan, vă duceți în iadul cel mai din adânc, suferiți, sunteți munciți și pe lumea asta și în munca iadului celui veșnic, apoi cu cât mai vărtos suntem datori noi, creștinii, să lucrăm pentru Hristos și pentru împărăția Cerurilor. Astăzi lucrăm în taină, în adâncul catacombelor și scriem în mijlocul durerii celei mai amare. Și dacă n-auziți voi pământenii, ne aude Hristos, Cerurile și chiar pământul: „Ascultă Cerule și ia aminte pământule!”. Comunicarea însușirilor lui Hristos ni Se transmite și nouă, încât suntem și noi acum în colaborare cu tot Cerul, cu toți sfinții în mod mistic.

Ateilor! Secretul vostru, asistența mutuală, tainele și ascunsul, tot ce întrezăriți în progres tehnic, civilizat, cultural, științific, etc, este tot tendință spre mistică. Ura, ateismul și eroarea sunt mistificare, erezie, crimă, agnosticism și nu mistică. Catehezele mistagogice, teofaniile și revelațiile, Cuvintele cerești, tot ce e tainic, sacru și divin formează mistica. Suferințele, prigoana și durerile, etc, sunt un exercițiu.

Astăzi nu puteți să vă plângeți, că nu aveți exercițiu ascetic pentru mistica vie creștină. În mijlocul unei asemenea dureri generale, Hristos însuși rupe tăcerea, ne grăiește tuturor în mod mistic, tainic. Că noi am ieșit în dureri, în suferințe, în valea plângerii, unde mereu sunteți unii prigonitori iar alții prigonțiți. Nimeni nu vrea egalitate și iubire, în același timp nici nu vrea să înțeleagă Cuvântul lui Hristos. În vasul nostru de lut vrea să Se pogoare Hristos, să ne sfințească, să își arate puterea și minunea întru noi. Nu vă cunoașteți pe voi înșivă, nu vreți să vă știți ticăloșia, neputința voastră, încât ați devenit nebuni, fără să fiți munciți de demoni. Sunteți mai răi decât fiarele și necuvântătoarele, care măcar își dau seama de starea lor și nu se mândresc. Ați ieșit din pântecul mamei voastre și alergați spre mormânt, dar opriți-vă puțin, la picioarele lui Hristos, pe pragul vieții veșnice, să ascultați Cuvântul Său ceresc. Sunteți viermi, săraci și goi, fiii urgiei, născuți în întinăciune de păcate, putoare și materie: nas, ochi, gură, urechi, trup, nașteți scârbe și împuțiciune, urâciune, lut și tină. Dar cunoașterea de tine însuși este Adevăr, precum și îngrijirea de suflet. Moartea este eliberare și izbăvire, dar a muri pentru Hristos este viață veșnică. Hrana noastră, băutura este

Hristos Euharistie, pentru că noi nu suntem ca animalele care își găsesc hrana ușor prin mandibule și organe. Hristos S-a întrupat în iesle, ca să ne povățuiască, să dorim viața veșnică suspinând după nostalgia împărăției Cerurilor. De aceea trebuie să fim ca un Cer, ca o Biserică vie prin Hristos, Sfântul Sfinților, pe care ÎL purtăm, ÎL iubim, ne împărtășim cu El. Patria noastră este în Ceruri, aici ne aflăm în surghiun, în vremelnicie. Dorința de întoarcere spre patria divină este mistică, călători și pelegrii suntem și într-un minut temporalo-spațial trecem în Ceruri.

Voi atei zăceți în rea putoare, sunteți cu totul eronați, împotriviți, răi și pieritori. Noi trăim ca niște nemernici, fără odihnă, strâmtați, goi și înlăcrimați, în sărăcie, foame și rea durere a trupului, spre bucuria duhului. O, cât de mare e folosul etern! Voi ați răsturnat ierarhia valorilor, prețuind cele deșarte, prigonindu-L pe Hristos și cele eterne. Voi lăsați aici toată slava și materia, vă duceți goi, plini de viermi, într-un mormânt rece și chiar în tartarul cel prea rece. Voi ca într-un vis deșert și mincinos trăiți și în năluciri, nu vă dați seama că toate pier? Noi ne visăm pe noi înșine, ca în dubla personalitate, ca un „alter ego”, dar dacă ne deșteptăm vedem că toate pier ca norul, ca fumul și ca vântul. Însă știm prin visul persoanei noastre însăși, despre existența sufletului. Voi vreți să prindeți urma, zugrăvirea și basmul ateu, în mâinile voastre. Voi vă speriați de vise, de umbre și de năluciri, dar la cumplitele pedepse ale iadului nu vă gândiți. Mistica este deschiderea ochilor spre a cumpăra cinstea cea veșnică și împărăția Cerurilor. Lăcașurile de mistică și de asceză s-au prefăcut în peșteri de tâlhari, de aceea mistica s-a înălțat la Ceruri, ascetica e în catacombe, în

temnițe, iar ruga și pravila a izbucnit în tot cosmosul. Ați distrus lăcașul lui Dumnezeu, dar Dumnezeirea a inundat întreg Cerul și pământul. Că dacă ploaia radioactivă este peste tot, cu atât mai vârtos este ploaia divină, harică. Voi încercând să întinați transcendentul, vă consacrați înșivă, fără să vreți, imanentul. Iată slava Dumnezeirii întru toate și puterea lui Hristos! Noi vedem cum lucrează prin revelații supranaturale, căci suntem atât de singuri, îndurerați și prigoniți, ne-am săturat de pământ și vrem să ne luminăm cu Lumina cea neînserată. Vrem să punem început bun, fără vreo materie, că Dumnezeu Cel Viu este nematerialnic. Noi mergem dincolo de cadrele spațialo-temporale, învingem timpul și spațiul, suferim privațiuni spre a ne înduhovnici. Căci Hristos ne-a făgăduit că unde va fi El, acolo și noi robii Săi vom fi, ci nu slugi. De aceea, în durerile acestea, ne întărim în Hristos, acum când domnește minciuna, eroarea și teroarea. N-ați putut să vă înduhovniciți în lăcașurile de pe pământ? Cum veți putea oare în mijlocul acestui neam viclean? Hristos e cu adevărat Cale, Templu, Altar, Sfânta Sfințelor, împărat, Patriarh și Profet, ne ține întru El pururea și pretutindeni. Noi căutăm materia în lăcașurile Duhului, dar a venit vremea să-L căutăm pe Dumnezeu Cel Viu în lăcașurile păcătoșilor și în materie.

Dacă voi ne-ați dărmănat tot ce-i bun, sacru și divin, totuși cele 7 Sfinte Taine, dogme, ierurgii, Cuvinte cerești, teofanii, revelații, descoperiri se efectuează dincolo de ziduri, materie lut, afară de tabără. ÎL vedem, ÎL auzim, ÎL simțim, ÎL predicăm, ÎL gustăm pe Hristos, fără timp și fără spațiu, că n-avem loc unde să ne plecăm capul. Mistica este în rugă, în sfințenie, în durerea mare de nedescris, în mijlocul persecuției. În

Sfintele mănăstiri și biserici, tipicul și pravila habituală a devenit înțepenire, plictiseală și moarte. Obiceiul, forma, fariseismul, exteriorul, superficialul este specificul, astfel încât s-a căzut în desuetudine, în eroare. S-a ajuns ca obiceiul omenesc să ia locul dogmei și misticii creștine ortodoxe, până ce s-a confundat crima cu mistica, iar voi atei îi numiți mistici pe fasciști, pe fanaticii păgâni, pe cei mai mari ighemoni și prigonitori ai creștinilor. Dar asta nu înseamnă mistică, nici măcar „noce oscura” a lui Juan de la Cruz. Mistică este numai cea ortodoxă, despățimită, purificată, iluminată și unită cu Dumnezeu. Noi suntem lumina, umblăm în lumină și suntem fiii luminii, iar întunecați și obscuranțiști sunteți voi atei, hulitorii de Dumnezeu! Este atâta întuneric întru voi, încât ați ajuns întunericul cel mai dinafară al iadului pe pământ. Dacă voi aveți pe mână toate altarele, bisericile, tot ce-i sacru și divin, dacă Hristos S-a dat pe mâna voastră, de ce nu profitați de acest tezaur? De ce vătămați cruci, icoane, vase, ornate și ziduri? încetați această persecuție, pocăiți-vă! Noi vă predicăm despre unirea cu Hristos, despre pacea lui Hristos cea mai presus de minte. Avem Sfinte Taine chiar în mijlocul persecuției, a durerii barbare, vă îndemnăm pe toți spre Hristos și spre Ceruri. Chiar voi, atei, spuneți: „Am început să mă simt deosebit, față de ceilalți oameni pe lângă care treceam, în definitiv, eu eram mai tare decât toată stăpânirea, de care am tremurat o viață întreagă. Eu luptam împotriva războiului, a satanei, a lumii și a cărnii. Eu aveam o taină care, pe oricine din ei, i-ar fi făcut să tremure. Cât n-ar fi dat milițaiul Captaboiu, care trecea falnic pe lângă mine, în uniformă sau deghizat, să știe ce am eu acasă. Și totuși nu știa. Eu sunt mai presus de el, că

posed ceva ce el nu are și nici nu poate avea. O informație cerească de mare preț”. (Viniciu Gafița 1959, Frica 30 Ed. Literat. Artă).

Dacă voi vă lăudați cu taine, cu secrete, vă mândriți în slava deșartă și vanitatea întinată, apoi ce să mai zicem de noi, cei ce într-adevăr posedăm cele 7 Sfinte Taine! Noi suntem fericiți, ne facem o demnitate și o cinste din Hristos, din Tainele divine și cerești, și vrem să lucrați pentru împărăția Cerurilor. Noi îl primim pe Hristos în vizită teofanică, ne împărtășim în taină, lucrăm la mântuirea voastră cât e ziua. Voi ați desființat bisericile, mănăstirile și altarele, dar noi le purtăm pe toate intru noi, urcăm calvarul cu Crucea în spinare, îl purtăm pe Hristos la sân, prin mijlocul lupilor, șerpilor și fiarelor. Suntem mesagerii, mandatarii, trimișii Cerurilor, străini printre dușmani. Dar ne iubim vrăjmașii, binecuvântăm pe cei ce ne blestemă, ne rugăm pentru tot cosmosul, purtăm crucea aruncată de apostazi și paravați. Hristos a creat un singur om și El era de ajuns ca să fie împărat al făpturii, ba încă n-avea nevoie de nici o făptură, dar toate trebuie să se schimbe, ca să fie Cer nou și pământ nou, că nimic necurat nu va intra în împărăția Cerurilor. Nu vreți de bunăvoie, să vă smeriți și să suferiți? Apoi mai bine să fiți siliți, să fiți fameni făcuți de oameni, decât să vă pierdeți! Când vine mânia lui Hristos, nu se mai poate face nimic, totul merge spre dezastru și spre finalul apocaliptic. Nu vedeți prea bine, că totul se năruie în jur? De ce mai căutați încă plăcerile, prolexitatea și conservarea?

Astăzi este sfârșitul sub ochii noștri. Lașitatea n-are nici o valoare, ci numai Hristos și martirajul în rugă interioară. E timpul restriștei, când, fără să vrei, trebuie să te rogi, să postești, să suferi pentru Hristos și a ta

mântuire. Nici satanei, nici ateului, nici păcatului, nu te supune, ci lui Hristos să ne rugăm, căci El însuși S-a rugat Tatălui Ceresc. Durerile mari ne mângâie, ne adună sub Sfânta Cruce, în rugă mistică. Dar voi tot la lut, ca fiarele patrupede, ca târâtoarele vă gândiți, scormoniți în gunoaie și în materie. Dacă v-ați purtat așa cu cel mai verde copac, dar ce va fi cu cel uscat? Și iată cum cad uscăturile cu trosnet sec, final, apocaliptic. Voi înșivă împliniți totul, vă dați frate pe frate la moarte în această mare durere, vă împotmoliți în vicii și în păcate, vă spurcați în ateism și întunecare. Dar treziți-vă odată! Mântuirea e mai aproape acum decât oricând. Ascetica e împlinită prin durerea prigoanei exilului, surghiunului, persecuției, iar mistica urmează s-o pliniți prin rugă interioară, prin lacrimi, despătimire, spovedanie, împărtășire zilnică Euharistică, prin teofanie și Cuvânt ceresc. Puteți să fiți martiri, sfinți, mistici, chiar între lupi. Fiți Biserici vii, chivote purtătoare de Dumnezeu. Voi ierarhii v-ați aliat cu ateii, care luptă pe față contra lui Hristos, ne ucideți, ne vindeți, zicând că aduceți slujbă lui Hristos. Vai vouă! Nu le urmați lor întru cele rele, nu le copiați păcatele, ci îndreptați-i pe cei răi spre bine. Este vremea vremii, când fiecare de-abia se mai mântuiește singur, în mijlocul atâtor primejdii, dureri, prigoane de nedescris. Iată rolul misticii ortodoxe! Hristos vă avertizează pe toți, să vă treziți din adormire, din viciu și din păcat, din beție, din nebunie și din moarte, să luați aminte la Hristos și la Ceruri. Să fim mlădițe vii, să lucrăm cât e ziuă, cât mai este vreme. Ar trebui în fiecare zi să facem slujbă ca la Sfintele Paști, cu împărtășire generală, și atunci toată lumea s-ar converti și ar veni la Hristos. Mistica înseamnă misterii, taine, iar voi, creștinii

experimentați-le puterea și eficacitatea. V-am cântat și v-am plâns mereu, totuși n-ați înțeles viața în Hristos și în Adevăr. Voi, atei, huliți mistica mai mult decât toate științele, căci ea ne duce la îndumnezeire. Toate cele 7 Sfinte Taine sunt mistice. Catehezele mistagogice sunt tot un fel de știință vie a misticii. Fără mistică, nu am exista ca ființe duhovnicești raționale. Hristos ne dă saltul în Duh și Adevăr, prin nașterea cea de a doua, ne întărește spre viața veșnică și înviere. Nu poate exista vreo știință fără Hristos și fără suflet, fără înduhovnicire și revelație.

De aceea pustnicul eremit, anahoret, ascet poate să cuprindă, prin iubire și viață, toată știința și societatea, chiar Cerurile și Dumnezeirea înaltă. Cel mai mare rău este pierderea lui Hristos și a mântuirii sufletului, iată de ce este rău și înfricoșător ateismul destructor, iconoclast, stavromah, etc. Chiar penitenciarul ateu, departe de a fi penitență, este osândă și iad. Să fim fiecare turnul de rugă tainică în Sfântul Duh și în Hristos Adevărul, către Tatăl Ceresc, pentru ca să se sălășluiască întreaga Preasfântă Treime întru noi. Mistica ne izbăvește de păcate, de satan, de poftă și de moarte și ne unește cu Hristos. Ruga interioară a inimii, a minții, a inspiro- respirației, ne descoperă iconomia tainei, soteriologiei dogmatice. În mistică învățăm că sufletul trebuie să fie în pace, să nu piardă timpul, să nu se tulbure răscolind gunoiul păcatelor. Ruga interioară este cheie cu care sufletul poate deschide comori și, în timp scurt, să înțeleagă tainele divine. Terenul, în mijlocul căruia are loc războiul lui Hristos contra satanei, este inima: „Fiule dă-mi inima ta!”. Deși voi aveți inima îndemonizată, plină de desfrâu, lăcomii și păcate, Hristos e în Etern Biruitor. Durata războiului

nevăzut este toată viața noastră, Hristos Se zbate pe crucea fiecărui suflet până la sfârșit. Noi îndurăm până trec generațiile, căci tainele, harurile și sfințeniile se ridică la Ceruri și se dau Sfinților sfârșitului. Iată de ce sunt mai mari Sfinții de la sfârșit și Bisericile vii de la sfârșit, că nu mai sunt ziduri și trupuri, ci Sioane și Duhuri curate.

Scutul nostru este încrederea și ferma nădejde în Hristos, iar adăpostul și apărarea noastră este completa neîncredere în noi înșine, deci smerenia; povățuitorul este meditarea suferințelor lui Hristos; încingătoarea este abținerea de la pasiunile trupești; încălțăminte este umilința și cunoașterea propriilor noastre neputințe; pavăza este lupta în ispite; spada este sfânta rugă mintală și orală, Sfânta Liturghie, cele 7 Laude, etc; sulia este neînvoirea cu patimile, care luptă contra sufletului, respingerea viciilor cu indignare; hrana este Euharistia, împărtășirea sacramentală, liturgică, comuniunea spirituală. Deprindeți-vă cu continua formare a minții, recunoașterea faptelor în chip just, dobândiți liniștea deplină a inimii. Atunci războiul se reduce la pacea în Hristos, vigilența, trezvia, bucuria, fericirea în Hristos, pentru că Hristos luptă pentru noi. Monahul este idealul războinicului creștin. În războiul lui Hristos trebuie să-L apărăm apologetic și mistic, să meșteșugim lupta, strategiile, artele, pe care imaginația perceptibilă a inamicilor le întrebuițează contra noastră prin simțuri, imaginație, pierderea cucerniciei, prin atacurile pe care demonii le aduc în vremea morții, pierderii credinței, deznădejzii, transformării demonilor în îngeri ai luminii, etc. Trebuie să cunoaștem toate viclesugurile demonilor și chiar intențiile vrăjmașilor, e necesară lupta în linie tactică, conducere, eroism. Să

deprindem arta războiului nevăzut, să știm a lupta după legea lui Hristos, să ne înarmăm cu armătura, care ne învață să mortificăm gândul lovit de dușmanii nevăzuți, adică de patimile distrugătoare de suflet, de demonii care le provoacă (Efeseni 6,11). Armele lui Hristos contra mesteșugirilor satanei sunt: Sfânta Liturghie, Sfintele Taine, teofaniile, exorcismele, etc. Să luptăm cu dușmanii dinlăuntru și din afară, să alergăm pentru cununa neveștejită, să ridicăm mintea, inima, sufletul sus să-L slăvim pe Hristos. În mistică învățăm să purtăm orice război contra satanei și cucerim Cerurile. Trebuie să fim atleti îndemânatici, să luptăm contra poftelor, ispitelor, dorințelor, învățând meșteșugul luptei să ne luăm binecuvântarea și triumful în mântuire.

Eu, păcătosul, vă îndemn din mijlocul prigoanelor, să vă mântuiți, să dobândiți sfințenia prin mistica ortodoxă. Suntem urâți de voi monahilor, fraților și surorilor, care ne părăsiți ca Dimas căldărarul, Filet, etc, în Corint. Dar tocmai pentru că se îngustează și se ascute cercul și lupta e mai fățișă. Eu nu mă tem, chiar de s-ar dărâma munții, de s-ar ridica tot iadul contra, pentru că mă reazem pe Hristos, pe Sfânta Cruce, ridic fruntea mai sus spre Ceruri. Turma voastră s-a umplut de gunoi materialist, pe când Hristos ne dă parfumul Logosului. Nu v-a mai răbdat Hristos să stați în Sfânta Sa Biserică, de aceea ați părăsit institutele, seminariile, altarele, ba chiar și catacombele, hainele, pravilele și canoanele, tot ce-i sacru și divin. V-a depărtat Hristos pe toți, pentru că sunteți răi, hulitori, ighemoni, blestemați și ați făcut din Casa Lui casă de sfătoșenie și peșteră de tâlhari. Vai vouă! Unde veți putea fugi de la Fața lui Hristos? Că și Sfântul Profet Iona a trecut prin chit și prin iad, prin leviatan, și tot a trebuit să-și

plinească misiunea dată de Dumnezeu. Hristos vă așteaptă cu brațele întinse, deși poate să vă zdrobească pe toți cu glob cu tot. La cine ne vom duce Doamne, cuvintele vieții veșnice Tu le ai! Voi ați fugit tocmai de Cuvintele cerești, de ascultare, sărăcie, rugă, Euharistie, dezlegare, sfințenie, fericire, etc.

Voi ați ales ca și Cain în Nod, ca și Lot în Sodoma, ca Esau, Laban, Kaleb, Saul, Akhan, Menelau, Iason, Iuda, etc. Vai vouă! Dacă nu vă puteți mântui nici 2 - 3 în Hristos, atunci este timpul când numai 1 -2 ne putem mântui și este noapte, când nimeni nu mai poate să lucreze. Dar Hristos lucrează însuși, ca să nu se slăvească nici o creatură, căci toata slava, cinstea și închinăciunea este a lui Hristos, pentru că pe Calvar nici Hristos n-a avut pe nimeni, decât pe Maica Domnului, pe Sfântul Ioan și o Veronică. V-a lepădat Hristos, cum sunt aruncate vitele uscate, pleava, putregaiul în focul gheenei, pentru că nu sunteți vrednici, și în loc să luptați pentru Hristos, duceți luptă contra Dumnezeului Celui Viu. De ce în numele lui Hristos întemnițați și caterisiți? De ce săvârșiți fărădelegea? Vai vouă!

Cea mai mare și mai perfectă realizare, spre care poate aspira omul, este a se apropia de Hristos, a se uni cu El. Hristos ne cere tuturor oamenilor lucrarea, pregătirea perfecțiunii, ca să devenim desăvârșiți în toate faptele bune. Adică retragerea, tăcerea, viața de îndrumare și formare, trăirea după legea cumpătării, măsurii, perfecționării în ruga mintală, postul, privegherea, metania, asceza, forța contra păcatelor și vanităților, fortificarea contra ispitelor, ca să înfrângem pe vrăjmașul rău și pierzător, carnea și lumea. Trebuie să pedepsim trupul cu asprime, pentru ca să nu se

răzvrătească împotriva Creatorului, să-l ținem smerit, supus slujirii lui Hristos. Să ne rugăm, să luăm parte la Sfintele slujbe, la faptele de cucernicie, să medităm cu timp și fără timp la viața și la Patimile Sale, să ne cunoaștem slăbiciunile, păcatele, dar și bunătatea și iubirea lui Hristos. Să ne urâm și pe noi înșine, să fim aprinși de iubirea lui Hristos. Însă voi monahii, clerul și creștinii cei aleși, v-ați urmat dorințele și poftele, mergeți după bani în deșert, încrezându-vă în plăcerile paradisului terestru. Credeți că vă ridicați în cetele îngerilor și-L vedeți pe Hristos în mijlocul vostru? Vai vouă! în Numele lui

Hristos îi ucideți pe sfinți, ați desființat mănăstiri, în timp ce voi stați sub ascultarea ateilor, care-L neagă pe Hristos spunând că nu S-ar vedea. Azi ați înșelat pe toți cu negația. Deși în știința geologică și astronomică vă bazați pe timp și spațiu, cum sunteți voi siguri de miliarde de ani, parseci paleontologici și astronomici și nu credeți în întruparea lui Hristos de acum 2000 de ani? Voi sunteți osândiți, prin propria voastră știință ignorantă.

Dacă vă spunem de Hristos, voi ne ucideți și ne răstigniți, că n-aveți nevoie de păstori ci de atei. Iată realitatea tristă. Noi ne-am retras în pustnicie, în singurătatea mistică, unde vorbim numai cu Hristos, ne rugăm pentru voi și pentru tot cosmosul. Acum când sunt părăsit de toți, prigonit și căutat de dușmani, iar voi, cei mai de aproape ai mei prieteni și frați, căutați să mă ucideți, îmi dau seama și pricep mai clar și concret experimental Taina întrupării, Răstignirii și învierii. Trebuie să plinim în trupul nostru suferințele lui Hristos, să vieze Hristos întru noi, să avem mintea lui Hristos Logos. Că Hristos a plecat Cerurile, deși avea

misiunea cărnii Cosmosului, S-a întrupat căutând oaia pierdută și totuși nu a părăsit pe Tatăl Cereșc, pe Sfântul Duh și nici pe noi chipul și asemănarea Lui. Că a luat toată omenitatea, a înălțat-o și a glorificat-o la dreapta Slavei Dumnezeirii. Ne-a lăsat Evanghelie, Biserică, Taine, Tradiție, Sfinți Părinți și a zis: „Dacă nu aș fi vorbit păcat nu ar avea!”. Așteaptă Hristos să rupem legăturile satanei, a cărnii și a lumii și să ne unim cu El în mistica ortodoxă. Nu vă putem aduce nici la asceză, ascultare, sărăcie și feciorie, darămite la iluminare, purificare și sfințire. Pe voi, monahilor, clericilor și ateilor, căzuți din Ortodoxia creștină, nu-i posibil să vă convertească vreun om, că vă fățăriți sub masca virtuților aparente. Voi sunteți potrivnici, împotriviți, vrăjmași și cădeți în păcatul satanei și a Evei prin vanitate și neascultare. În creștinism e adevărata rațiune, pe când în ateism și în materialism este iraționalul, eroarea și erezia. Voi, nelegiuitorii progresiști, distrugeți poruncile lui Hristos, vă opuneți Binelui considerându-L rău, răstigniți între tâlhari și astăzi pe Hristos. În prigoane, în dureri, Hristos dă har și inspirație, talant și descoperire, precum a dat profeților. Așadar dictonul: „inter armos musae silent”, nu se aplică în creștinism. Voi sunteți însă farisei, vă credeți ridicați în al-9 cer, sunteți în erori departe de perfecțiune, cu caracter, temperament și educație eronată, orbi în lucrurile voastre introspectice, vanitoși, judecați pe toți sfinții alături de ighemonii și tâlharii ateii, vă mândriți numai cu lingușiri și cinstiri deșarte, pe care socotiți că le-ați avea. Voi cereți slava omului și nu a lui Hristos, devoțiunile voastre sunt prohibite de Hristos, sunteți fățarnici și când vi se reproșează ceva vă supărați, vă mâniați, zavistuiți și deveniți cu totul alți

oameni, dându-vă arama pe față. Voi ați putea mărturisi silit pe Hristos, dacă nu vreți de bunăvoie. Dar în orice împrejurare ce vine, mereu știți să evitați Crucea lui Hristos, ce a suferit pentru noi. Voi prigonitorilor, fără să vreți, ați devenit un instrument al bunătății divine, colaboratori la mântuirea noastră, a clericilor, monahilor și creștinilor persecutați.

Noi nu vă judecăm, însă vă spunem că trăiți într-un mare pericol, având interiorul și cugetul întunecat și vanitos, vă credeți perfecți și ne osândiți pe noi, care vă dezlegăm. Noi avem dogma ca axiomă creștină, filozofică-științifică și îndrumăm cugetul spre Hristos. Desăvârșirea constă în cunoașterea bunătății, măririi și iubirii lui Hristos, a nimicniciei și a închinării noastre spre rău, în ura de noi înșine, în respingerea oricărei voințe create, ca să ne supunem numai voinței lui Hristos. Mistica este legea iubirii, scrisă de voia lui Hristos însuși în inimi, este lepădarea de noi înșine, jugul ușor dulce, supunerea față de voința divină. Ca să ajungem la înălțimea perfecțiunii, trebuie să practicăm supravegherea violentă asupra noastră, să ne înfrânăm poftele, să distrugem plăcerile dezordonate prin eremitism, anahoretism, ciliciu, post, rugă: „Facă-se Voia Ta!

M-ai pogorât din Cer nu ca să fac voia Mea ci voia Tatălui Celui ce M-a trimis. Nu după voia Mea, ci după cum vrei Tu, Tată!” (Ioan 6, 38; Luca 22, 42) Pentru Hristos este mai plăcut să luptăm, să ne mortificăm patimile și poftele, decât să le neglijăm.

Să luptăm contra iubirii egoiste, care este prima cauză, sursa și începutul tuturor patimilor și viciilor, să nu ne încredem nici în noi înșine, nici în vreun om, creatură, etc. Dar să nu fim mizantropi, nici filantropi

apostați, ci să-L iubim pe Hristos Iubirea. „Blestemat e omul care se încrede în om” (Ieremia 17,5). Să nu ne încredem că am fi ceva, să nu cădem în prezumție, în egoism subtil vanitos, pe care nici nu-l putem simți fără cercetatea conștiinței, mărturisire care închide ușa minții sufletului harului. Vai de cei ce-și arogă patima luciferică. Vai de voi, ateilor, care vă socotiți înțelepți în ochii voștri! „Să nu socotiți că sunteți ceva” (Isaia 5,21; Romani 12,16). Harul s-a retras din mănăstirile profanate și din atei, sfințenia s-a ridicat la Cer și s-a dat Sfinților sfârșitului. Chiar Sfânta Scriptură spune că nu va fi Sfântul Duh întru voi, deși Hristos toarnă Duhul peste tot trupul. Voi vă demascați materialismul somatic, sunteți trupești și apostaziați. Cum poate veni harul să lumineze pe cineva, care se socotește a fi ceva mare? Sau că este înțelept în ochii lumii? Orice har, virtute și dar vine de Sus, de la Tatăl, Vistierul Bunătăților și de la Hristos. De la voi nu poate veni decât vanitate, neascultare, păcat și viciu. Hristos ne dă inspirație, iluminare, prin mijloace pe care nu le înțelegem (Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut). Cunoașterea de sine, recunoașterea și mărturisirea necunoașterii este știința adevărată, unirea neputinței omenești în cunoaștere, cu puterea dumnezeiască, este știința, virtutea și mistica. Nimic nu e mai bun, decât recunoașterea propriei neputințe și neștiințe, tocmai când ești savant. Să ne bucurăm, să ne întoarcem cu mai multă putere la Hristos, să avem încredere numai în Hristos, neîncredere virtuoaasă în neputința noastră, în slăbiciune, în nevrednicie; să nu ne bazuim pe creatură, nici pe defecte, să ne cunoaștem nimicnicia, să alergăm la Hristos în rugă, să luăm Lumina necreată. Suntem toți în patimi, greuți,

amărăciuni, strâmtorări lungi, suferințe, temnițe, trebuie să recunoaștem incapacitatea noastră și să ne smerim în fața lui Hristos. Să ne mărturisim, să ne facem cercetarea conștiinței în fiecare clipă, oră, zi, săptămână, să vedem fondul, baza cugetării și rațiunii, sentimentului, voinței sufletului. Vom vedea că cele mai multe din gânduri, cuvinte și faptele noastre sunt rele și neînțelepte. Așa ne vom cunoaște cât de slabi, reduși și păcătoși suntem, ne recunoaștem nimicnicia și neîncrederea, ca să ne încredem numai în Hristos, să ÎL proslăvim, iar noi să ne smerim. Voi pe de o parte păcătoși, pe de altă parte vă mândriți, ÎL negați pe Hristos ca niște acefali, cu multe capete goale de balauri, vă considerați că vă trageți din fiare. Suntem datori să ne supunem lui Hristos, Care însuși ne-a arătat calea de supunere, până la moartea pe Cruce.

Perfecțiunea creștină este a nu ne bizui pe noi înșine. Să nu disperăm, să nu dezertăm, să nu fim învinși, căci Hristos este Atotputernic pururea, pretutindeni, are înțelepciune, știință nemăsurată care cunoaște toate desăvârșirile. Haghiografiile și Sfânta Scriptură ne arată că oricine în Hristos nădăjduiește, nu rămâne niciodată rușinat și neajutorat. Cum ar fi posibil ca Hristos, Bunul Păstor, Care 33 de ani a alergat căutând oaia pierdută cu așa perseverență, Care a bătut drumurile cu atâta oboseală, Care Și-a vărsat tot Sfântul Sânge și Și-a dat viața pentru noi, să nu-Și întorcă ochii la noi, oile care-L urmăm? ÎL strigăm cu mare dorință, să ne mântuiască. Dacă Hristos neîncetat caută, așteaptă, cu mare grijă și iubire să ne găsească pe noi orbii și păcătoșii, ca pe drahma cea pierdută, oare ar putea sa-i uite pe cei ce sunt ca oi pierdute? E cu putință oare, ca omul să-și deschidă inima către

Hristos, să-L cheme să intre într-însul, iar Hristos să nu vrea? Hristos ne cunoaște inimile: „Fiule dă-mi inima ta! Iată Eu stau la ușă și bat.” (Apoc 3,20) Cel ce nădăjduiește în Hristos, niciodată nu pierе” (Abgar Edessa, Sinaxar 16.8, cit. 15). În eșecuri voi disperați, persistați în păcate până la viciu, dovadă că fundamentul e demonic, ateu, încrezându-vă în creatură și căzând în supărare și mâhnire. Noi nu suntem surprinși, întristați, când nu izbutim ceva, fiindcă înțelegem că insuccesul, eșecul și declinul vin din cauza incapacității noastre. De aceea, ca să reușim în bine, trebuie să ne punem nădejdea numai în Hristos. Voi care nu redobândiți pacea când cădeți în prigoane, din cauza egoismului, fiți înțelepți și alergați la Hristos și la preot prin Sfânta Taină a mărturisirii, sfărâmând stâncile păcatului, primind forță contra voastră înșivă. Dar v-ați răstignit duhovniciei, ați sfărâmat altarele, luptați contra lui Hristos și sunteți robi ai păcatelor. Vai vouă!

Timiditatea, slăbiciunea, lașitatea nu sunt virtuți, nici smerenie, ci ați căzut în aroganță, mândrie, prezenție egoistă în puterile voastre. Noi nu suntem tulburați, mirați de căderile noastre, ci mai mult ne întărim în credință, nădejdea și iubirea lui Hristos. Smerenia-i baza virtuților creștine, voia lui Hristos în toate, în orice lucru, cuvânt și gând, căci „fără de Mine nu puteți face nimic!”. În toate zilele, ceasurile, minutele, totdeauna, pururea, să-L credem pe Hristos pe cuvânt, să nu ne încredem în noi înșine. Să ne smulgem din ghearele răutății, să ne punem nădejdea în Hristos, oricât de arși de păcate, pângăriți sau doborâți de putreziciunile lumii am fi; să ne ordonăm gândirea, să ne ferim de ignoranță și neștiință, uitare, întunecare

și minciună. Că obiectul de preferință al sufletului, rațiunii, sentimentului și voinței este Hristos Adevărul, în care trebuie să ne formăm. Să ne instruim cu mintea și hotărârea voluntară, să discernem binele de rău; să ne purificăm de patimi și să ne împodobim în virtuți; să ne iluminăm mintea prin calea rugăciunii, prin care Sfântul Duh Se înduplecă a revărsa dumnezeiasca-Lumină, lată necesitatea rugii interioare, a spovedaniei și cuminecării continue. Să avem continua exercitare ascetică, de atentă reflecție, contemplație, să ajungem să cunoaștem clar ce e bun și ce e rău, să urmăm binele. Dar nu după senzualism și după opinia publică, după concepția lumii, păcatului, cărnii, satanei, ci după dreapta judecată și Adevărul Sfântului Duh, a revelației Sfintei Scripturi inspirate de Hristos, a Sfântului Duh care a insuflat pe sfinți. Reflecția și contemplația dreaptă, sănătoasă, ne dă putința să vedem limpede ceea ce este lucru de nimic, deșert, fals, după care aleargă orbii, falșii și corupții. Plăcerile, bunurile lumii acesteia sunt vanitatea și moartea sufletului, iar prigoanele, insultele, ce ni le aduce lumea, ne produc slavă. Necazurile ne fac bucurie, iertarea vrăjmașilor este mărinimie sufletească, dovadă că suntem chipul și asemănarea lui Hristos-Logos.

Cea mai înaltă dintre toate științele este conștiința smerită și iubirea de Hristos. A birui, a tăia poftele și voile și plăcerile noastre, oricât de puternice ar părea, e lucru mai de preț decât a cuceri redute, continente, armate sau a învia morți; a ne izbăvi de sub robirea satanei, lumii, cărnii e mai mult decât a dezrobi rase, clase, sexe, noroade; a ne supune lui Hristos e mai mult decât a fi stăpânii lumii. Reflectarea, oglindirea lumii, etc, nu-i totuna cu reflecția, contemplația,

discernământul, cugetarea. Iar voi, ateilor și materialiştilor, greșiți în psihologie, negând chiar sufletul și preconizând reflectarea, etc. Materia vremelnică, limitată, nu poate cugeta, nici reflecta ci putrezește, în Hristos ne sfințim și devenim Sfinte moaște, că Hristos S-a înălțat cu trup proslăvit la Ceruri. Voi nu faceți dreapta distincție între lucruri, nu recunoașteți binele și dreapta judecată, pentru că luptați contra Sfintei Cruci celei Drepte. Vai vouă! Voi nu pătrundeți structura, inefabilul, interiorul, sufletul, cauza, principiul, entelechia, începutul, sfârșitul. Voi iubiți ura, pe satan și pe ateu, urâți pe Hristos. Voi vă despărțiți de unirea cu Hristos, care ați făgăduit-o la Sfântul Botez. Plăcerea și durerea, simpatia și ura vă prejudiciază, vă întunecă mintea, nu puteți discerne adevărul în natura intimă. Noi vedem, medităm, ne controlăm voința, cugetăm cu mintea despătimită, nu cu materia și cu șabloane ateiste superstițioase. Și nu lăsăm sufletul să lucreze, să iubească sau să urască ceva, fără să fie adus la Hristos la control prin rugă, cu prescura la proskomidie spre alegere. Subiectivismul și întunecarea, obscurantismul și ignoranța sunt ateiste, că vă bazați pe reflex, inhibiție, porniri, etc. Vă amăgiți neîntrebuințând talantul, ci îl îngropați în pământul materialismului ateu. Ura vă amăgește, ca și plăcerea și dorința care vă împinge la iad, aveți mintea întunecată de păcate și e prejudiciată, nu mai cunoaște decât cum poruncește patima întunecată, care se ridică în mijlocul funcțiunilor psihologice ca un zid tenebros, întunecând mintea, care vede lucrul altfel decât este în realitate și trece în voință. Sunteți pervertiți cu preconcepții, vicii, păcate și încă mai prihăniți și bruma de realitate ce mai există, spurcând ce este sacru, divin, vă faceți iad

înainte de iad, cădeți din eroare în eroare, până la îndemonizare și nebunie.

Noi avem mintea, sufletul, rațiunea, sentimentul, voința liberă, curată. Prin rugă și Euharistie pătrundem cu mintea despătimită în adâncurile lucrurilor, vedem răul ascuns în plăcerile josnice ale acestei lumi, unde este binele acoperit de rău și lumina sub obroc, voi aveți mintea întunecată, întrucât voința vă merge după gusturile voastre, iubind și urând arbitrar, fără să-L gustați pe Hristos cât de Bun este. Voi primiți viciul, păcatul cu atâta ușurință, iar dacă nu vă restrângeți voința de la ură și iubirea grăbită gândirea lucrează rău, ca într-un cerc vicios, tautologic, de la întuneric ateu la un întuneric mai mare, de unde nu o să mai puteți ieși, până la întunericul cel mai dinafară din iad, de la eroare mică la alta enormă, murind a 2-a oară. Voi greșiți socotind adevăratul lucru bun tot rău, pe când răul îl socotiți bun, că nu aveți lege, dogmă, axiomă, principiu, piatra credinței Evangheliei. Să ne supraveghem, cu luare aminte, iubirea și ura emotivă, neprevăzută; să ne păzim de ignoranță, de curiozitatea dezordonată, căci dacă încercăm mintea cu gânduri, cugete deșarte neîngăduite, o facem incapabilă de a dobândi ceea ce e necesar adevăratei mortificări și perfecțiuni; să ne ocupăm de Hristos, Singurul lucru necesar, „Das Ding eu sichnecesse est”, chiar dacă ne-ar mai fi permise și altele; să ne adunăm cât putem gândirea în noi totdeauna; să nu luăm seama, la cele ce se petrec în lume și în univers, decât ca să-L slăvim pe Hristos mai mult, iar veștile lumii să fie ca o experiență amară, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic; să respingem, să depărtăm de la mintea și imaginația noastră informațiile, noutățile, prefacerile, schimbările lumii,

țărilor, etc, chiar dacă ne sunt aduse de alții; să fim culegători harnici numai de cele duhovnicești, sacre, cerești, iar veștile sfinților și Cuvintele cerești să ne fie ca vase de cinste, de miere și potire euharistice. „Nu căuta să cunoști în lume decât pe Hristos Cel Răstignit, Viața, Moartea Sa, învierea, înălțarea” (Sfântul Vasile cel Mare, cit. 20). Iată de ce Pavel spune că nu-L cunoaște decât pe Hristos, nu mai trăiește el, ci Hristos în el. Orice altă problemă, întrebare, chestiune, informație în afară de Hristos, este egoism și mândrie.

Voi sunteți câștigați de satan cu voință și minte, prin curiozități, cleveteli, etc, în mod subtil, înalt și atașându-vă păstrați în minte deșertăciunile acestei lumi. Ba încă sunteți stăpâniți de plăceri, dialectici, noțiuni înalte, uitând să vă curățiți inimile, să vă gândiți la slaba voastră cunoaștere, la adevărata mortificare și la tăierea vocii. Sunteți mândri în păcate, ați devenit idolii propriei voastre cugetări, negați Cuvântul divin, sacru, dar în schimb sunteți robii materiei. Vai vouă! Aroganța gândirii, opinia eronată a minții și rațiunii, mândria și ignoranța, vă duc în iad ca pe satan. De aceea nici nu vă rugați, dar noi întotdeauna ne rugăm, cerem Domnului sfat. Hristos este Lumina și Adevărul logic, dar voi sunteți întunecați și iraționali negând tocmai pe Hristos Logosul Lumina, că vă e ochiul sufletului orb, chiar luminat electric-electronic-ionic-fonic. V-a pătruns aroganța în simțiri, necurăția în toate adâncimile gândirii, înțelepciunea voastră este nebunie, dar noi suntem înțelepți în Hristos (1 Corinteni. 3, 18-19). Nu ne potrivim veacului acestuia, ci ne transformăm prin înnoirea minții, ca să cunoaștem tainele veacului viitor. Trebuie să ne formăm voința în toate acțiunile noastre interne și externe și să plăcem lui Hristos, să nu ne

credem suficienți, mulțumiți, ca fariseul leneș tipiconar, ci să ne orientăm voința ca să fie mișcată, condusă, proniată de Hristos, Care-l prima mișcare nemișcată. Hristos să fie începutul, sfârșitul tuturor acțiunilor, slujindu-I pentru slava Sa. Întâi ridică-ți mintea la Hristos și vezi ce vrea, ce vorbește, ce poruncește Stăpânul, ca să-I poți plăcea numai Lui.

Dacă propria-ți înclinație este mișcată de voia divină, atunci lucrează orice acțiune plăcută lui Hristos. Că în Vechiul Testament nu i-a plăcut jertfa de animale, necum în Noul Testament. Noi înșine trebuie să ne jertfim, cum și Hristos S-a răstignit. Când vrei să refuzi ceva, care nu-I place lui Hristos, ridică mintea și privirea duhului la voia divină, vezi ce e rău și ce e bun. Că în Vechiul Testament a vrut sâmbătă și circumcizia, iar în Noul Testament Sfânta Duminică și Sfântul Botez. Astăzi vrea să fim dezbrăcați pe Sfânta Cruce, în rugă interioară și Logos divin, teofanii, purtând Euharistia, dezlegând, împărtășind, etc. Corupția naturii la care vă închinați voi, zicând că totu-i natură panteistă, este foarte subtilă și amăgitoare. Singurul mijloc prin care putem scăpa de amăgire, apostazie și păcat este curățirea, purgarea, purificarea inimii, „via purgationis”. Puritatea inimii, constă în nimicirea omului vechi și ridicarea omului nou. Să nu dorești nici să refuzi ceva, până n-ai înțeles că ești purtat numai de voia lui Hristos Logos, în lucrarea interioară și exoterică. Perceperea actuală a mișcării lui Dumnezeu se produce prin iluminarea intelectuală, tâlcuirea, teofania, descoperirea inimii curate, inspirația interioară a lui Hristos în Cuvânt ceresc, prin vedenie și alte puteri, ale Harului divin, lucrătoare în inimă curată, prin dese și curate rugăciuni, îmbunătățirea duhovnicească și

suntem asigurați că suntem conform voinței lui Hristos. Să nu ne lăsăm furați de timp și spațiu, să ieșim din privat și din obști materialiste și să intrăm în Hristos prin obștea creștină, să nu mergem după bună plăcerea voinței noastre. Voi sunteți atât de dominați de plăcerea egoistă, încât dacă Hristos cere prin Cuvânt ceresc sau prin teofanie ascultare, sau de vă ceartă, sau vă dă boală și ispitire, vă tulburați imediat, blamând duhovnicii, sfinții și chiar pe Hristos. Acesta este indiciul, că ați ieșit dintr-o rădăcină periculoasă, coruptă și egoistă. În măsura recunoașterii nemărginitului Hristos, suntem mai fervenți, mai disprețuitori voinței proprii, dobândim obișnuința, obiceiurile de a face orice faptă numai pentru Hristos. În toate lucrurile să-I plăcem lui Hristos, că El ne-a creat, cinstindu-ne cu chipul Său regenerându-ne, născându-ne, mântuindu-ne prin Cruce, Sânge, Euharistie și întărindu-ne prin Sfintele Taine.

Deci ruga este onoare, reverență, cinste, vrednicie dată de Marele Hristos. Mistica e voința superioară, rațională, pe când voi zăceți în irațional, sensibil, senzual, trupesc, împotriva voinței lui Hristos. Voi învingeți electronul și astrul, dar nu vreți să progresați din păcat în virtute, din gravitația viciului în imponderabilitatea rațiunii superioare. Dar în legea lui Hristos, cugetarea și voința, rațiunea și mintea, legea duhovnicească, se bucură. (Romani 7; Sfântul Ioan Damaschin, 4; 409). Astăzi răul a devenit obișnuință, vă produce tulburare, sudori, antagonism, ați devenit robii simțurilor și al viciilor. Desăvârșirea este un lucru așa înalt și subtil, unirea cu Hristos este așa de mare, încât un obstacol cât de mic ne poate lipsi și poate opri unirea cu Hristos. Dacă prin neglijență avem vreo mică ezitare,

îndoială psihică, patimă, pornire rea, atunci nu ne vom învrednici să sălășluim în suflet pe Hristos (Sfântul Simeon Noul Teolog, Logos 57-305, cit 27). „Când vine cel rău, vine și disprețul, iar cu rușinea vine și ocară” (Proverbe 18.3). Poftele vă domină și iubindu-vă averile și păcatele, cinstea vanitoasă și lăcomia, tovărășia și slava deșartă, lumea, carnea, satan, nu progresați pe calea mântuirii și dați din regres în regres, fiindcă sunteți ignoranți, orbi și nu vedeți pericolul în care vă aflați. Voi iubiți mai mult decât vă este îngăduit, fiind legați de poftele voastre și nu de Hristos, împotriva căruia luptați. Vai vouă!

Să nu cedăm voinței inferioare iraționale, ci să o supunem urmărind-o cu impetuoșitate, să o urâm, să o dezaprobăm din toata inima iubindu-L pe Hristos și voința rațională superioară; să obținem dreapta cugetare, prin contemplația adevăratei lumi duhovnicești, care este revelată în Sfânta Scriptură și în creație, căci Hristos a folosit Sfânta Scriptură în lupta din pustie; să ne ridicăm cu cugetul la toate cauzele împotrivrării răzvrătite, să ne vedem metehnele, lipsurile, scăderile, insuficiențele și toate care duc la eșec; să ne împotrivim cu toată înverșunarea gândurilor, să obișnuim practicarea virtuților prin asceză și tăierea voii; să ne formăm, să îndurăm prigoane pentru Hristos; să scoatem viciile din noi, căci suntem astăzi în prăpastia viciului ticălos, trufindu-ne cu false păci, fericiri, libertăți, virtuți. Noi ne aducem aminte pururea de Hristos, ne adunăm crucial în noi, luptând împotriva poftelor, mortificându-ne patimile: curvia, lăcomia, avariția, etc. Să nu pomenim răul, să nu facem răul, să nu răspundem răului cu rău, să răbdăm în pace, să suferim benevol, mai mult decât se așteaptă dușmanii;

să nu urâm pe omul care ne prigonește, să-l iubim și să-l binecuvântăm; să ne rugăm pentru toți; să păstrăm inima noastră neschimbată față de om și chiar în clipa când ne face răul să iertăm (Sfântul Ioan Hrisostom, omilia 14, la Ev. Matei 5; Sfântul Simeon Noul Teolog, Netulburarea de suferință cit. 31). Să ne oferim frecvent lui Hristos, ca să ne ridice în virtuți, să ne dăruim complet, să ne supunem desăvârșit voinței harului. Voi aveți voința supusă viciilor, vă credeți savanți luminați și pe baza asta luptați contra credinței.

„Sola fide”, protestantă și catolică, este nerațională și nelogică. Dar credința ortodoxă este Logică supralogică, fiind revelată de Hristos Logos. Să nu părăsim vigilența, privegherea, să nu ne temem, să nu ne descurajăm, că suntem Biserica vie luptătoare (Ps, 26.1); să ne adunăm gândurile și să ne smerim, recunoscând că nu suntem nimic și nu putem nimic și să alergăm la Hristos (Ps. 34,1-3); să ne verificăm răbdarea și să considerăm că toate durerile ni le-am făcut și le-am dorit noi înșine. Suferințele actuale sunt temporare, ca să scăpăm de iad. Prin multe suferințe ni se cade a intra în Cer, căci cu păcate am insultat slava lui Hristos. (Fapte Ap. 14,22). La calea iubirii duc suferința de pe Golgota, de aceea să fim devotați luptând pentru Hristos, cu mulțumiri și binecuvântări, primind orice cruce și durere. Războiul nevăzut trebuie dus neîntrerupt, cu curaj, pe tot frontul duhovnicesc, până la moarte. Ura demonilor, rătăcirile, dezorientările, etc, nu pot nimic în fața puterii nemărginite a lui Hristos. La toți, care vă ridicați mâna contra Tronului de Domnie al lui Hristos, Hristos vă poartă război din neam în neam.

Cuvintele Domnului au stăpânit, au mișcat, au înviorat cosmosul, înțelepciunea și știința lumii, toată

biruința este în mâinile lui Hristos, pentru slava și cinstea căreia ne luptăm în pustnicie. Iată rolul monahismului ascetic, mistic. Hristos luptă în locul nostru, merge în mijlocul taberei creștine și ne dă în mână vrăjmașii. Tabăra e Biserica Ortodoxă Sfântă, pentru ca Hristos să nu vadă la noi nimic necurat și să nu se despartă de noi (Deuteronom. 23,14). Iată cum trebuie să fie monahismul până la moarte. Hristos vă pune la încercare monahilor, surghiunându-vă între atei și materialişti, ca să vadă dacă ascultați poruncile divine! (Judecători 3-4). Hristos nu ne distruge toate patimile, ca să nu ne mândrim, să nu cădem, să avem trezvie, să fim mișcați a ține și cele mai mici porunci ale Lui, să nu slăbim cu duhul și cu răbdarea, să nu ne temem de luptă. Voi nu v-ați învins patimile și dușmanii demonici, de aceea nu o să ajungeți la victoria finală și muriți ca niște robi netrebnci. Nu facem pace, armistițiu, slăbire sau încetare a războiului nevăzut cu satan și cu păcatul, pe poarta păcatului strămoșesc și actual, căci sunt obraznici, nerușinați și nu pier decât prin luptă. Să ne sculăm și să ieșim pe câmpul de luptă duhovnicesc, pe stadion, în suflet și în inimă, contra poftelor rele; să ne aruncăm în luptă zilnic, cu ajutorul Sfintei Cruci, contra fiecărui păcat, că Hristos luptă pentru noi (Exod 14,14; Ps. 26,14; 1 Ioan 2,14). Hristos are dorință mai mare de a ne mântui, decât are satan de a ne nimici. Cu numele lui Hristos să biruim pe dușmani, să facem ce-i plăcut Domnului, căci toată Biserica triumfătoare, biruitoare, vede lupta noastră. Dacă dezertăm, orice am face este moarte.

Să intrăm în inimă cu mintea, să o cercetăm cu de-amănuntul, să ucidem patimile care ne terorizează și pe cele mai apropiate care ne atacă. În orice gând, cuvânt,

mişcare, dinamică, faptă când ne lovește sufletește și trupește, să ne adunăm toate gândurile în inimă în fața lui Hristos, la control și verificare, să dăm toată vigilența minții spre ferirea de tulburare. Și să nu ne tulburăm deloc de patima mândriei. Să nu lăsăm patima să izbucnească cuvântător și factic, să răbdăm: „întru mine s-a tulburat inima mea” dar nu m-am exteriorizat peremptoriu, prezumțios, cu ocări, insulte, prigoane (Ps. 142, 4). Deci să ne pregătim tot timpul pentru orice neprevăzut, cu înțelepciune și dreptate. Pregătirea și premeditarea alcătuiesc arma puternică și păzitoare de toate pornirile năpraznice ale patimilor. Pornirea păcatelor, viciilor, patimilor, oprește mintea, sufletul, rațiunea, sentimentul și voința în loc, vă pierdeți cumpătul, calmul, chiar și voi monahii și clericii desăvârșiți în fapta bună. Patima, tulburarea, mânia, nu trebuie să se vădească afară exoteric, ci ca un val să se aștearnă, sfărâmându-se complet de țărmurile rezistente prin înfrânare, post și rugă (Sfântul Vasile cel Mare, Tâlcuire Ps. 142, cit. 39). În mistică scopul e curățirea, iluminarea, unirea cu Hristos. Ușor ajungem la acest scop prin răni, suferințe, boli, privațiuni. Deci să îmbrățișăm crucea, durerea trimisă de Tatăl Ceresc, nu de altcineva, căci și Hristos a lucrat mântuire în mijlocul nostru, suindu-Se pe Sfânta Cruce. Să iubim Sfânta Cruce, din care izbucnește Euharistia divină. Unirea desăvârșită cu Hristos este murind pe Sfânta Cruce cu Hristos, ca să înviem în Hristos. Lupta înainte, în timpul și după ispite, este mare. Fugiți de ademenire, dând cuvintelor asprimi iar în rugă dulceață, nu dați crezare dușmanului în veci; că după cum arama, fierul, bronzul ruginește, așa firea, stricată de păcat, naște răutatea (Iisus Sirah 12,12).

Cu cât ești mai prietenos cu păcatul, cu atât te mușcă mortal, chiar dacă trupul nu-ți dă imbolduri. Chiar dacă ți s-ar părea că ești cu Hristos, păzește-te de demonul curviei, că-i foarte amăgitor și invidios. Vrea să te trântescă la pământ, înainte ca mintea-ți să fie trezită. Egoismul, pofta trupească vă încătușează și robește, dacă nu puneți pază la vreme. Cu tovărășia nechibzuită, vă amestecați plăcerile otrăvitoare ale simțurilor, încât fără a vă da seama, străbat până la măduva sufletului adevărat, întunecând rațiunea în așa fel, încât credeți că nu este nimic, oricât de monstruoase și periculoase sunt privirile, șoaptele, mișcările necuviincioase, din care vă veți elibera foarte greu. Iată robia din care numai putem ieși. Nu vă bizuiți pe hotărârea și voința puternică, nici pe câlții uzi, că diavolescul usucă apa voii voastre bune pe nesimțite, încât nu vă mai rușinați nici de oameni, nici de prieteni și de rude, nu vă mai temeți nici de Hristos, nu veți mai recunoaște nici viața veșnică, nici pedepsele iadului, ci săvârșiți păcatele cu nonșalanță. Vai vouă! Sunteți amăgiți de persoane pseudo-evlavioase, sărace sau bogate, furați de calități, neam, materie, meșteșug, etc. Dar noi ca Iosif lăsându-ne haina, ca Bartimeu, fugim de păcat și de orbie și scăpăm la Hristos. Să fugim de lene, trândăvie, să ne supunem cu ușurință lui Hristos și duhovnicilor, făcând cu râvnă și fără întârziere cele poruncite, mai ales cele ce ne smeresc și sunt împotriva voii și pornirilor firești; să nu judecăm niciodată și să nu osândim cu obrăznicie pe Hristos sau pe sfinți; să nu ne mândrim cu har și daruri divine; să ne păzim de ispita patimilor trupești, de poftă, curiozitatea ochilor, urechilor, cuvintelor dulci, deșarte, moliciune, lux, parfum, convorbiri desfrânate, semne, pipăiri,

îndemnări; să fim cucernici, modești și smeriți; să refuzăm a asculta, a mirosi, a vedea, a vorbi, a pipăi cele ce ne îndeamnă la rău; să fugim de traiul bun, gândiri, deprinderi, patimi, îndemnul satanei; să postim, să priveghem, să facem metanii, să dormim pe jos, să citim Sfânta Scriptură, Patericul, Filocalia, Everghetinosul, viețile Sfinților și să ne rugăm zicând: „Preafrumoase răni preasfinte, răniți ticăloasa și necurata mea inimă și opriți-mă de a vă vătăma!”; să socotim grabnic să fugim de rău și să ne aducem aminte de Patimile Domnului și de ceasul cel înfricoșat al morții, de ziua cea grozavă a Judecării, iad, tartar, gheenă, etc; să nu ne mai întoarcem mintea la trup, să nu ne târguim cu ispitele, să nu ajungem la învoire, iscodire, că e amăgirea satanei, mașinație să ne facă să deznădăjduim, să scădem cu duhul, să ne țină împleticiți în gânduri rele în loc de rugă tainică; să nu cedăm ispitei și să ne mărturisim duhovnicului fără sfială, rămânând cu cugetul curat, fără a mai gândi ceva.

Deși ni se pare că suntem liberi de cele trupești, trebuie să stăm cu gândul departe de satan, de lume și de carne, știind că diavolul se preface în înger de lumină (2 Corinteni, 16,14). Socotirea amărăciunii produsă de dulceața trupească, mustrarea cugetului produsă de relele făcute, primejdiile vieții, pierderea fecioriei, o astfel de cugetare nu e totdeauna așa de puternică, ca să ne poată elibera de ispitele trupului, că se amestecă cu amintirea, memoria, percepția, imaginația, etc., și aduc vătămare. Dar mai lesne-i să lepădați gândurile rele prin puterea lui Hristos, că mintea-i neputincioasă, pătimașă și mai lesne își imaginează dulceața, plăcerea, cedând la păcat. Să luptăm cu lenea, să fugim de curiozitate, atașare terestră, să ascultăm de Hristos și de

duhovnicul legiuit de Hristos; să nu mai întârziem în păcat, să ieșim din el în viteză cosmică, fonică, așa cum simbolizează civilizația și cultura actuală. Cât se silește cineva a face ceva bun într-o zi, tot atât de dator este în toate zilele; cu osârdie să nu ne robim de dulceață, prin robirea în păcat (Sfântul Marcu pustnicul, Sfântul Petru Damaschinul). Să nu cădem în lene, când atâtea lucruri bune am putea face, că lenea strivește voința, orice nevointă și osteneală duhovnicească. Lenea v-a orbit mîntea, ca să nu observați pe ce gând irațional rău se întemeiază și nu vreți să săvârșiți nici faptele de care sunteți datori, nu vă lasă să pliniți binele și vă silește să-l amânați, dar „blestemat este care face lucrurile lui Hristos cu lenevire” (Ieremia 48,10). Faceți binele la vremea cuvenită, cu gând hotărâtor, căci o singură înălțare a minții la Hristos, o umilă metanie și plecare de genunchi la pământ, spre cinstirea și slava lui Hristos, sunt mai scumpe decât toate comorile lumii. Și când lăsăm lenea și ne silim la cele bune pentru Hristos, Sfinții îngeri duc în împărăția lui Hristos cununa glorioasă a biruinței.

O, leneșilor! A luat Hristos harul și v-a dezmoștenit de Ceruri, ca pe cei chemați la nuntă, care n-au venit din cauza țarinii și a afacerilor. (Matei 22,16). Împărăția Cerurilor se ia cu năvală și silitorii pun mâna pe ea! (Matei 11,12). Să avem virtutea sânguinței, să începem ruga ca și cum ne-am ruga o oră, apoi, prin habitus, ne rugăm și o zi și toată viața; să reluăm ruga după întrerupere, la fel slujba, munca, etc, și să nu aibă inima de-a face cu altceva; să le facem pe toate cu o osteneală mai mică, decât cea cu care ne sperie lenea și satan, dar să nu conversăm cu șarpele ca Eva; să nu ne îngrozim de virtute și să ne odihnim în Hristos. Trebuie

să zicem ruga inimii interioară, pururea, pretutindeni. Păcatul, viciul, mănâncă măduva vieții duhovnicești și satan întinde curse fiecărui om. „Cine nu lucrează este în poftă.” (Proverbe 28.25). Să priveghem cu vitejie, căci fiecare zi este cea actuală și este a noastră, iar cea de mâine este în mâna lui Hristos. Cel ce ți-a dat dimineața, nu ți-a fâgăduit și seara; să nu ascultăm pe satan, care ne cere ziua de azi, că doar Hristos este mai actual, prezent, teofanic în vigoare.

Vom da seama cu de-amănuntul pentru fiecare clipă, scumpă este vremea ce-o aveți în mâini, o veți căuta și n-o veți mai găsi. Să considerăm ticăloase zilele în care nu am câștigat multe biruințe contra plăcerilor și voilor, în care n-am mulțumit lui Hristos pentru binefacerile și pentru patimile-l nemuritoare suferite pentru noi; să mulțumim Domnului pentru părinteasca pedepsire și cercetare a necazurilor, dacă s-ar întâmpla să ni le trimită. Într-un ceas al sânguinței ai câștigat Raiul și într-un ceas al trândăviei iadul. „Nevoiește-te totdeauna cu nevoița cea bună” (1 Timotei; 6, 12). Iată rolul misticii vii. Vedeți ce activitate logică este mistica? Hristos ne mișcă limba, buzele, plămânul, inima, mâna, sufletul, trupul, simțurile în Cuvânt ceresc și vrea să deschidă toate simțurile numai pentru Dumnezeu. Că El aude prin urechea noastră, vede prin ochiul nostru, vorbește cu limba și jargonul nostru, ne binecuvântează prin punerea mâinilor celor sfințiți, atestând că ne-a creat cu Mâna și cu Cuvântul Său, ne-a creat El însuși simțurile. Ne aude, vede, simte, adulmecă, pipăie, cugetă, etc. Iată că tragem consecințe din toate teofaniile și revelațiile, iar toată teologia practică este în vigoare. Tocmai când voi ați desființat institute, seminarii, ați scos religia și icoanele din școli, din cazărmi și

penitenciară, ați oprit predicile, Hristos dă har celor incuți, celor prigonii și tuturor aleșilor spre mântuire. Să ne străduim, pentru viața veșnică, mișcând gândul, rațiunea, sentimentul, voința, credința, nădejdea, limba, buzele, organele, celulele, hormonii, marele simpatic vegetativ și inima, simțurile trupești și psihice în slujba lui Hristos. Purificarea, iluminarea, unirea mistică sunt în Hristos. Noi suntem gata de a face din suflet și trup, altare de jertfă ale lui Hristos. Să ne întărim în Duh și în Adevăr spre mântuire, căci astăzi nu mai vrea Hristos trupuri și ziduri, ci suflete curate. Templul lui Solomon era din pietre cioplite departe, măsurate exact, ca materialele prefabricate actuale, iar cortul lui Moise demontabil, arătându-se prin aceasta că nu avem cetate stătătoare nici în biserică, pe acest trist pământ. Biserica adevărată este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care s-a și înălțat la Ceruri luată de Fiul Ei, pe care l-a născut din Sfântul Duh. Hristos era născut de Tatăl Ceresc înainte de veșnicii. Hristos Logos este mai presus de Infinit și Veșnicie și totuși S-a întrupat pentru mântuirea noastră, arătând Calea, Adevărul, Viața, învierea, ca să facem și noi din trupul și din sufletul nostru desăvârșirea și deplinătatea bărbatului desăvârșit și să-L urmăm pe Hristos în Ceruri.

Așadar voi în zadar huliți mistică, centrul Ortodoxiei creștine, că doar mistică nu îndeamnă la crimă, exploatare, ateism sau burghezie. Noi nu cerem revendicări limitate, vremelnice, satisfacții, spații sau timpuri vitale, ci lucrăm cu timp și fără vreme pentru Hristos spre mântuire. Cine poate să spună ceva contra lui Hristos și împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Ce să lucrăm oare în viața aceasta, ca s-o dobândim pe cea eternă? Iată că a sosit vremea să ne bucurăm cu

bucuria Bunei vestiri a iui Hristos, care ne deschide Raiul închis de Adam. Ruga tranfigurată, metafizică, metalogică, metanoetică apare după unirea cu Hristos. Deci după curățire, răsuflare și inspirare, după rostirea Numelui lui Hristos, după stăruința necurmată în rugă, după ruga cu mintea, cu intelectul, cu cugetul, cu rațiunea pogorâtă în inimă în fața lui Hristos, după ruga sentimentului iubirii, nădejzii cu inima, după binecuvântarea lui Hristos și sfințirea ca Biserici vii, după așezarea la rugăciune metodologic, somatic și psihic, etc. Maica Domnului e Ipostasul rugăciunii transfigurate, ca Maica mântuirii și a milei, ca Rug aprins, ca Imn de slavă către Preasfânta Treime. Hristos S-a întrupat ca să ne dea mântuirea, izbăvirea și ruga întrupată, iar Maica Domnului este ruga înălțată și împărăteasa rugăciunii, Maica lui Hristos Dumnezeu. Să alergăm mișcați de Sfântul Duh și răniți, clocotind de dorul Cerurilor, la Sfânta împărtășanie și la Taborul Schimbării la Față, ca la rouă din cuptorul Babilonic, ca la umbrirea și adumbrirea de dar; să ne înnoim, să ne naștem a 2-a oară în Duh și Adevăr; să ne transformăm mistic spre veacul veșnic, în lumina neînserată a slavei lui Hristos; să ieșim din pământ, din tină, din noroi, din blestem, să ne îmblânzim; să fim cheia lui Hristos și a Maicii Domnului; să dezăvorâm și să pornim pe calea lui Hristos, ca să avem înflăcărare descoperiri în disciplina arcani, logodindu-ne sufletul cu Hristos Mirele cel Ceresc; să ne descălțăm încălțămintele și să vedem rugul din Sinai și din Horeb, Zefirul Cuvântului ceresc ca Sfântul Ilie; să fim fierbinți de har, rug de rugă nemistuită, ca să-L simțim pe Hristos ivindu-Se mai presus de Ceruri; să plângem și să ne topim de nostalgia Paradisului; să fim în suflet ca într-o pustie interioară;

să ne umplem de Hristos; să ne curățim de orice patimi și cu mintea și cu trupul; să avem împărăția Cerurilor, veacul, mileniul, măsura, formula, ecuația a 8-a dinlăuntrul nostru; să avem bucuria bucuriei Maicii Domnului din veacurile veșnice, din viața de apoi eshatologică; să avem unirea cu Hristos în duhovnicie și în minune finală teofanică (imnul Rugul aprins al Maicii Domnului, Condac 1, Icos 1).

Să ne despățim, să ne curățim în expirație-inspirație, răsuflare, ruga respirației; să ne odihnim gândurile, să ieșim din mijlocul patimilor noastre și să purtăm Patima lui Hristos, ascunzându-ne în Sfintele Sale Răni; să ieșim din ispite și să dobândim știința râvnei de taină, înduhovnicirea, etc; să ne biruim firea trupului și scrumul patimii, viciului, păcatului; să strigăm în rugă și laudă adevărată psaltică, ridicându-ne în lumina lui Hristos, în cântări divine, aliluia, osana; să-L vedem pe Hristos aieva, ca foc care nu se mistuiește, ci răcorește; să răsuflăm în suspinul negrăit, în care Sfântul Duh Se roagă pentru noi, zborul odihnit spre Sfântul Duh, Porumbelul de aur, Mărgăritarul de Bun preț; să ne odihnim în Hristos, în ruga inspirației, cugetând în mijlocul plămânilor inimii, rațiunii, sentimentului, voinței și aducând pe planul conștiinței chiar inconștientul, subconștientul, marele simpatic vegetativ, etc, până ne înălțăm la cerurile Cerurilor; să întrupăm veșnicia și infinitul în tăcerea și ruga unui milimicron, sorbim Cerurile înțelesual în rugă curată subțire și lăsăm apa vie să murmure întru noi, rugă serafică filocalică, tâlcuitoare, închinându-ne lui Hristos (Condac 2, Icos 2 Idem).

Hristos Prunc nou, Fiu nou dat în dar Euharistie și teofanic, cu Sfânta Cruce semn stăpânilor pe umeri, cu

Nume minunat înger de Mare sfat, Părintele veșniciei, Iisus este Numele, la care Cer și cosmos să ia aminte. Se arată în focul iubirii, în inima clocotită de dragoste, credință, nădejde, ca în rugul Sinaiului lui Moise. S-a revelat chipul cel nevăzut și cel spiritual S-a întrupat, Cel mort a înviat și Cel înălțat din nou S-a arătat teofanic, precum am și experimentat. Și-I măsurat Hristos cu măsura Sfintei mahrame, icoane, și cu măsura Sfintei Cruci. ÎL numim pe Cel nenumit și ÎL vedem pe Hristos Cel nevăzut, dobândim puteri sacre prin chemarea numelui lui Hristos și trecem de la moarte la viață, ne îndumnezeim pe temeiul Hristos, căci Hristos încapă întru noi, în inimă, în răsuflet, întru mintea luminată, și ne dă putere să umblăm peste apele morții, ne dă liniște, și ni Se dăruiește în milă. Să fim înfrățiți cu Hristos și Maica Domnului, să tăcem mistic, pentru ca să se zbată Sfântul Sânge Euharistie în epicleză, amestecat cu sângele inimii noastre care se roagă și ÎL cheamă pe Hristos pe Nume. Cerul gurii, cerul logicii, cerul inspirației și al inimii izbucnesc în Cuvânt ceresc înviate prin pulsația Sfântului Sânge al lui Hristos. Așa devenim monahi vii, îngeri în trup și ne curățim prin Numele lui Hristos de slavă, învingând lumea. (Condac 3, Icos 3, Ibidem).

Să stăruim în necurmata rugă (Tesaloniceni 5, 17-21); să-L purtăm pe Hristos Euharistie teofanic la sân; să ne amintim pururea pretutindeni de Maica Domnului cum ÎL purta la sân, cum nu L-a lăsat nici în templu la 12 ani, cum Sfânta Cruce L-a purtat când era de toți prigonit, alungat, etc; să-L luăm din altarele, unde este încuiat în chivotul rece, de către fariseii și cărturarii ispititori; să-L purtăm în leagăn ascunzându-ne în Sfintele Sale Râni, așa cum El ne poartă ținând

pământul pe palme proniindu-ne; să viem și să ne mișcăm în Hristos, mișcați de Sfântul Duh teofanic, în inspirație estetică, etică și revelație sacră divină. Oricând, oriunde mergem, să avem prezența conștiinței lui Hristos, să sporim în virtute, sentiment, rațiune, iubire de la Hristos însuși, prin comunicarea însușirilor, cu ajutorul Euharistiei și teofaniei.

Cu fiecare inspirație și expirație, zvâcnire de inimă și dinamică intelectuală, să chemăm numele lui Hristos, să-L strigăm în Sfântul Duh, să ne închinăm în adevărul care ne eliberează în har; să-L pomenim lin pe Hristos în chemare smerită, ca să străpungem piatra inimii noastre împietrite, prin picurul lacrimii și al apei vii; să stârnim ruga, disciplina arcani esoterică interioară, tainică, peste cosmos, până la ceruri macroscosmice din microcosmosul inimii sufletului, din infinitul în infinitul necreat, sorbind harul revărsat astăzi peste toată suflarea, care răsuflă în ruga inspirației lui Hristos; să zicem Sfântul Nume al lui Hristos cu stăruință și să ne scriem numele nostru nou prin chemarea Numelui lui Hristos, pe Piatra albă cea din capul unghiului, în cartea vieții veșnice; să gustăm cât de dulce-l Fagurele Hristos prin Euharistie și teofanie: „Gustați și vedeți cât de Bun este Domnul!”; să ne împărtășim de Cuvânt ceresc din întruparea, Nașterea și învierea lui Hristos; să ne mirungem cu Sfântul și Marele mir duhovnicesc, revărsat în rugă de taină, pe care ni-L dă Hristos. Făcând metanii, să fim răpiți în levitații, contemplații, revelații, teofanii, din lumea deșartă. (Condac 4, Icos 4, Idem). Să ne însemnăm sufletul, mintea, fruntea cu pecetea lui Hristos și a nesticăciunii; să trăim minunile divine prin fecioria încuiată și mintea descuiată, prin care să pătrundă numai Hristos rămânând poarta

închisă feciorelnic, somatic psihic, să pătrundem cu cheile fecioriei prin piatra mormântului și prin ușile încuiate, etc.

Viața în Hristos trebuie trăită viu în Etern infinit, mic și mare de foc fără hotare peste profunzimea inimii, sentimentului, iubirii divine trecând la cuvânt, gând și poftă, urmând Calea, întruparea lui Hristos și uitând cele din urmă de jos. Să avem trezvie, miruire harică, ochiul psihic duhovnicesc deschis, priveghetor, inima străvezie în iubire ca safirul și cerul feciorelnic; să auzim cum grăiește Hristos din Sfânta icoană Cuvânt ceresc, teofanii, revelații, etc; să privim în fulgerul mintii, „fulgor mentis sensus rapiens”, crucial, în clopot; să fim în trezvia prunciei, ineitatea, spontaneitatea și pacea psihică, în simplitate „sancta simplicitas”; să fim în uimire față de Hristos, să căutăm cu întreaga suflare, minte, inimă, suflet, trup, simțire, să ne înflăcăram de Hristos și să-L înțelegem, să fim ageri, să avem gândirea numai la Hristos și la inteligibil; să privim oglinda Sfântului Duh dincolo de orice trup, să căutăm cu arcușul gândului, cugetului, rațiunii, pe alăuta inimii, sentimentului, în muzică, imnografia-slavoslovia lui Hristos, născându-ne a 2-a oară, tăcând în Duh și în Adevăr, cunoscând desăvârșit, să ne logodim cu Hristos numele înțelepciunii Sofiei (Condac 5, Icos 5, Ibidem). Să ne rugăm cu inima, cu sentimentul iubirii care transcede imanentul, să fim inimi în care nescăzut, neîntrerupt Numele lui Hristos cântă; să ne uimim și să facem să bată inima noastră, împreună în unire, cu a lui Hristos prin Sfântul Sânge Euharistie, prin teofanie; să fim ceasornic de gând și cer, mister în iubire, înlăuntrul infinitului microfizic și microcosmic în macroscopic și macrocosmic, „coincidentia oppositorum”; să fim

vrednici, blânzi, buni, Biserici vii, să ne predăm lui Hristos crucial în jertfa Crucii și a Sfințelor Taine; să fie Lumina fără vină în inima noastră și să izbucnească Logos divin, Cuvânt Ceresc, cum experimentăm; să-L lăsăm pe Hristos să umble pe căile inimii, inspirației, minții noastre, să nu-L izgonim ca și gadarenii, ci să-L chemăm ca Mântuitor; să fim corabia și chivotul de alianță, Iada ferecată cu numele lui Hristos, cu cele 7 Sfinte Taine, să ne ferim de toate zădărniciile lumii ca și Sfânta Sfințelor; să fim alăuta Sfântului Duh, pe care cântă razele divine, criptă de har, altar duhovnicesc, Sfântă Masă pe care mintea liturghisește, prin respirație, în inima iubirii; străni, naos, pronaos, tinda Infinitului Veșnic, sipetul de foc, ca să-L purtăm Euharistie teofanic pe Hristos la sân, Biserici vii cununate cu Hristos.

După logodirea micului chip îngeresc luăm marele chip îngeresc, schimnicia (Condac 6, Icos 6, Ibidem). Să avem minte largă aleasă, să fim dumnezeiește de luminoși, să fim clari, senini, vigilenți, priveghetori în trezvie, să muțim cu Hristos în neprihănire, să avem curăția ochilor, urechilor, nasului, gurii, mâinilor, sentimentului somatic-psihic, să ne atingem de Sfintele Taine și rugăciuni, izgonind haitele de lupi răpitori; să primim îndemnul și acceptarea duhovnicească, să fim oameni curați, în pace strigând în rugă, să ascultăm de duhovnic, să păstrăm predania Cuvântului ceresc viu și lucrător; să fim Ierusalimuri cerești, să fim sârguitori, să ne lepădăm de satan, de lume și de carne, să fim asceți, pustnici, anahoreți, duhovnici înțelepți; să avem în grijă comorile binecuvântate, tainele, dogmele, să fim miloși, neprihăniți psihic și somatic; să fim plinătate de har între spini „verbum dei interspinos”, să fim Rai cu florile

bucuriei, să avem privirea la Hristos, să creștem în taina divină, să fim înlăcrimați psihic și bucuroși în plata multă din Ceruri (Condac7, Icos 7, Ibidem). Să ne plecăm fruntea în închinăciuni, metanii, să punem mâna la locul chivotului, potirului și discului Euharistiei, în Sfintele Răni ale lui Hristos, ca Toma, și să strigăm în rugă interioară: „Domnul meu și Dumnezeu meu!”; să ținem mâna pe inima deasupra căreia purtăm Sfintele Taine, să stăm la rugă strânși, încremeniți, înmărmuriți, în fața lui Hristos, fără cuvânt omenesc, ca să ascultăm Cuvânt ceresc; să așteptăm ca orbii să-L vedem pe Hristos în rugă interioară și apoi teofanic peste grosimea zidului păcatelor noastre, să-L pipăm pe Hristos Euharistie cu inima străpunsă de fulgerul și arsura Sfintelor Taine. Cu răsuflarea oprită, chemându-L pe Hristos întreg, involuntar, rațional și suprarățional, în zvâcnirea rugăciunii, supraiubirii, alergăm factic la Lumina lui Hristos care luminează tuturor. Să fim cu Hristos, cu Maica Domnului Dumnezeu, în Domnia de Taină și să ieșim din risipirea lumii, cărnii, gândurilor, satanei; să venim la Hristos și să luăm binecuvântare, să punem hotărâre fermă silindu-ne în toată vremea și în tot locul a ne ruga în statornicie ca stareții, să stăm în Hristos.

În lucrarea tainică de rugă, să mergem la locul lui Hristos cel din temeiul inimii somatice și psihice, în împărăția Cerurilor din mijlocul nostru. Să zicem necurmat ruga, să ieșim din cugetul de lut al cugetului egoist, să avem mintea lui Hristos; să devenim trupuri și suflete de Dumnezeu încăpătoare, tainițe, altare și minți smerite, cădelnițe, candelă și candelabre de rugă necurmată, să ne unim în cugetul lui Hristos; să strălucească sufletele prin fulgerul Hristos de la

Răsăritul de Sus, să ieșim din vicii, păcate, etc. Dacă Hristos ne-a ajutat când eram păcătoși și dușmanii Săi, apoi cu atât mai mult ne apără și ne acoperă acum când suntem curățiți, iluminați și uniți cu El, oameni noi duhovnicește. Să fim ca 9 alăute și 9 Sfinte Potire, oameni noi în locul cetelor căzute de îngeri, monahi, clerici, creștini. Să-L proslăvim pe Hristos în prinos de laudă, mulțumire, etc (Condac 8, Icos 8; Condac 9, Ibidem). Iată mistica în rugă de taină, cântată în Acatistul Rugului Maicii Domnului aprins. Fără ajutorul lui Hristos și al Maicii Domnului nu putem face nimic, iar chemarea Numelui lui Hristos nu se poate face decât în Sfântul Duh Dumnezeu, deci totul este ca să ne predăm Preasfintei Treimi cu mulțumire, recunoștință, har și binecuvântare. Ruga interioară nu trebuie să fie întreruptă nici de temniță, catacombă, prigoană, boală, durere, martiraj, ci din contra trebuie întehită: „Cheamă-Mă în ziua necazului tău, Te voi auzi și Mă vei preaslăvi!” Iată că Hristos ne întinde brațele spre noi, că ne vede atât de necăjiți, îndurerați și ne învață mistica vie. Să ne îndreptăm simțurile naturale și să trecem de la ele la preaslăvirea lui Hristos, că lucrurile sensibile sunt mijloace și unelte de corijare a simțurilor, dacă trecem de la ele la meditarea Cuvântului întrupat la tainele Vieții și Patimii Sale. Simțurile trebuie să fie supravegheate, cârmuite prin Sfântul Duh îndreptător în mod suprarational, deci să defăimăm dulceața, odihna, să mânuim simțurile, tot trupul și sufletul, ca să nu cădem în năluciri, să avem vedenii divine pentru mântuire. Apucăm cele dinafară și introspective, simțite și spirituale și le sfințim pentru Hristos și în slujba lui Hristos. Vederea, mirosul, auzul, gustul, pipăitul trebuie să-L simtă material și spiritual, introspectiv pe Hristos

prin rațiune, pace, asceză și mistică, prin vedenia și teofania reală a lui Hristos, care se întipărește în suflet. Voi vă complăceți în concupiscentă, năluciri, false vedenii, false dulcețuri, odihne ale naturii stricate de păcat (Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut).

Voi, fariseilor, vă osteniți pentru păcate, sunteți leneși în cele sacre. Voi primiți, pe ferestre, moartea a 2-a prin cele sensibile și inteligibile, permițând simțurilor să meargă unde vor și să uneltească numai pentru dobândirea dulcețurilor sensibile. V-ați dat poftelor trupului, ați căzut prin frică cu sunet, ca dovadă că e timpul sfârșitului, când satan caută și răcnește ca un leu, gata să-i înghită și pe cei aleși. V-ați scuturat și v-ați răcorit toți de noi, cei prigonii și răniți, v-ați dedat la viciu și la păcat de frica satanei și a fiarei curviei, etc. Vai vouă! în timp ce eu mă zbat prigonit, printre spini, lacrimi și dureri, voi dormiți somnul păcatului în haosul desfrâului, dând veșnicia pentru clipa de lut. V-am predicat din mănăstire în mănăstire, din cetate în cetate, am căutat să vă ridic, am vrut să vă adun cum adună cloșca puii sub aripi. Vă trageți la păcat și sub osândă, vi se lasă casa pustie. Mi-am scuturat și praful, de picioare desculțe, în casa în care nu m-ați primit și s-a dărâmat totul plinindu-se. Am ingenuncheat, să mă primiți, dar m-ați aruncat la câini, însângerat am urcat calvarul și scara lui Climax la sfintele altare, târându-mă să mă închin, zdrobit de prigoană. Ați căzut, dar nu vreți să vă ridicați, nici cei aleși, iar eu nu pot face nimic căci sunt cu totul persecutat și în amară primejduire, după oile pierdute ale Casei lui Hristos.

Dar Hristos ne vorbește acum, direct, în vedenie, răpire și levitație. Că voi L-ați lepădat și în fața Sa ați adăstat în eroare. N-are rost să vă ascultăm pe voi, care

sub spectrul fricii vă lepădați. Nu ne împiedică nimic, spre a-L urma direct pe Hristos, tocmai când Hristos urcă Golgota părăsit de Veronica, de Simon Cireneanul și de toți ucenicii. Tocmai când Petru s-a lepădat, vă lepădați și voi, faceți pactul cu satan, ucigând pe sfinți. Măcar plângeți și întoarceți-vă ca Petru, redeveniți verhovnici și ca Saul prigonitorul deveniți sfinți și propovăduitori. Toți v-ați pervertit și ați mințit, ați înșelat și ați fugit din slujba apostolatului. Ați lepădat jugul blând, bun al lui Hristos și l-ați luat pe al lumii deșarte, pentru un blid de linte și o amară dulceață, pentru iadul veșnic. Vai vouă! Tot timpul L-ați mințit pe Hristos și totuși S-a dat har, Logos Divin, teofanii, revelație. S-a preaslăvit Hristos, întrucât S-a plinit Cuvântul: „Iată M-ați și văzut și tot nu credeți”. Așa că iată, am pornit singur din nou, ca întotdeauna, la predica cea mare. Dar nu sunt singur, pentru că Hristos este cu mine pururea, pretutindeni și azi. În timp ce voi nu mai puteți de binele terestru, eu mă zbat în dureri și port întreaga Biserică, în spinare, pe calvar. Voi, în altare și sub sfințeniei, vă tăvăliți ca porcii și ca câinii, în timp ce eu n-am unde să-mi plec capul pe Terra, că patria mea e sus în Ceruri. Dacă și voi aleșilor ați defăimat și ați căzut, atunci nu mai e timpul de a predica nici păcătoșilor. Deci să ne izolăm în tăcerea mistică sihastrică, în pustnicia adevărată, și să ridicăm ochii la Ceruri, așteptându-L direct pe Hristos. Căci Hristos e adevărata Lumină, nu ne minte, nu ne întunecă precum încercați toți. Ca Marcu și Varnava v-ați despărțit de Pavel, dar de ce nu vreți măcar să lucrați? Lucrați și voi în via și ogorul Domnului! M-ați alungat, ați lucrat împotriva Adevărului Etern Infinit, v-ați învârtoșat inimile ca la Meriba și v-ați bătut joc de

tot ce-i sfânt. Dar harul este mai mare la noi, pentru că vi-l purtăm și pe al vostru al tuturor. Sfințenia se ridică la Ceruri iar ruga se înalță pentru tot cosmosul, din catacombe, prigoane, pustnicii, lacrimi și dureri. Să lucrăm cât e ziuă pentru Hristos, să luăm crucea, veșmintele, icoanele, până nu se ridică toată sfințenia la Ceruri, să încetăm prigoana, să lucrăm și în locul celor ce cad. M-a scos Hristos la loc larg, mi-a dat har peste har, face minuni tainice, și-mi dă un curaj nebun.

De unde mistica era în 2 sau 3 întru Hristos, iată că azi de abia câte unul ne mântuim. Privind la Slava lui Hristos, predicăm fiarelor și necuvântătoarelor, că voi oamenii nu mai aveți urechi de auzit, pervertiți totul, refuzați Cuvântul ceresc, slujiți la doi domni, faceți rău înaintea lui Hristos. Vai vouă! De aceea vă și părăsesc, nu vă mai supăr cu prezența mea, că dacă pe Hristos L-ați alungat, dar pe sluga și pe ucenicul Său. Ce să aștept de la creatura care ÎL trădează pe Creator? A venit timpul să fugim la munți, de unde va veni mântuirea, să ne izbăvim măcar ca Lot din Sodoma, să ne rugăm pentru tot cosmosul, să ținem legătură numai cu Hristos, prin adevărata mistică creștină ortodoxă. Hristos ne îndulcește cu energiile necreate și cu slava Sa divină. Se plinesc toate câte vi le-am spus profetic, pe când mă chinuiați în așteptarea îndelungii răbdări. Că v-a pedepsit Hristos cu amar. Iar pe lumea asta nu am nici casă, biserică, mănăstire și nici în pustie nu este loc, încât nemernicia mi s-a îndelungat. Plângeți-vă pe voi și pe pruncii voștri, pentru că sunteți spre iad și tartar! Noi plângem la picioarele lui Hristos și nu ne trebuie creatură, făptură, pământ, ban, reazem, mângâiere terestră ci cerească. Cântăm Domnului că S-a preaslăvit, ne-a dat adevăr și binecuvântări, știe să ne

conducă, spre Ceruri, cu Mână Tare și cu Braț înalt! între ai mei am venit eu, ca și Stăpânul meu, și totuși ai mei nu m-au primit, nici când i-am rugat în genunchi, ci m-au aruncat la gunoi, m-au hulit în față, m-au azvârlit ca pe un necunoscut, deși stăteam în mănăstire și purtam aceeași haină ca și ei. Deci dacă Hristos a fost înainte prigonit de ai Săi, Ia fel este și astăzi, iar eu, ca rob și slugă, mai vârtos (Ioan 1,11). Voi singuri v-ați demascat, când ați intrat în focul ispitelor, ca balega înghețată și apoi arsă dospită. Noi vrem să fim smirnă, tămâie, mir, spre a da miros de bună mireasmă duhovnicească în focul prigoanelor.

Ajută-mi, Doamne, Iisuse Hristoase! N-ați mai vrut să mă ajutați, să port Sfânta Cruce, dar singur mă încred și nădăjduiesc mai mult în Hristos, Care poate să mă ducă și pe mine și tot Universul în spinare! Nu mă mai bazez pe creatură, ci pe Hristos, Creatorul, că: „Blestemat este cel care se nădăjduiește în boieri și în fiii oamenilor, întru care nu este mântuire!”. Sunteți prigoniți, martirizați, după ce v-ați lepădat de Hristos, pe când înainte nici fir de păr din capul vostru nu se clintea, duceți chin și durere și frică mai mult acum, departe de viteazul Hristos Biruitorul, decât când Mirele Hristos era cu voi și nu postești. Tocmai azi când ar trebui să postiți mai mult, voi vă îmbuibăți și în vicii lucrați tot. Dacă n-ați vrut să-l slujiți lui Dumnezeu cu veselie, iată că v-a lăsat robi în păcatele voastre, iar eu sunt bucuros în via și ogorul lui Hristos și îl slujesc Dumnezeului Celui Viu, merg înainte fără opreliști, căci Hristos însuși mă conduce, îmi dă har și curaj. „Cel născut din trup, trup este, iar cel născut de sus, din nou, duh este”. Dumnezeu nu dă duhul cu măsură, (Ioan 3, 6-34). Se cade a te socoti izgonit, străin pe acest

pământ, și pentru a duce o viață duhovnicească, trebuie să te faci nebun pentru Hristos. Mare bine îmi rezervă Hristos că mă smerește, că celor smeriți le dă har, s-a plinit că a murit spiritual măgărița lui Balaam, care a optat pentru sensibil în locul inteligibilului, ca Dimas în Corint pentru cele somatice. Să presupunem că sunt bolnav, legat sau mort, dar încă mai am făgăduințele mari, monastice, ascetice, în care mi se cere să fiu mort pentru creatură și viu pentru Hristos, ca să vieze Creatorul întru mine păcătosul. Deci precum am început această mistică, prin relatarea personală, făcând abstracție de vasele urgiei care au fost alese și apoi au decăzut cu sunet, tot astfel sfârșim prin a arăta că harul și adevărul, teofania și mistica, au biruit chiar fără vreun adjuvant terestru. Că sunt singur cu Hristos, cu Maica Domnului direct, așa cum am cerut și m-am rugat mereu și nu ne mai uităm înapoi, ci spre cele dinainte, tindem spre Ceruri, la ținta care este Hristos, precum am făgăduit dacă am libertate. Iată libertatea este în mijlocul prigoanei și m-a eliberat Adevărul, precum este scris, și i-a aruncat Hristos pe toți mincinoșii din jur, m-a limpezit și m-a scos la liman, m-a adus sub ascultarea Sa directă, fără nici o grijă, fără creaturi, fără vai de noi sau vai de mine, ci cu bărbăție în lucrare demnă și clară, desfăcută de orice amestec.

Iată purificarea pe care încă nu o săvârșisem, deși mă credeam la unire. Trebuie să muncesc ascetic pentru iluminare, ca să ajung la unirea cu Hristos mistic și nu cu creaturile. La lupta cea bună, pentru Ceruri! Că de pe pământ sunt izgonit de trupuri, sunt străin în casa, țara, moșia și averea mea. Dar pentru că patria și comoara este în Ceruri, trebuie să părăsesc orice comoditate, orice pretenție telurică. Trebuie să zac pe

gunoi ca Iov, Lazăr, Alexei, Colibașul și să arunce gunoi peste mine păcătosul. E vremea smereniei ca să fiu călcat în picioare de toți, e ceasul Golgotei, când și cei mai de aproape ai mei departe de mine au stat, m-au lovit și m-au vândut. Dar Hristos m-a apărat, m-a luat pe brațele Crucii Sale, ca să fiu numai cu El. Așa de bine mă simt singur și părăsit, cum nu poate condeiu descrie, că dacă m-ați iubi voi, cei din lume, atunci aș fi din lumea voastră, dar Hristos m-a ales din lume, de aceea mă urâți, mă prizoniți până și din biserica făcută de mâinile mele, după cum am fost bătut din toate altarele neamului, unde am predicat cu lacrimi. Slavă Ție, Doamne, pentru toate! în loc să apelez la lut, eu mă rog Ție Preasfântă Treime în durerea mea! încă n-am piroane și spini, deși sunt rănit de atâta alergare după oile pierdute. Astăzi sunt dispensat de acest canon, pentru că sunt prigonit. Prezența mea vă supără pe voi, muritorii, de aceea vreți să mă vedeți mort. Însă Hristos e Viu, mă viază și mă va învia, chiar dacă mă ucideți. Pacea Patimilor lui Hristos distruge tot războiul patimilor omenești.

Mă ascund în Sfintele Tale Răni Doamne! Te iubesc veșnic, Iisuse Dulce, ai milă de mine! Slavă Ție, Doamne, că m-ai ajutat și am trăit să văd durerile cele mai mari de despărțire de creaturi, de loc, spațiu, timp și viață! Cuvântul ceresc prin cerbul lui Eustațiu Plachida, prin calul lui Haralambie, prin leul lui Papii, prin asinul lui Ștefan, a fost momentan în preajma martirajului sau minunilor. Iar cerbul, asinul, leul, calul, piatra, lemnul, au rămas tot așa pieritoare, trecătoare, putregăioase. Pe când Cuvântul lui Hristos nu va pieri, chiar de ar trece cerul și pământul. Așa și azi s-a despărțit Cuvântul ceresc de lutul pământesc, de

înviere și înălțare, ca să Se arate revelator, cu mai multă putere. Că Hristos însuși S-a înălțat glorificat, misiunea Sa s-a terminat scripturistic, dar se continuă tradițional tot prin aceeași revelație. Așa au primit Sfinții Apostoli Duh Sfânt și glosolalie, după ce S-a înălțat Hristos la Ceruri și S-a pogorât Duhul Sfânt în chip de limbi de foc peste toți. Eu cred și mărturisesc, că Hristos, Logosul, este pururea pretutindeni cu mine. Te văd aievea Doamne! Te aud clar, cum mă binecuvântezi direct, fără mediație, ci imediat spontan, cu ineitate și adevăr actualizat! Simt prezența și adevărul Tău în vigoare și mă bucur de înălțarea

Cuvântului ceresc la Ceruri, ca să vină direct Sfântul Duh cu har mai mult. Că Tu, Doamne Iisuse, ești bogat foarte, ai putere infinită eternă, spre a mă mântui! Deci mântuiește-mă Doamne, că pier de mulțimea fărădelegilor ce mă înconjoară! Am cerut și mi s-a plinit, să Te aud mai bine prin piatra bisericii decât prin inimi împietrite! Am cerut să plec, să mă iei, și mi-ai plinit tot! Așa că sunt în pace, liniștit, odihnindu-mă la sânul Dumnezeirii, spre finalitatea ideală a existenței umane. Hotărârea, calea, ținta, adevărul, viața, etc, tot știi și pricepi. Deci să-mi ajuți direct Iisuse, că numai pe tine Te am și Te iubesc! Nu mai împart cu nimeni iubirea și nu mă îndulcesc de creatură: „Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește!”. Eram bucuros să zbor pentru unirea creaturilor, dar cu atât mai mare e veselia unirii de la Sfântul Botez, monahism și Euharistie cu însuși Hristos Creatorul. Tu ești un Dumnezeu gelos și nu vrei să iubim nici mamă, soră, etc, afară de Tine! Deci precum ai voit, ai și făcut! Te iubesc veșnic Iisuse! îți cer să-mi dai iubire creatoare, că iubirea mea de creatură este

mică și încă împărțită, scindată, neliniștită, egoistă, materială! Dar acum simt că Te iubesc, mă luminez și mă unesc cu Tine! Acum îmi vorbești Față, Ureche și Gură- către față, ureche și gură, fără intermediar! M-ai urcat pe o scară la împărăția Cerurilor, ca pe Ioan Scărarul, ucenicul Studitului Teodor.

Ajută-mi Doamne, să te ascult mistic în tăcerea creaturilor! Tăceți toate făpturile și ascultați Cuvântul ceresc direct din Ceruri, ca arvuna învierii și a vieții veșnice! încetați trupurilor, cugetelor muritoare, ca să se deschidă Cuvântul ceresc! Că a fost destul tăcere în Ceruri, 1/2 ceas, cât timp ne-a dat prin mintea noastră Cuvânt. Amin! Vino, Doamne, Iisuse! Vorbește Doamne, că sluga ta ascultă de Ceruri și de Dumnezeu, nu de lut și de creaturile deșarte! Lui Hristos nu I-a ajutat nimeni să ducă Crucea, nici măcar Maica Sa. I-a dus Crucea Simon Cireneanul, deci la fel duc Crucea singur, cum în toate revelațiile, răpirile este descoperit. Mulțumesc că m-ai scăpat de moarte! în istorie s-a mai perpetuat, ce se petrece cu mine păcătosul. Mă bazam pe ajutorul creaturii, pe trup și zid, dar Biserica vie este inima predată lui Hristos. Gloria, averea, frumusețea trupului, tinerețea trec. Ce rost are să ne preocupăm de cadrele spațialo-temporale, când sfârșitul este aproape și acestea vor pieri pentru noi? M-am răstignit lumii și lumea mie. Să piară pomenirea ta lume, din mintea mea, ca a romanei lui Arsenie cel Mare! Dacă Hristos este cu mine, cine este oare împotriva mea? Tu Doamne mi-ai încercat credința, să vezi dacă nu mint. Mi-ai dat să știu Adevărul, mai presus de cuvântul omului care minte, căci tot omul este mincinos! Tu, Iisuse Dulce, ești iubirea mea! Mă topesc de dorul Tău, Iisuse, și mă zbat

cu Crucea între spini! Că dacă lumea nu are pace, eu am găsit liniștea în Tine!

Dacă voi ați apostaziat și ați căzut, iată că har mai mare a venit peste cei care se zbat în temnițe, în catacombe, în prigoane. Dacă trebuie să beți paharul patimilor, pentru că v-ați mândrit, și dacă muriți sufletește, noi nu purtăm vina, căci v-am avertizat de cădere. Că în timp ce plângeam și predicam, voi ați făcut păcate, ați boierit de huzur și de prea bine. Toate cele ce văd mă întăresc, cred că Biserica este în Ceruri și nu în trupul și zidul, pe care voi îl profanați prin păcatele voastre. Eu stau sub omoforul Maicii Domnului, că: „Dacă n-ar fi Cel ce zidește și păzește cetatea, în zadar s-ar osteni cel ce o păzește!”. Ce vă pasă vouă chipurilor de lut și figurilor moarte de țărână, dacă oi fi eu sau altul? „De rupi din codru o rămurea, ce-i pasă codrului de ea?”. Dar Hristos mă proniază în prigoană și mă învie, chiar de am să mor. Bisericile sunt profanate, voi le prigoniți și pe cele din catacombe, noi suntem curajoși și veseli și lucrăm cu râvnă în via și ogorul Domnului. A pătruns urâciunea pustirii la locul cel sfânt și de aceea trebuie să ieșim din mijlocul lor și să ne osebim. Fugi Arsenie! Fugi Martiniene! Fugi Nil! Trebuie să fugim de făpturi și să mergem la Hristos: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi scoate afară!”. Nu ne mântuim cu făptura, ci cu Creatorul Mântuitor. Este necesară astăzi, mai mult ca oricând, izolarea în pustnicia vieții, ca să-L contemplăm pe Hristos, fără tracasarea, agasarea și intervenția creaturilor. Dacă ne întristăm și plângem la zidurile și trupurile dărâmate, înseamnă că ne-am pus nădejdea la râurile babilonenilor și sodomelor. Noi ne-am pus nădejdea în Piatra cea Tare a învierii, Care este Hristos Logos. Grija

răspunderilor create mi-a luat-o Domnul, să lepăd grija cea lumească și să mă preocup numai de El, de suflet, de mântuirea mea și a întregului cosmos prin rugă permanentă.

Sunt ca un străjer, ca un stâlp, ca un paznic în Casa Domnului. Nu aveți ce să îmi luați, că nu am logodnică decât pe Maica milostivirii, nu am Mire decât pe Hristos, nu am tată decât pe Tatăl Ceresc, Cerurile îmi sunt lăcaș, patrie, casă, carte, mamă, reazem, bucurie, soție, copil, ajutor, viață, etc. Mă bucur în bucuria Fecioarei, care mă acoperă cu Sfântul Omofor și mă desfățez în meditatea Cuvintelor cerești, răpirilor, vedeniilor, revelațiilor, chiar dacă voi le huliți și nu credeți în ele. M-ați azvârlit voi, dar Hristos m-a luat și m-a apărat întru toate, m-a trecut prin foc și prin apă, ca printr-o școală și mucenicie albă, arătând ca nu am nimic pe pământ, ci sunt în Ceruri cu comoara, cu inima și cu centrul de echilibru stabil. Să dărâmam deci idolii legăturilor lutului și creaturii, să ne înălțăm pe zi ce trece la Hristos, să ne îmbogățim în Dumnezeu. Credința ortodoxă este singura legătură (religare) cu Cerurile. Restul este idolatrie, chiar dacă se află sub organul revelator. Așteptăm finalul, că apostazia este din ce în ce mai mare. Să nu ne mirăm de cine cade, ci de cine stă. Se plinesc cele profețite de mine, că veți cădea sub fiara curvei Babilonului. Se plinește avertismentul Maicii Domnului, care vă spunea în 7 septembrie 1955, miercuri, să vă gândiți bine ce har luați și cum lucrați. Toate s-au petrecut preavizate. Hristos știa din preștiință, aseitate, vă susținea în virtute prin providență. Dar nu ați vrut să ascultați nici de Cuvânt ceresc, nici de sfat duhovnicesc, ci v-ați complăcut în minciună, pentru arvunirea iezerului de

foc (Apoc. 21; 8). V-ați adăstat la păcat, vai vouă! Nu ați crezut nimic și m-ați alungat, m-ați vândut ca frații pe Iosif. Dar eu merg să vă gătesc și vouă loc, nu vă urăsc, ci vă compățimesc. Pe David l-a înșelat fiul său Abesalom, pe Moise l-a hulit sora lui leproasă afară din tabără, atunci cine sunt eu ca să scap de încercări, ca aurul în ulcică? Dar nu vă judec eu, ci Hristos o să vă judece la înfricoșătoarea Sa Judecată. Hristos ridică pe cine vrea, precum prin găleata căzută în fântână scoate apa vie, comoara ascunsă în profunzimi. A venit vremea să auzim Cuvântul Domnului, Cuvânt ceresc, iar eu mă bucur că am auzit atâtea taine nebănuite. Înviați voi morților, lucrați voi sfinților și îngerilor din Ceruri! Pământul s-a rătăcit și s-a dărâmat, ca să vină Cer nou și pământ nou!

Iată de ce trebuie să vină Ilie din nou, să întoarcă inimile spre Domnul, să nu mai nădăjduiți în averi, ziduri, trupuri, creaturi, boieri, fiii oamenilor întru care nu este mântuire. Numai lui Hristos Se cuvine toată cinstea, slava și închinăciunea în veci, amin! De mine ați vrut să scăpați, să vă răcoriți, să vă scuturați de răspundere, să vă puneți în imunitate, în imposibilitate de a vă da mână practică, materială, de ajutor. Dar vă dau ajutor prin 40 de Liturghii repetate, prin rugă, prin mijlocirea către Maica Domnului și toți sfinții, vă miluesc, chiar dacă mă urâți. Eu sunt pârât acum și prigonit, pentru câte am vrut să fac pentru voi. Iată istoricitatea factică și realitatea psiho-fizică mistică. Harul nu a fost zadarnic întru mine. Nu v-ați gândit niciodată, că alungându-mă pe mine ați întristat harul Sfântului Duh? Noi, cei prigoniți, stăm pe gunoi ca Iov răniți și înlăcrimați, înspăimântați de atâta nerecunoștință și hulă și nemulțumire cât arătați. Vai

vouă! Satan a făcut ruine și ravagii între voi. Mai bine mureați în prigoană pe scut, decât să zăceți în păcat sub scut! Noi nu suntem invidioși, răi și cruzi, ci-L urmăm cu credință pe Hristos, Care vă tolerează. Hristos vă rabdă îndelung și deși ar avea puterea să vă trăznească, ce pot să fac eu care fug și de umbră și de soare și tremur în prigoana cea mai amară? M-am înjosit și m-am plecat la mentalitatea voastră, pogorând din demnitatea mea sacră sacerdotală. Deci acum strig la voi: „înapoia mea satano!”, că aveți gânduri și cuvinte omenești nu cerești, cum aveți când aveți har. Să ne pocăim toți. Îți mulțumesc, lisuse, că m-ai despărțit de orice creatură, ca să stau numai în unire mistică cu Tine! Dacă împărații și boierii au fost privați de toate, ce să zic de mine, care sunt monah, care am jurat sărăcie, feciorie, ascultare, pustnicie, singurătate. Am pierdut tot, dar ferească Hristos să piardă cineva Cerul și să cadă în gluma terestră tendențioasă. „Seul le silence est grand, tout le reste est faiblesse”.

În tăcerea mistică să lucrăm pentru Hristos, pentru împărăția Cerurilor. Misticii s-au retras în singurătate și chiar în chinovii aveau chilii separate unde se rugau. Să fim flăcări aprinse de zel apostolic și de pietate, să nu schimbăm harul, ci să ne schimbăm conform vocii lui Hristos, progresând, purificându-ne unindu-ne în El, căci 2 sau 3 formează Biserica, Hristos vine în inimile care ÎL iubesc cu tot Cerul. Să priveghem cu luare aminte, cu trezvie, când toți dorm și păcătuiesc sau se întorc pe partea cealaltă, să ne împotrivim gândului satanic, lumesc, trupesc, cu gândul către Dumnezeu cel viu. Ajută-mi, lisuse, că am lăsat casă, masă, avere, frați, surori, prieteni, chiar pe cei prin care grăiai și ți-am urmat în singurătate, ca să-mi vorbești direct și să

Te revelezi! Te iubesc veșnic, Iisuse! Eu mi-am făcut datoria în centrul prigoanei, le-am predicat tuturor pocăința și iertarea păcatelor, dar nu sunt vinovat, de nu au ascultat! Chiar așa cât sunt de strâmtorat, totuși nu încetez lucrul în via și în ogorul Tău cu nădejdea învierii și a vieții veșnice! Vreau să-Ți rămân credincios, că știi că Tu mă iubești! Sfinții patristici voiau să-L vadă pe Hristos direct în Cer, nu mediat, interpolat, pentru că erau desăvârșiți. Și noi să tindem spre desăvârșire, părăsind chipuri, forme, simboluri, simulacre materii, ziduri, trupuri, etc. Când va veni libertatea, vor fi destule ziduri și trupuri pentru biserici materiale, dar azi în prigoana catacombei suntem în Sfânta Biserică duhovnicească tainică și ascunsă. Să depășim stadiul actual, progresând spre cele de sus, excelsior. Tot mai sus, mai sus, la Hristos Iisus! Noi ÎL avem Mire pe Hristos, părăsim orice creatură, făptură, coliziune, relație, conexie, ca să n-avem legătură „religare” decât cu Hristos, adevărata legătură religioasă, în libertate vie clară. Ne predăm cu totul în mâinile Sale, să lucreze proniator, pentru că eu nu pot nimic, nu știu nimic, fără Dumnezeuul meu Cel Viu.

Astăzi ne mai putem apăra decât prin rugă, în aceste vremuri de prigoană, iar prigoana încetează prin sminteală. În loc să judecăm, mai bine să îndreptăm, să plângem de mila smintiților, să incriminăm pe călăi și să-i oprim pe hulitori. Dacă nu putem face nimic, mai bine să ne pocăim, să ne smerim, să plângem și să ne rugăm suspinând. De atâtea ori v-am predicat, ani de-a rândul, zi și noapte am plâns deasupra voastră, v-am hrănit cu hrană îngerească, v-am apărat, v-am înălțat din toate punctele de vedere, v-am adus bucurii divine, v-am tras la Hristos și la Ceruri! Dar voi vă smintiți și vă

rătăciți în huzur, boierie, frică, etc. Dacă ați fi prigoniți, însetați, goi, flămânzi, răniți, întemnițați, atunci nu v-ar mai arde de rele și de lucruri terestre, carnale, demonice. În taină ați lucrat binele și pe față ați căzut în rău. Faceți pocăință, ori în public ori în taină, cum numai Hristos știe. Hristos ne pregătește pentru dureri mai mari, de aceea ne desparte de creaturi. Pe Sinai în rug aprins, pe Sfânta Cruce între spini, S-a arătat Hristos pe pământ, iar în Ceruri întru Slava Sa S-a revelat lui Iezechiel, Ioan, Ștefan, etc. Ca să ajungem la slava divină, trebuie să suferim cu Hristos între spini, unde ÎL și găsim. Așa se explică că deși sunt în prigoană, durere și amărăciune, sunt atât de senin, bucuros, liniștit, întărit în credință. Îndurerat este sufletul meu până la moarte, dar sunt fericit că sunt cu Tine, Doamne Iisuse, și duc crucea, jugul Tău cel bun! Ai milă Doamne de mine, că și eu te-am apărat, Ți-am luat crucea și Sfântul Sânge dintre hulitori, am ieșit din mijlocul lor și m-am oșebit spre slava Ta! Oare vei mai afla credință, când vei veni Iisuse? Ai spus că moare în vicii omul și iată s-a plinit în fața noastră! Să lucrăm pentru împărăția Cerurilor, cu dor nespus, căci aproape este întrebarea, judecata, moartea, dar și învierea și Viața. Dacă Tu, Iisuse, n-ai loc să-Ți pleci capul, nici eu nu am loc, Doamne, pe pământul acesta! Harul Tău, dă-mi-l Doamne, ca să Te văd, să Te aud, să Te gust cât ești de Bun, că numai Tu ești tot Binele și numai Tu știi toate dinainte și lucrezi precum voiești! Luminează ochii, urechile, simțurile sufletului meu și mă izbăvește de toate relele și mă apără cu dreapta Ta! Am fugit dintre ziduri și trupuri, în brațele Domnului și ale Maicii Sale! Cum am primit cele bune și atâta har de la Hristos, tot astfel trebuie să primesc și cele ce mă dor,

ca să se circumcidă inima mea împietrită, să vărs lacrimi de dorul lui Hristos și să nu mai cer altceva decât Cerurile și pe El. Hristos știe ce înseamnă părăsirea și nu ne lasă niciodată să suferim ca El. Că a strigat „Eli, Eli, lama sabahtani!”, pentru ca să nu mai fim noi părăsiți vreodată.

Slavă Ție, Doamne, pentru toate cum Le-ai proniat, că pe palma Ta suntem toți și Te iubim! în loc de mir, m-ați vândut și pe mine cu un sărut, i-ați chemat pe irodiani, ca să-l predați pe cel ce nu-l cunoșteți, deși am intrat pe ușă și nu pe fereastră. Am trecut prin ușile încuiate, încât v-ați speriat și ați rămas fricoși și trădători tremurând în păcate, după cum v-am și surprins. Așa va veni judecata, ca fulgerul. Hristos este Ușa și totuși stă la ușa voastră și bate, ca să-l deschideți toți, dar voi sunteți fecioare neînțelepte, nu vă știe Domnul pe voi care lucrați fărădelegea. Dacă nu-l primiți pe preotul lui Hristos, nici pe Hristos nu-L vreți primi. Credeți că vă mântuiți în viciile și păcatele voastre? Vai vouă! Hristos poartă grijă de mine, căci eu sunt copil în mâinile Tatălui Ceresc, ale Maicii Domnului și ale Sfintei Biserici Ortodoxe. Voi, hulitorilor și viperelor mă vindeți, dar v-ați dărâmat cu sunet, v-ați întunecat și v-a pătruns demonul fricii în oase. Vai vouă! Căci fricoșii nu vor dobândi împărăția Cerurilor. Dacă vă e frică de mine, viermele, că sunt slab și prigonit, cu atât mai mult vă e frică de Dumnezeuul Cel Viu Judecător. Voi nu aveți nici un ideal mai sublim, așa că starea voastră ultimă vi s-a făcut mai rea ca cea dintâi.

Voi, hulitorilor, cu minciuna vă nădărduiți în mântuire, speranța vă e deșartă, nu aveți osteneală, sudoare și lucrare în via și în ogorul lui Hristos. V-ați

îmbibat toate simțurile de plăceri rușinoase, în loc să vă întăriți cu Sfântul Duh stăpânitor s-a suit moartea prin ferestrele sufletului, ați murit înainte de moarte, preferând cele simțite, sensibile, materiale în locul împărăției Cerurilor. Câte zidiri se află în lume, ne îndeamnă la iubirea lui Hristos și la cugete bune evlavioase. Toate făpturile laudă pe Hristos și îl slăvesc cu glasuri negrăite. Deci prin rațiunile din lucruri (les raisons des choses) să-L contemplăm pe Hristos și să trecem la vederea și auzirea Sofiei necreate, rațiunii divine. Să despărțim materia de spirit, că materialul nu are prin sine existență, totul este lucrarea Sfântului Duh, prin existență, bunătate, frumusețe, putere și înțelepciune. Astăzi Infinitul este monopolizat la locul cel sfânt și nu avem voie nici pustnicii, nici monahii sau monahiile să ne împărtășim decât la săptămână. Hristos plinește lucrarea și profeția în vigoare. De aceea noi am pornit la predica cea mare, că ne așteaptă Hristos zbătându-Se spasmodic în fiecare suflet, ne-a dat talantul pe care trebuie să-l înmulțim. Iată de ce eu păcătosul sunt izgonit din sinagogi, pentru că ați făcut peșteri de tâlhari și urâciuni din Casa Tatălui meu. Vai vouă! Și eu vă spun că va veni vremea când vă vor uide și li se vor părea că aduc închinare lui Hristos. Și asta vor face, pentru că nu-L cunosc pe Tatăl, nici pe Fiul pe care L-a trimis (Ioan 16; 1-4). O, cât mă îndulcesc cugetând la negrăita taină și preafrumoasa podoabă a lui Hristos, originea oricărei frumuseți! Trebuie să avem dorul numai de cele cerești divine, n-avem timp de pierdut, căci Hristos ne-a înălțat la demnitatea cea înaltă a preoției, ne-a dat har și ne cere lucrare vie. Iubirea pentru Hristos trebuie să fie totală, neîmpărțită, nescindată, ba încă să mai cerem: sporește-ne Doamne,

Iisuse, credința, nădejdea și iubirea! Stabili să ne mișcăm în Hristos în care viem, ne mișcăm și suntem. Să nu ne clătinam de toate vânturile și valurile acestui veac! Iată râurile nesecatului și necreatului izvor divin! Iată picăturile infinitului ocean de bunătate! Cât mă bucur în adâncul inimii, gândind la veșnica și nemărginita frumusețe a Ziditorului meu, Cauza și Începutul oricărei frumuseți! Aud în inimă și în suflet glasul, vocea, cuvântul Tău Iisuse, că-mi dai pacea Ta mai presus de minte, pacea Rănilor mistice, Cuvântu-Ți ceresc cel dulce! iată de ce ne-a dat Hristos să ne ridicăm de la cuvântul materialnic delaziv, de la trup somatic, etc, la Logos divin, la Sfântul Duh și la Ceruri, spre pregătirea căilor Sale. Să ne închinăm lui Hristos în Duh și în Adevăr, nu numai în litera care ucide.

Dacă litera scripturistică și tradițională ucide, dar cea cerească prin persoane apostate, paravate? Așa că Sfântul Duh actual, în vigoare, prin revelația supranaturală, dă viață: „la lettre tue, l'esprit vivifié”. Măgărița lui Balaam, boul, asinul, calul, cerbul lui Ștefan, Papii, Haralambie, Eustațius, n-au devenit sfinți, deși a vorbit Hristos prin ei. Ba încă n-au evoluat nici la stadiul de oameni, necum de spirite, ci tot trupești dobitoace au rămas. Iar Balaam însuși i-a indus în eroare pe Balaam și pe Izrael. Teofanii i s-au revelat lui Nabucodonosor, Darius, Balthazar, magi, Iosif, etc, pe când Maicii Domnului nu I S-a revelat despre fuga în Egipt, nici despre învierea în mormânt, iar la Pogorârea de pe Cruce nu i-a răspuns Domnul nici un Cuvânt ceresc, deși o vedea pe Maica Sa cum plânge. Iar eu fiind praf, cenușă și rea putoare, ce pretenție am de Cuvânt ceresc atât de frecvent? E ceasul întunericului și trebuie să răbdăm, să adăstăm cu nostalgie, să lucrăm

pentru Hristos și pentru Ceruri, în tăcere mistică neștiuți, cu smerenie, să fim slugi netrebnice, căci datori suntem mai mult să facem. Dacă îmi pun viața în joc pentru Hristos, atunci cu atât mai mult Hristos mă iubește, întrucât înainte de a ne naște noi, El S-a răstignit pentru a noastră mântuire, iar noi suntem prieteni și apărători intimi. Toate lucrurile sensibile din univers pot folosi acestei contemplații și meditări, dacă privim în ele pe nemărginitul Hristos Logos, Prima și Singura Cază, Care Le-a dat toată puterea existenței, frumusețea și orice altă desăvârșire ce o au.

Noi să-I punem lui Hristos flori în loc de spini, să cugetăm la Patimile Sale mereu când vedem funii, lemne, stâlpi, piroane, ciocane, oțet, fier, burete, etc. În temniță, în pustie sau în case sărăcicioase să ne gândim la Betleem. Când plouă să ne amintim de ploaia de sânge, sudoare, lacrimi, etc, de pe Cruce, stâlp, Ghetsimani, Gabata, Golgota, picată din Preasfântul Trup al Dulcelui Hristos, care a îmbibat și pământul. Când vedem apa, marea, să ne amintim de Hristos Apa cea vie, că Hristos a mers pe ape ca pe uscat și a predicat din corabie. Când vedem pietrele, să ne amintim că s-au sfărâmat și stâncile udate de Sfântul Său Sânge, că Hristos a trecut prin piatra mormântului. Când vedem pământul, să ne amintim că și el S-a îmbibat de Sfântul Sânge și de Euharistie. Când vedem soarele și orice lumină, să ne gândim la Lumina lui Hristos care luminează tuturor, la întunericul nostru, la întunericul de la Răstignire și la cel din tartarul cel prea rece. Când bem apă, să ne amintim de Apa cea vie din coasta lui Hristos. Când vedem oțet, să ne amintim de fierea pe care i-au dat-o lui Hristos pe Cruce. Mireasma aromatelor să ne amintească de Parfumul Logosului dar

și de putoarea iadului, de gheena gunoaielor, de mirosul neplăcut îndurat de Hristos pe

Golgota. Când ne îmbrăcăm, să ne amintim că Hristos Veșnic Infinit S-a îmbrăcat în trup omenesc, ca să ne îmbrace pe noi cu Dumnezeirea Sa. Când ne dezbrăcăm, să ne amintim că Hristos a rămas gol, ca să fie bătut, răstignit pe Sfânta Cruce. Când auzim glas dulce plăcut, să ne mutăm iubirea la Hristos, prin buzele Căruia S-a revărsat tot darul și toată dulceața, căci tot poporul asculta cu nesaț cuvintele Sale cele cerești. Când auzim tulburări, glasuri de popor, să reflectăm la nelegiuitele glasuri care strigau: „Ia-l, la-L, răstignește-L!” ce au tunat în urechile dumnezeiești ale lui Hristos. Când vedem frumuseți create, să ne amintim că Hristos, Cel mai frumos dintre toți oamenii, S-a făcut fără chip și a fost necinstit, fără nici o frumusețe pe Sfânta Cruce pentru iubirea noastră. Când bate ceasul, să ne amintim de leșinul inimii ce L-a cuprins pe Hristos în Ghetsimani, înfricoșat de ceasul Patimii, precum și de loviturile biciului, piroanelor, suliței, spinilor, palmelor, scuipatului, etc. Deci orice prilej de amărăciune, nu- i nimic față de cele suferite de Hristos (Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut 22; 55-56).

Iată că tot timpul putem avea mintea, sentimentul, voința, sufletul, dorul, contemplându-L pe Hristos și fiind contemporani cu Dumnezeu. Ne bucurăm de pe acum și după moarte, dacă știm să disprețuim toate ale lumii. Că Hristos este Singurul Etern Infinit Iubit. Cântecul păsărilor, freamătul codrului, susurul izvoarelor, zumzetul albinelor, dulcile cântări să ne ridice mintea la cântecele Raiului triumfător, la doxologiile îngerești sfinte divine (Apocalipsa 19,1). Noi ne-am izbăvit de balaurul infernal, care stă gata să-i

înghită și pe cei aleși, și zicem: „Binecuvântat ești Dumnezeu că ne-ai arătat pe vrăjmaș și ne-ai izbăvit din gâttejul turbat și de undița lui!” Alergăm iute la Sfintele Tale Răni Iisuse! Deschidem ochii și mintea și ne dăm seama că, după moarte, tot ce ne tulbură este putrejună, viermi și rea putoare. La fiecare pas și călcătură de picior, ne amintim că ne apropiem și noi înșine de mormânt, ca păsările în zbor, ca apele curgătoare, zburând cu viteză spre sfârșit. Ne aducem aminte de judecata Ta Iisuse, când se ridică vânt, fulger, tunet, uragan și ne plecăm genunchii și ne rugăm Iisuse să ne dai timp de pocăință, pentru înviere și viața veșnică. La apusul soarelui mă rog să-mi răsări Tu, Iisuse, Soarele dreptății, Răsăritul cel de Sus. Când vine noaptea mă întristez și mă rog să nu cad în întunericul veșnic. Când văd Sfânta Cruce, îmi amintesc că e semn puternic, steagul oștii și al războiului nevăzut. Când văd icoana lui Hristos sau a Maicii Domnului, îmi întorc inima la Maica Vieții, care domnește în Raiul triumfător. Îl mulțumesc pentru că a stat gata totdeauna la voința lui Hristos, pentru că a născut, a alăptat, a hrănit pe Hristos Mântuitorul lui mii, fiindcă niciodată nu ne refuză în războiul nevăzut, ocrotindu-ne și ajutându-ne. Pun înaintea minții chipurile sfinților, cuget că am atâția aliați și mijlocitori către Hristos Dumnezeu, căci își aruncă cu bărbăție sulیțele înțelesuale, aleargă și îmi deschid calea pe care umblu și eu păcătosul.

Eu sunt prigonit, încât nu mai văd nici biserici, nici mănăstiri și de aceea cuget că sufletul meu este biserică, mănăstire, altar, potir, antimis (2 Corinteni; 6, 16). Îți mulțumesc, și îți sunt recunoscător Doamne, pentru Buna Vestire prin arhanghelul Gavriil, care a pus începutul mântuirii noastre! Mă bucur cu Tine,

Maica Dumnezeului meu, de marea slavă la care Te-ai ridicat și pentru profunda și excepționala Ta smerenie! Mă rog împreună cu Tine și cu Sfântul arhangel Gavriil către Hristos, Pruncul, Care S-a zămislit întreg în Preasfântul Tău Pântece! Joia cuget la mâhnirea Ta, pentru sudoarea însângerată ce a curs de la iubitul Tău Fiu în Ghetsimani. Vinerea am în minte întristarea și durerea ce ai simțit-o Tu Maică Preacurată, când Hristos a stat în fața Anei, Caiafei, Pilatului, Irodului, condamnat la Răstignire, purtând Crucea și pătimesc împreună cu Tine. Sâmbăta îmi amintesc de sabia durerii, ce a străpuns inima Ta, și mă răstignesc cu Hristos și mă îngrop împreună cu El, ca să înviez Duminica împreună! „Ieri m-am îngropat împreună cu Tine Hristoase, azi înviez împreună cu Tine, Doamne”! Totdeauna vreau să fiu cu pază și atent în cârmuirea simțurilor, sentimentelor, rațiunii, voinței, etc. În orice mi se întâmplă, bucurie sau întristare, sunt gata a înainta sau a mă resemna, din iubirea și ascultarea voinței lui Hristos, nu din ură terestră sau din iubirea trupească. Sunt dator totdeauna a avea mintea adunată în inimă, ca să stau împreună cu Hristos. Mă supraveghez, înving pe vrăjmaș și patimile cu fapte bune neîntrerupte. M-am deprins a tăcea, chiar acolo unde nu-i rău a grăi, ca să câștig obiceiul, deprinderea tăcerii mistice. Azi tăcerea este pricină de vătămare duhovnicească și mie și tuturor. Stau prigonit departe de sfaturile oamenilor, fiindcă în locul lor am frați și prieteni pe Hristos și pe Maica Sa, pe îngeri și pe sfinți. Îmi trece pofta de a vorbi de prisos, de a pierde vremea, și câtă luptă trebuie să depun în războiul nevăzut pentru mântuirea sufletului. Și după ce sunt atât de persecutat, iată că și voi, pe care v-am încălzit la sân și

ați întins cu mine mâna în blid, mă alungați și mă dați pe mâna furilor, mă huliți și mă prigionii de moarte, iar în sufletul meu sunt numai lacrimi.

Sunt un copil al nimănui și toate par povești străine, cum și eu sunt străin în casa mea și în moștenirea dată de Hristos. Toți și-au bătut joc de sentimentele mele și m-au călcat în picioare, toți au lucrat cu vicleșug, dar Hristos a biruit prin Adevăr și sinceritate. Limba dulce mult aduce dar să nu lăsăm limba slobodă, să vorbească de cele ce aduc plăcere simțurilor, că multa vorbire vine din mândrie. Lenea, ignoranța, clevetirea, răceala evlaviei fierbinți, patima, nechibzuința, etc, pornesc din poliloghie (Iacov.3,2). Voi vorbiți fără frâu, fără astâmpăr, sunteți plini de venin și sunteți nebuni înmulțind cuvintele contra Cuvântului ceresc. Sunteți ignoranți, dezgustători, petreceți numai în convorbiri lungi materiale, trupești, somatice, nefolositoare. Sunteți goi, prezumțiosi, că vorbiți numai de voi și de afacerile voastre, de relații eronate în vanitate. Cuvântul ceresc este smerit și folositor pentru mântuire, căci cu un cuvânt L-a înviat Hristos pe Lazăr a 4-a zi. Trei feluri de vorbiri sunt bune: da, nu, desigur - iar cele 2: îndoiala și obscurantul, hotărâtorul și poruncitorul, sunt vătămătoare. Deci religia nu-i mistificare, obscurantism, ci este adevăr, claritate, lumină prin Hristos în creștinism ortodox. Sunt 5 feluri de vorbire: numire, întrebare, rugare, hotărâre sigură, poruncire autoritară (Nikolae Katasiepinos, Logica, Filocalia greacă 460,cit 6l). Tăcerea este ajutătoare în lucrurile cele bune, mai înaltă decât toate lucrurile vieții monahale, taina veacului ce va să vină. Tăcerea, în cunoștința lui Hristos, este mai înaltă, chiar decât

teologia (Ava Isaac, Logos 3; Varsanufie; Idem Isaac. Logos 34, p. 220, Idem scrisoarea 3, p. 528).

Fiind în amară primejdie, să tăcem, să plângem, să ne rugăm, să lucrăm în taină pentru mântuirea a toată suflarea, să fim îndelung răbdători în toate, având exemplu pe Hristos Care nu Și-a deschis gura Sa și ca un miel spre junghiere S-a adus la jertfă, ba încă și ruga o facem în tăcerea tainică înlăcrimată, în dureri și prigoane de nedescris. Iată că și Cuvântul ceresc, după ce ne-a vorbit, pe șoptite, tace și s-a făcut tăcere în ceruri 1/2 ceas. Iată de ce tac și plâng pentru tot cosmosul și înalț ruga ca o flacără la Ceruri. Să mă auzi Doamne, din nemernicia mea, și să-Ți faci milă cu mine păcătosul! Când vorbiți voi oamenilor, doar glasurile voastre ating auzul meu, pe când mintea îmi este ridicată la Dumnezeu. Chiar când e nevoie să vă ascult, ca să vă înțeleg și să vă răspund, tot îmi ridic mintea la Hristos, cuget la înălțimea Sa, gândesc că vede întotdeauna nimicnicia mea. Cercetez bine toate lucrurile, care îmi vin în inimă, înainte ca ele să treacă pe limbă, aflu multe, dar mai bine să nu le dau drumul din gură. Chiar din cele ce mi se par bune de spus, sunt multe care mai bine le îngropăm în tăcere, ca să nu dăm taina în mâna vrăjmașilor. Tăcerea mistică e o mare împuternicire a războiului nevăzut, o durabilă nădejde de biruință. Tăcerea ascetică, mistica e și păstrătoare de sfințită rugă și un minunat ajutor în practicarea virtuților. Tăcerea înlăcrimată e un semn de înțelepciune, tac pentru că cunosc vremea potrivită și zac ascuns în catacombe. Cu prudență și înțelepciune, trebuie să tac, pentru că dacă Cuvântul Dumnezeu tace, dar eu păcătosul și dobitocul de mine. Taci suflete, ca pământul pe care îl calci! Tac, pentru că am convorbiri

tainice cu Hristos, pentru fierbințeala și râvna faptelor bune, pe când voi, fariseilor, tăceți pentru că n-aveți nimic de răspuns, sau pentru slava umană deșartă (Iisus Sirah, 20.5). Ca să mă deprind a tăcea, socotesc pierderile și pericolele, provenite din vorbărie, și în același timp marile bunătăți ale tăcerii. Deci urc de la lucrurile sensibile și de la creatură la contemplarea lui Hristos Creatorul, a Cuvântului întrupat, la împodobirea caracterului cu discernământul cunoașterii, cu puterea cugetării, spre a-mi cârmui simțurile cu folos mântuitor, fără să simt creatura și cele sensibile, ca să nu-mi vatăm sufletul.

Mă preocup de cele inteligibile, de energia sofia necreată, și îmi păzesc ochii de emotivitate, plăcere, poftă, viciu, păcat, că din vedere se naște iubire, deci să-L vedem, să-L auzim și să-L simțim numai pe Hristos. Iar dacă voi v-ați îndulcit cele 5 simțiri de alte iubiri creaturale, vă demascați, că deși l-ați văzut pe Hristos tot nu credeți. Fiii lui Hristos, prin har și adopțiune, au văzut pe fiicele oamenilor, ale strănepoților lui Cain, că sunt frumoase, și le-au luat de femei, le-au corupt, dar a urmat Potopul (Geneză 6). Sihem al lui Emor din Sichina a văzut pe Dina lui Iacov, s-a îndrăgit de ea și a corupt-o, și din acest fapt s-a făcut prăpădul de la om la fiară (Geneză 34). Samson a văzut femeii în Tamnata și Gaza și a fost vândut de Dalila (Judecători, 14. tot). David a văzut pe Batșeba și a greșit (2 împărați. 11,2). Cei doi bătrâni Judecători ai poporului au văzut pe Suzana, au poftit-o și au murit mințind (Suzana 9). „Fiule să nu-ți biruiască inima frumusețea femeii și să nu te seducă prin ochii ei”(Proverbe 6,25). Deci n-are rost să iubim decât pe Maica Dumnezeului celui Viu. Pentru Tine, Iisuse dulce, și pentru gustarea revelației,

teofaniei, câte n-am îndurat, eu, Doamne! Odată cu plecarea mea, v-ați făcut de răsul și de batjocura demonilor, întru toate ați făcut sminteală și rele. În umbra morții voastre a răsărit lumină mare, dar voi m-ați izgonit, ca gherghesenii pe Hristos, preferând porcii și demonizații. Dar v-a pedepsit Hristos, prin propria voastră libertate arbitrară și neascultare. Hristos e pururea cu mine păcătosul și mă apără! Hristos a făcut minuni, m-a scos la liman lin, că m-a voit! Cu dor nestins doresc să vin la Tine, Iisuse, în Ceruri și în Raiul triumfător! Mi-ai dat arvuna Sfântului Duh și mi-ai luat totul! Dar Tu ai dat, Tu ai luat, fie numele Tău binecuvântat în Etern Infinit!

Să nu iscodim cu privirile plăcerile senzuale, mâncarea, băutura, ci să privim Euharistia, aghiazma, litia, etc; să nu căutăm ca Eva pomul cunoștinței, ci să căutăm Pomul Vieții; să nu căutăm la haine frumoase, la dulceață, la bani, la glorie mare; să luăm seama bine, să nu treacă de la ochi și de la simțuri până la suflet, introspectiv, psihic în simțurile înțeleșuale patima iubirii de slavă deșartă, de lăcomie, bani, etc; să ne păzim simțurile de dans, joc, banchete, discuții deșarte, lupte, alergări, lucruri dezordonate, necuviincioase iubite de lumea nebună și prohibite de legea lui Hristos; să utilizăm introspecția pentru ruga interioară tainică și să fie simțurile preocupate numai cu Hristos, cu Adevărul ceresc, pentru ca să ne îmbogățim în Dumnezeu cel Viu, căci unde-i comoara acolo-i și inima; să iubim a vedea sfinte altare, biserici, icoane, cărți sfinte, cimitire, morminte a căror vedere ne folosește; să ne păzim auzul de cuvinte urâte, erotice, de cântece, instrumente muzicale ațăătoare, de care se îndulcește sufletul iar inima se aprinde de pofta

trupească; să depărtăm cuvintele de ocară, râsul, basmul, fabula, închipuirile lumii, să nu ne veselim și să nu ne delectăm decât cu Hristos Dumnezeu și Ceruri. Dar voi, cei stricați, ascultați cu bucurie răul și huliți Raiul triumfător, vă gădilați auzul, vă grămădiți învățători după poftele voastre, vă întoarceți urechile de la Hristos și vă îndreptați către basme fariseice (2 Timotei 4; 3-4). Să n-ascultăm cu plăcere osândirile și clevetirile, făcute aproapei, ci dacă putem să le prohibim. Dacă nu, să nu stăm să le ascultăm, pentru a nu cădea sub afurisenia patristică și canonică. Deci să-L ascultăm numai pe Hristos, cât de Bun și Dulce este, să lucrăm pentru mântuirea tuturor cu dor ceresc, ba încă dacă nu demascam păcatul în față și nu îndreptăm pe aproapele, avem greșală, răspundem și de păcate străine, nu numai de cele personale. Tu, lisuse, ai lăsat și Cerul nepărăsind perihoreza, iar eu păcătosul cine sunt să nu părăsesc și casă și holdă și mamă și soră și tot ce-i terestru pentru tine? Timpul este prețios pentru mântuire.

Hristos ne-a scurtat viața, ca să nu avem vreme decât pentru esența mântuirii, ca să nu mai facem altceva în acest scurt interval. Hristos va scurta vremurile acestea pentru cei aleși, care nu mai pot răbda nemernicia noastră, căci prigoana este de nesuferit iar ispitele sunt enorme. Deci să primim toate din mâna cerească și să ținem calea, precum vrea Hristos. Sunt singur și neînțeleș de nimeni, dar dacă Hristos este cu mine, cine poate să mă biruiască? Dacă mi-ați luat totul, nu mi-L puteți lua pe Hristos! El este cu mine, ÎL simt aproape, ÎL aud și ÎL văd! Dar azi mă hrănesc prin Euharistie și prin rugă interioară, ca să-mi potolesc dorul de Hristos și de Ceruri. O, dacă ați simți

toată nostalgia Raiului triumfător, n-ați mai avea vreme de rele! Fiecare din voi și-a bătut joc de sentimentele mele, cum a vrut. Voi mă prigoniți dar îmi puneți cununi, că Hristos însuși este încununarea mea. Mă încred în Tine, lisuse Dulce, și mă predau în pronia Ta, în aseitatea și preștiința Ta dumnezeiască! Fă cu mine tot ce vrei, lisuse scump, pentru că eu n-am alt scop decât Cerurile și Dumnezeu! Slavă Ție, lisuse, pentru toate! Eu mă feresc de cuvinte banale și deșarte, bârfiri, clevetiri, care îmi pot vătăma sufletul, iubesc a auzi dumnezeieștile Cuvinte cerești, sfințitele versuri, melodii, cântări și toate cele cinstite, sfinte, înțelepte și folositoare sufletului (Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut 64). Logosul Divin e hulit, chiar de cei prin care grăiește. Să ne păzim mirosul de aromate nesfințite, să nu le purtăm, să nu ne ungem cu ele, să nu le mirosim cu poftă; să luăm Sfântul și Marele Mir, smirna, tămâia, lumânarea de ceară curată și parfumul Duhului Sfânt, căci mirosurile, parfumurile sunt ale femeilor necinstite, prihănite, și nu ale martirelor sau ale înțelepților iar toate cele lumești slăbesc bărbăția sufletului, prăvălindu-l în patimi, poftes desfrânate și vă aduc asupra voastră, celor ce le folosiți, blestemele proorocești și în loc de miros urâciune. Să-L ungem pe Hristos, Capul Sfintei Biserici, al Trupului mistic, cu Sfântul Mare Mir de Nard; să ne păzim simțul și mucoasa olfactivă ca să nu adulmece decât Parfumul Logosului, cum se arată în teofanii; să ne păzim pânțele, să nu cadă rob bucatelor grase delicioase și variate, nici băuturilor dulci, aromatice, sau alcoolice amețitoare, pentru că vă aruncă apoi în gropile dulcețurilor trupești, în poftesle animalice, care lucrează în pânțes și vor aduce asupra voastră blestem.

Darwin, Pavlov, Freud susțineau instinctul sexual și nutritiv, dar tocmai pentru a ne tămădui și a ne sfinți a zis Hristos să ÎL iubim pe Dumnezeu, să ÎL mâncăm și să ÎL bem Euharistie. Să ne ferim să punem mâna nu numai pe trup străin, dar nici pe al nostru, să nu ne aprindem patimile cărnii, să nu păcătuim, căci toate celelalte simțiri servesc pipăitului, tactilului, prin împodobire, moleșire și lene; să pipăim Sfânta cruce, icoană, Sfintele moaște și tot ce-i sacru și divin. Dacă ne ferim simțurile trupului, cu atât mai vârtos ale sufletului nemuritor, să ne depărtăm de relațiile lumești, din babilonie, elinism, persidă, neamuri, păgânism, vicii, păcate și să-L aflăm pe Hristos în iesle întrupat, să ne împărtășim, să auzim Cuvânt viu și lucrător ceresc. Realitatea e Hristos și nu trebuie să ne mai înșele nimeni cu alte realități, așa că frica de lume, de trup sau de satan, precum și iubirea lor n-au valoare, nici realitate vie și mântuitoare. Să nu ne luăm după iluzii deșarte, să nu ne înșelăm, pentru că moartea vine pe neașteptate și trebuie să ne mărturisim și să ne împărtășim, ca să ne mântuim. Hristos are spini pe frunte dar voi, hulitorilor, aveți mitre, coroane, haine pestrițe, porfiră și vison, etc pe care le veți dezbrăca și veți pierde toate casele strălucite și tronurile, îmbrăcămintea, etc. „Vai vouă care dormiți pe paturi moi și scumpe și vă răsfățați în așternuturile voastre.” (Iezechiel 26, 16; Amos 6,4).

Să nu ne lipim de pământul pe care iscoditorul șarpe și balaur apocaliptic a fost condamnat a-l mânca, că toate cele terestre sunt materia și hrana tuturor patimilor cărnii, lumii, satanei. Satan e numit așa pentru că începe întâi a vă arunca în păcate mici, iar mai pe urmă în cele mari, la început se arată

neputincios și mic ca o furnică, mai pe urmă se arată asupra voastră ca un leu curajos și mare, dar noi ÎL avem pe Hristos Stăpân împărat. Imaginația și memoria trebuie disciplinate, ca și simțurile. Fantezia, memoria, reprezentarea, asociația nu sunt altceva decât o impresie a tuturor lucrurilor sensibile ce le-ați văzut, auzit, mirosit, gustat, pipăit; sunt o comună percepție eternă, care închipuie și amortește tot ce simțurile din afară au ajuns a percepe, ca pecetea și imprimarea-i, înfierarea. Fantezia și memoria sunt date după călcarea poruncii divine, ca să ne amintim de Hristos, de Cerurile paradisiace, ca să ne putem folosi când simțurile din afară sunt liniștite, când nu mai avem înaintea noastră acele lucruri care au trecut din simțuri și s-au imprimat în memorie ori în imaginație. E imposibil să avem întotdeauna prezente toate lucrurile văzute, auzite, mirosite, gustate, pipăite, de aceea le readucem înaintea noastră cu închipuirea și memoria care le-am imprimat în ele, astfel vorbim despre ele și cugetăm ca și cum ar fi de față. Să-L simțim pe Hristos, cu toate simțurile psihice și somatice, ca și cum ar fi de față; să-I vedem chipul, Care S-a întipărit în imaginația și memoria noastră; să-L vedem pe Hristos în timpul somnului, să avem vise, vedenii, despre Hristos și nu despre satan, trup sau lume; să nu credem niciodată în visele satanice ale imaginației și memoriei pervertite, că imaginația e impresie irațională în forma celor 5 simțuri și își închipuie lucruri văzute în forma, chipul și culoarea creaturii; să-L simțim pe Hristos Creatorul, după cum Hristos este în afară de toate simțurile și lucrurile ce se simt, afară de orice formă, culoare, distanță, loc ca ființă, fără formă neînchipuită, fiind pretutindeni, prezent și mai presus de orice; tot astfel este dincolo de

orice închipuire, în afară de orice imaginație, pentru că este Singura, Adevărata Realitate actuală, spontană, nouă, revelată, care S-a întrupat cu adevărat. Hristos ne cuprinde pe toți, umplându-ne Căla Ce-I necuprins. Hristos stă absolut mai presus de orice gândire, dar ne-a creat rațiunea și deci trebuie să judecăm raționând numai despre Hristos (Filocalia 1669, cit. 67).

Fantezia este o putere sufletească incapabilă a se uni cu Hristos. Din cauza unor astfel de neajunsuri, satan, imaginându-și și socotindu-și mintea egală cu Hristos, a căzut în această mult divizată, grosolană și multiformă imaginație. Astfel din înger fără formă, impasibil și material, a devenit diavol, oarecum material, cu formă urâtă în multe forme, cu multe viclesuguri și pătimaș. Demonii fiind raționali la început, și din imaterialitatea și finețea aceea căzând, fiecare a dobândit o materialitate groasă, făcându-se material prin deprinderile patimilor materiale (Filocalia 123 p8-9, p 1068; cit. 67). De aceea diavolul e numit de Sfinții Părinți un pictor a toate imitator, șarpe cu multe chipuri, mâncător al pământului, patimilor nălucire (Filocalia 40-48). Chiar Hristos îl arată ca dragon întrupat cu coadă, vine, coaste, spate, nas, ochi, gură, buze, piele, carne, coarne, etc. Deci formele imaginației sunt invenții, scorniri, născociri ale satanei. Imaginația-i poduri de gânduri rele, patimi necurate, urâte, etc. Adam a fost creat fără imaginație, mintea îi era curată, uniformă, statornică, în activitate divină. Nu era sub robia simțurilor, formelor, imaginației (Sfântul Maxim Mărturisitorul, Cit. 67). Deci să fim robii lui Hristos, să avem mintea și inima curată ca safirul și ca cerul, pentru că nimic nu ne poate despărți de lumina lui Hristos. Hristos ne-a revelat totul spre mântuire, să

mergem la țintă, la sigur, să ne rupem de toate creaturile și să ne îmbibăm cu Hristos Creatorul. Să lucrăm în via și în ogorul Domnului și să ne predăm Lui, ca lutul în mâna Olarului divin, ceresc; să nu ne închipuim nimic ireal, fantasmagonic, nici să mai cădem în robia simțurilor și formelor lucrurilor ce decad sub simțuri; să nu întrebuițăm partea inferioară a fanteziei, să nu ne imaginăm forme, culori, chipuri, ci să privim cu puterea superioară a sufletului, care e intelectuală, cuvintele nemateriale, limpezi și spirituale, Cuvintele cerești (idem 68).

Satan, ucigător de oameni, a făcut ca după cum el a căzut prin închipuire, tot astfel și pe Adam să-și întortocheze mintea socotindu-se ca Hristos și prin închipuire fără realitate a căzut. Astfel din acea viață rațională, îngerească, uniformă, unitară statornică a fost aruncat Adam, de către satan, în imaginația perceptibilă, multilaterală, nestatornică, în starea bestiilor iraționale, iar nu a celor raționale. Omule, odată ce ai căzut și ești într-o astfel de stare, cine poate spune în câte patimi, răutăți și greșeli n-ai fost aruncat ' prin imaginație. Că ai umplut etica filozofică cu amăgiri, fizica cu opinii false și chiar teologia cu erezii, schisme, sectarism, etc. Voi, teologilor, vreți să vorbiți de Hristos, să-L priviți teofanic, să vă ocupați îndeosebi de adevărurile înalte adevărate și neimaginabile a lui Hristos, unde slujește puterea cea mai înaltă a sufletului, mintea și rațiunea, înainte de a vă curăți mintea de formele pătimase și de felurite închipuiri, ale lucrurilor ce se simt, sensibile. Și astfel în locul Adevărului, ați găsit minciuna. Răul cel mai mare e că ați îmbrățișat minciuna apostată, pe care o țineți de adevăr, iar pe Hristos Adevărul ÎL răstigniți. Vai vouă! în loc de teologi,

voi sunteți ologi, apăreți ca fantasmagoriști, bazându-vă pe iscusința minții voastre, ați căzut în apostazie și senzualism notoriu inedit. Vai vouă! De vreți să vă eliberați din răutăți, patimi, de vreți să fugiți de diferitele curse, meșteșuguri ale satanei, și de iubiți a vă uni cu Hristos și a dobândi divina iluminare, luptați și bateți război din toate puterile voastre, goliți-vă mintea de orice formă, culoare, distanță, spațiu, timp, de orice imaginație maladivă și aducere aminte a lucrurilor bune sau rele, pentru că toate sunt niște necurății și întinăciuni, care întunecă mintea, curățenia și strălucirea rațiunii (idem 69).

Hristos, deși avea filozofia naturală și cunoașterea lucrurilor existente, ca Cel ce însuși e înțelepciunea, totuși nu avea patima imaginației care înfășoară lucrurile simțite, ci avea o putere lăuntrică ce se punea peste cele materiale. Hristos era înzestrat cu știință, cunoaștere infuză profundă, ce era totdeauna activă în El și nu putea fi întreruptă de nimic, nici de somn, nici de visele care nu depindeau de imagini, pentru că mintea lui Hristos nu depindea de imagini, căci Hristos însuși este Nous-Logos, Rațiune, înțelepciune. Hristos nu Și-a închipuit împărățiile lumii, închipuiri ce îi fuseseră arătate de satan, căci Hristos este împăratul Slavei iar împărăția Cerurilor este reală, vie (Grigore Coressi, Iconomia întrupării; Teofilact al Bulgariei, Tâlcuirea Evangheliei Luca 4, cit 68). Hristos este însuși Dumnezeu și nu Se poate judeca, nici scinda în științe, nici în vreo predoslovie, prolegomenă, etc. Trebuie să ne închinăm lui Hristos, să îngenunchem înaintea Sa, să-L proslăvim pururea, pretutindeni, cu nostalgie nespusă, divină și paradisiacă. Lucrarea în Hristos trebuie să fie conform poruncilor și legilor, pe care însuși Le-a dat.

Ne-a dat toate mijloacele de mântuire ca să nu pierim, dar voi, oilor cuvântătoare, singure vreți să sucombați. De aceea, zic: „cea care-i de murit să moară, cele care sunteți de pierit să pieriți, iar oile care veți mai rămâne să vă sfâșiați între voi” (Zaharia 11,9; Ieremia 15,2; Luca 8,5). Iată că s-a plinit Cuvântul cu voi, care nu vreți să-L mai cunoașteți pe Hristos, dar nici Hristos nu vă mai recunoaște: „Nu vă știu pe voi, care lucrați fărădelegea”! Pierd alții rude, viața, totul și nu se deznădăjduiesc, dar noi, că am pierdut doar lanțuri, patimi și păcate, ce rost mai are să ne îndurerăm? Ai milă Doamne și de mine, că și eu Te-am apărat, Te-am propovăduit, căci pentru Tine sunt omorât toată ziua, mă zbat și n-am nici un prieten pământean precum ai spus în Logos Divin! Mi-ai luat totul, ca să îmi dai totul! Orbecăiesc în întunericul veacului final, dar tu ești Lumina mea Dulce și pe Tine te iubesc veșnic! Ai milă, Iisuse, de sluga care Te strigă plângând! Să ne sârguim și să păstrăm mintea curată, să ne adunăm în locul cel strâmt al inimii și a întregului om lăuntric; să ne rugăm cu jale: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluește-mă!”; să luăm seama la cuvintele rugăciunii; să privim mintea și să înțelegem pe Hristos.

Iată ruga inimii, chiar dacă sunteți amăgiți, ispitiți de vreo față sau chip frumos. Totuși de vă luptați și nu vă imaginați în fantezia voastră chipul acelei ființe, aducându-vă mintea în inimă, scăpați de mulțimea amăgitoare a gândurilor și nu cădeți în păcat. „M-a răpit vederea dar m-am ținut, idol a stat înaintea mea și totuși am scăpat de ispită” (Sf. Grigorie Teologul, cit 69). Imaginația și memoria sunt treptele înșelăciunii vrăjmașului, mai ales imaginația, că în ea este orice păcat. Dar să ne întărim în Hristos, căci El este realitate clară, iar teofaniile, vedeniile, sunt reale și mai

adevărate ca orice realitate și creatură, căci Hristos este Creatorul Etern și Infinit, este Real chiar în energiile necreate, în revelații, vedenii, descoperiri, etc. Că făptura n-are realitate, decât dacă Hristos Creatorul o susține proniator și o scoate tot timpul din neființă, din neant în ființă, în viață, în actualitate, în vigoare, în lucrare, în realitate. La fel trebuie să lucrăm noi în via și în ogorul lui Hristos cât e ziuă, să existăm, să ființăm, etc. Suntem existenți, numai întrucât rămânem în Hristos și El întru noi. Atunci când mintea nu se împrăștie în lucrurile dinafară și nu se risipește în lumea simțurilor, se întoarce în sine și se înalță la înțelepciunea lui Hristos. Mintea neîmprăștiată în cele create, nici în cele exoterice, nici revărsată în organele simțurilor, se întoarce către sine, prin ruga interioară, și prin sine se ridică la înțelegerea lui Hristos.

Sufletul are 3 mișcări circulare: când se întoarce de la cele dinafară în sine însuși și recules se unește cu puterile singuratice îngerești, încât se unește cu Bunătatea fără de început și fără sfârșit, adică Hristos; are mișcare spirituală, care provine din dinamica sufletului către cunoașterea lui Hristos, nu numai mintal, singuratic și neschimbat, ci și schimbabil, trecând de la o gândire la alta, amestecându-i-se funcțiunile, din cauza mișcării circulare și din cea dreaptă, fără să fie tautologie ci supralogică; are mișcare dreaptă când sufletul merge la privirea lucrurilor din juru-i, externe, simțite, ca la chipuri multe și felurite să urce la contemplațiile simple singuratice. Prima se numește circulară fiindcă după cum capetele a 2 vergi de otel s-ar uni, prin îndoitură, tot astfel când puterea mintală și de cunoaștere a sufletului ce-i în creier, ca într-un organ trupesc, se naște cu esența gânditoare

a sufletului care gândește (Sfântul Vasile cel Mare Epistola 1; Dionisie Areopagitul De nomine divinae. 4 cit. 69). Deci să ne rugăm neîncetat numai lui Hristos și să imaginăm Sfintele Sale Patimi și Crucea, să memorăm anamnezic-memento, etc, numai despre Hristos totul spre mântuire. Că sufletul nostru, fiind creat de Hristos, are în el întipărită aducerea aminte despre Hristos Creator. Și în revelații, vise, descoperiri, răpiri, teofanii, ne arată geneza, obârșia, taina în nostalgia Raiului triumfător. Dacă și tâlharul, vameșul și desfrânatul au intrat în Rai, dar cum să nu avem noi nădejde cei ce-L strigăm ziua și noaptea? Să ne încredem în Hristos, să-L iubim, să ne rugăm cu duh stăpânitor să ne întărească, că este Dumnezeu duhurilor și a tot trupul. Hristos ne-a curățat tot terenul de dinaintea noastră, ne-a dăruit har și iubire, ne-a așezat să rămânem în El precum El întru noi. „În Dumnezeu meu e numai Dumnezeu, Dumnezeu totul întru toate!” Deci să ne sfințim și să ne îndumnezeim prin har și împărtășire, să lucrăm în ogorul lui Hristos cât mai e vreme. Să ne bucurăm de Hristos și de Ceruri și să trăim cu mintea în inimă sus la Hristos. „Sus să avem inimile!” Lumea zace întru cel rău, dar Hristos ne dă Raiul triumfător, S-a făcut batjocură pentru noi, S-a răstignit și a înviat și ne cheamă și pe noi la înviere. N-am dat și noi milostenie și cămașa de pe noi, numai să vă mântuiți, și totuși ne-ați alungat! Dar contemplându-L pe Hristos, copleșiți de marea Sa dragoste, am uitat să ne răzbunăm, căci Hristos toate ni le-a întors spre bine. N-aveți frică de Hristos și nici rușine de om! Ne este milă și nouă de voi, de aceea nu vă judecăm, ci ÎL lăsăm pe Hristos să vă judece!

Cum șarpele trece prin loc strâmt, ca să-și lepede pielea veche veninoasă, la fel și noi trebuie să pogorăm mintea în inima strâmtă, sensibilă, sentimentală prin rugă interioară în centrul nostru, devenind clară, strălucită, curățată de imaginație, capabilă de a se uni cu Hristos prin asemănarea ce o are cu El. Să ne reîntoarcem la iubirea din care am căzut. Așa cum apa curge prin locuri mai strâmte, pe atât se limpezește și devine mai puternică și în stare de a se sui la înălțime, tot astfel și mintea îndeletnicindu-se cu cugetarea strâmtă a inimii și în observarea de sine, cu atât mai mult se ascute și devine mai pătrunzătoare, superioară oricărei năvăliri de gânduri, forme, chipuri senzitive externe, interne, esoterice, și chiar inteligibile. Iar dacă mintea, rațiunea, sentimentul, voința s-ar revărsa peste lucrurile din afară și închipuirile lumii deșarte, să o reîntoarcem în camera inimii până la obișnuință, la a 2-a natură.

De aceea este poarta, calea și ușa strâmtă, ca să ne lepădăm de omul vechi, de gânduri, cuvinte și fapte vechi și să fim oameni noi duhovnicești. Să nu ne înșele nici scusibilul, nici inteligibilul rău, ci să sfințim totul, cercetând duhurile care sunt de la Hristos. Mișcarea circulară a sufletului, unirea epistemologică cu esența gânditoare, psihică profundă, în cel mai neprihănit Duh, ne împreună mintea, rațiunea, sentimentul, voința, cu harul dumnezeiesc din inimă, prin rugă internă, înaltă, smerit. Iată înălțimea gândului smerit. Cine se smerește se va înălța. După cum razele soarelui cu cât se depărtează de centru și mijlocul unei lentile care aprinde focul, cu atât devin mai slabe și mai lipsite de lumină; cu cât se adună în centru, pe atât devin mai puternice, dese, strălucite. Tot astfel și mintea și

puterile necunoscute ale sufletului, cu cât se adună în centrul inimii, cu atât devin mai puternice, strălucite, prin unirea cu Hristos. Rostul interiorizării este clar, în viață, teorie, practică, religie, cultură.

Să ne corectăm imaginația și memoria, aducându-ne aminte de Hristos, de moarte, de judecată, rai, iad, veșnicie, înviere, etc; să smulgem, chiar din rădăcină, preconcepțiile, idolii, erorile, gândurile și păcatele; să ne închinăm învățaturii Sfântului Duh în filocalie, pe calea strâmtă, dar voi nu vreți să știți calea smereniei, pentru că a ascuns-o Hristos de către voi, înțelepților și pricepuților, și a descoperit-o pruncilor, ciobanilor și orfanelor (Luca 10,21). Credem, înțelegem taina, ruga, binecuvântarea și lucrarea divină, suntem fericiți și bucuroși, încât săltăm ca David înaintea Sfântului Chivot, pentru că Tu, Iisuse, dăruiești toate cererile către mântuire! Voi nu credeți în lucrarea interioară, mintală, inspiratoare și nu puteți pricepe folosul rugăciunii interioare. Minte e duh, spirit, înrudită cu Sfântul Duh prin subtilitate și imaterialitate și nu ne lasă să ne vulgarizăm, ci ne întoarce la loc în centru spiritual, în inimă, și ne unește cu pomenirea mintală a lui Hristos. Numai acțiunea, fapta, dinamica, nu poate face mintea impasibilă, apatică, de nu îi vor urma multe diferite contemplații (Sfântul Maxim Mărturisitorul, cit. 71). Să ne odihnim mintea în Hristos, să ne imaginăm tainele vieții lui Hristos: Nașterea în peșteră, întâmpinarea în Templu, Sfântul Botez în Iordan, Ispitirea din Carantania, Propovăduirea Sfintei Evanghelii, minunile, Sfânta Schimbare la Față pe Tabor, spălarea picioarelor ucenicilor, vânzarea, patimile Crucii, îngroparea, învierea, înălțarea, martirajul mucenicilor, asceza cuvioșilor precum și revelația

divină. Dar cel mai bun lucru pentru disciplinarea inimii, pentru pocăință, este să ne închipuim taina și ceasul îngrozitor al morții noastre, grozava zi a judecății, chinurile și muncile veșnice, focul nestins, temnițele întunecoase de sub pământ, tartarul cel prea friguros, viermii care beau sângele, tovărășia cu demonii, adică cele mai de pe urmă ale noastre și în veac nu vom mai păcătui; să ne imaginăm dobândirea bucuriei negrăite a dreptilor, împărăția cerească, slava veșnică, fericirea eternă, conviețuirea veșnică cu toți sfinții (idem 72); să ne împărtășim cu Sfintele Sfinților, să se plinească și cu noi ca și cu Sfântul Arsenie cel Mare către fecioara din Roma „să piară pomenirea ta din mintea mea”, pentru că nu trebuie să ne aducem aminte de celelalte lucruri, Hristos e Singura Realitate.

După cum toate vietățile purtătoare de case, melcul, broasca țestoasă și cele cu cojile tari nu se odihnesc decât în casa și coaja lor, cu care sunt îmbrăcate, tot astfel și mintea, în chip firesc, nu se odihnește în altă parte decât în trupul ce-o poartă, în Sfântul Trup al lui Hristos, în centrul spiritual al inimii duhovnicești consacrate, în camera nupțială a inimii, în omul interior. „Fiule dă-mi inima ta!” De acolo, cu dinții, un meterez luptă cu gândurile, cu vrăjmașii și cu patimile dinlăuntru. Deci să tăiem totul de la rădăcină, să nu poftim, să nu ne mâniem, să nu zicem prost, nebun, etc. Dar voi, cei mai mulți, nu știți acest lucru. Vai vouă! (72). Preocupați-vă de omul nou duhovnicesc, nu de cel vechi adamic. Că doar prin Sfântul Botez suntem făpturi noi, lepădați de satan, de lume, de păcat strămoșesc și actual. Iar dacă ne administrăm și celelalte Sfinte Taine și ierurgii, molifte, dezlegări, exorcisme, canoane, pravile, etc, atunci cu adevărat suntem în centrul

Ortodoxiei, în esența mântuirii, adică în mistica ortodoxă. Numai un ortodox poate fi duhovnicesc, sfințit, îndumnezeit. Orice altă mistică păgână, filosofică, ocultă, științifică, etică, estetică este eronată, schismatică, eretică, prihănită, degradantă, habotnică, superstițioasă, pe când mistica ortodoxă are Pecetea Darului Sfântului Duh Dumnezeu și Parfumul teofanic al Logosului divin, revelația Treimică și a Maicii Domnului, experiența patristică și sfințenia divină spre mântuire. Numai în Preasfânta Treime, în Ortodoxie, ne putem mântui. Deci veniți toți la Hristos și la Biserica Lui, părăsiți jucăriile și gunoaiile lumii deșarte și mergeți pe singura cale de mântuire, cea strâmtă și cu multe scârbe. Slavă Ție, Iisuse, Dumnezeuul meu Preaiubit, Care ai suferit și m-ai învrednicit să îndur și eu, păcătosul pentru Tine, altarul, biserica și mănăstirea Ta! Te simt cu mine și Te înțeleg și vorbim amândoi, Te apropii ca un Prieten, Păstor, Frate, Mire și mă întărești pe cale, că eu sunt slab și gol! Vino la robul Tău și mângâie pe sluga Ta, că tare sunt întristat, îndurerat și persecutat!

Dacă Sfinții apostoli și ucenici au auzit Logos Divin 3 ani, au propovăduit până la marginea cerului și pământului, și erau bucuroși, bătuți, uciși, întemnițați, martirizați, apoi cu cât mai mulțumit, recunoscător și fericit trebuie să fiu eu, păcătosul, că am auzit 5 ani Cuvânt ceresc și am văzut atâtea minuni, semne și puteri. Să păstrăm comuniunea prin Sfânta Euharistie și teofanie, prin rugă tainică cu Hristos, și să fim sub mâna cea tare a Lui mereu fără șovăire. Trebuie educarea facultăților mintale, predarea, consacrarea, sfințirea, ruga și îmbiserizarea în fiecare clipă. Că vrăjmașii se ascund și se află împrejurul inimii, a

centrului duhovnicesc după lucrare nu după ființă. Hristos ne-a creat buni, dar noi preferăm eroarea, răutatea, viciul, păcatul, etc. Înainte de Taina Sfântului Botez harul divin îndeamnă pe om la bine din afară, exoteric, deși e pretutindeni, iar satan este încuibat în adâncul sufletului și inimii. După Sfântul Botez, harul Sfântului Duh este în inimă interior, demonul iese afară exoteric. După Sfântul Botez i se permite satanei a sta în adâncul trupului, ca bold în fața inimii, a centrului de echilibru, pentru încercarea libertății etice și pentru a lua cununi. Din fața inimii, afumă mintea cu aburul patimilor, cărnii materialiste, prihănite. Satan lucrează cu vicleșug, întunecând, ignorând, că nu-i place ca oamenii să știe că locuiește în ei, ca nu cumva să-l izgonească și să-i declare război în numele lui Hristos, scris pe inimă prin ruga inimii (Sfântul Diadoh al Foticeii, Filocalia 76, p. 224 și cap. 82, cit. 71). Gândurile viclene, păcatele, viciile, hulele fac să intre demonii în oameni și apoi luptă contra lui Hristos.

Iată de ce e necesară spovedania deasă, pentru ștergerea păcatelor actuale. Așa că este necesar să-Ți slujim Ție, Iisuse, cu dor, ca cei din urmă nevoitori, ca să fim primii. Să nu mai memorăm eroarea, păcatul, viciul, prihana, să luptăm până la sânge hotărât, să scoatem aducerea aminte a ispitei din închipuire și să ne aducem aminte numai de Hristos, Maica Domnului, sfinți, etc. Lucrul cel mai de râs este că ispita, păcatul, viciul, fața ispititoare îmbătrânește, moare și se preface pământ și pipăim cu mâinile puroiul, oasele, țărâna, viermii în mormânt (Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut 73). Războiul vederii și auzului trebuie suprimat, prin vederea și auzirea lui Hristos teofanic, prin privirea sfintelor icoane și auzirea Logosului Divin,

scripturistic, ceresc, etc. Ce jertfă și sacrificiu, a făcut Hristos pentru toată umanitatea! Așa că ÎL savurăm pe Hristos Creatorul Etern Infinit, ne jertfim Lui și lucrăm pentru El chiar în noaptea acestei vieți, ca să dobândim lumina cea neînserată. Dacă nu vă dezvoltăți în fapte bune credința, demonstrați că e lipsită de putere, moartă (Iacov 2). În Ortodoxie harul, credința și faptele bune sunt un tot nedespărțit. Harul, energia pornită din ființa divină, fluxul puterii divine, este necreat. După ființă Hristos este neîmpărtășibil, necomunicabil, ca să nu cădem în panteism. Hristos Se comunică după har în împărăția harului, Treimea în Unime intră în relație cu noi, Hristos Se împărtășește Euharistie și teofanic după har și slavă, nu după esență. Hristos ne pregătește o altă împărtășire și o altă vedenie, mai presus de actualitate, mai presus de ghicitură. Că aici vedem ca în ghicitură, în parte, dar în Ceruri avem integritatea. Sfântul Duh este revelația Fiului și Hristos este revelația Tatălui Ceresc. Viața în har este viața în Sfântul Duh sau în Preasfânta Treime. Harul este necreat și nedespărțit de Dumnezeu dar se face văzut, străbătând ascetic calea poruncilor lui Hristos spre mistică (Sfinții Marcu și Nil Ascetul, Filocalia 1, ediția 2, pr. Dumitru Stăniloae, Opere BOR, 1951, p. 248).

Hristos a fost legat, pironit și pecetluit în mormânt, ca noi să fim liberi și să lucrăm pentru Hristos, dar voi, hulitorii, socotiți harul despartit de Hristos și Sfânta Biserică despartită ca ipostasie departe de Hristos, prin faptul că luptați contra teofaniei și Euharistiei, ca și catolicii care le admit false, ca și protestanții care se despart de Hristos și de Sfânta Biserică prin „quot capita tot sensus”. Însă noi credem în teofaniile, tainele și dogmele Bisericii, că după învățătura ortodoxă, a

primi harul și a trăi în har, înseamnă a primi pe Sfântul Duh și întreaga Preasfântă Treime, fiind în Biserica vie, organismul de iubire în care pulsează viața divină, câmpul de viață și circulație al Sfântului Sânge Euharistie al lui Hristos. Voi nu vă mântuiți, pentru că nu credeți că există Hristos, teofanic, Euharistie, etc. (Sfântul Simeon Noul Teolog, Cuv. 48, p. 242, cit. 249). Dacă nu vine la voi harul Duhului Sfânt și nu locuiește în chip conștient, nu trebuie să se numească nici unul din voi duhovnicesc, ci trupesc. Fericirea este a-L avea pe Hristos întreg, Euharistie, teofanic (Idem Cuv. 55, cit. 279). Prin sfințenia și etica desăvârșită experimentăm pe Hristos, Izvorul Sfințeniei binelui. Credința, activitatea etică, epistemologia divină, activitate, lucrare în via și în ogrorul lui Hristos prin virtuți active (Sfântul Maxim Mărturisitorul Capitoale gnostice 1, 78; Filocalia 154, cit. 250). Virtutea e trup al Cuvântului Hristos și cei virtuoși să fim întruparea lui Hristos, ca Unul și Același Hristos să iradieze din-prin în toți (Răspuns. Talasie, 35, Filocalia 3,123, cit. 29). Să ne deschidem spre Hristos, spre parfumul Logosului, să ne obișnuim prin asceză și mistică încă din lumea asta pentru viața veșnică, să ne facem străvezii pentru Hristos, având mintea ca safirul și cerul, ca să-și manifeste providența prin noi slăvind pe Tatăl Ceresc. În fiecare suflet mântuit, Hristos iubește și mântuiește parțial lumea întreagă, pe care sufletul nostru o rezumă într-un fel particular, incomensurabil (Pierre Teilhard de Chardin, Se Milieu Divin p. 13-17, 18). Hristos lucrează și nu noi. Munca noastră, în ogrorul și în via lui Hristos, este spre sfințire și îndumnezeire. Că n-are nevoie vinul, apa, ca să se mântuiască, ci noi cei care ne împărtășim cu Hristos și suntem chipul și asemănarea Lui.

Voi ați căzut în voluntarism și vanitate, considerându-vă creatori și nu creaturi. Vă arogați, ca și satan mândria, crezându-vă zei și vă ridicați ca urâciunea pustiirii la locul cel sfânt. Vă credeți făcători contra lui Hristos, crezându-vă arhitecții cosmosului fără Dumnezeu. Dar acesta e panteism! Noi credem că Hristos e Viu, Se revelează, Se dăruiește Euharistie. Voi căutați în diferite feluri strâmbe organizația bazei fără fundament, prigonind teologia fundamentală. Hristos străbate creatura, omul, societatea, regnul mineral, flora, fauna, și continuă întruparea Logosului pe plan cosmic. Logosul divin pătrunde, penetrează energiile noastre de creatură, energiile cosmice și formele, străvăzându-Se prin argumentul cosmologic și scaldând totul în lumina lină a Sfintei Slave transcendente. Să ne preocupăm numai de Dumnezeul Cel Viu. Deci toată activitatea noastră n-are valoare fără Hristos Logosul și puterea Dumnezeiască. Hristos ne mână proniator în fiecare acțiune, în fiecare moment. Hristos e în vârful ciocanului, pensulei, acului, inimii, respirației, cugetului, voinței, rațiunii, memoriei, reprezentării, imaginației, noțiunii, judecății, silogismului, economicului, socialului, juridicului, teoreticului, esteticului, eticului, axiologiei valorilor, etc. Și ducând până la capătul natural și supranatural linia crucială, Cuvântul ceresc, pictura sfintelor icoane și toate preocupările valorificate în Hristos, cu care sunt ocupat, voi sesiza cauza și ținta ultimă a voinței mele profunde care este Hristos, care este ținta și scopul final. Dar nu în sens panteist sau deist, cum credeți voi. Hristos este în energia artelor sacre divine, în atracția care se exercită asupra mea, ca să le desăvârșesc prin Hristos,

căci Hristos însuși e desăvârșirea și trebuie să ajungem la plinirea bărbatului desăvârșit în Hristos.

Pomul se cunoaște după roade și omul după fapte. Hristos ne-a dat tuturor roada cea bună iar Maica Domnului și-a dat roada sa, pe Hristos, însuși pe care L-a născut. Deci și noi păcătoșii dăm roade vrednice de pocăință. Hristos v-a întins toate mijloacele de mântuire și v-a pus totul la îndemână, toate le-a plinit soteriologic, hristologic, eshatologic spre mântuirea tuturor. Ce roadă aveți voi? Ați făcut pact cu atei, dați afară din mănăstire pe monahi și-i caterisiți, dărâmați altare și profanați tot ce-i sacru și divin. Sunteți năimiți, lupi îmbrăcați în oi, mercenari, ighemoni, contra fraților voștri. Noi vă îndemnăm să nu părăsiți altar, mănăstire, haină, cruce, icoană, taină, dogmă, ci să-l părăsiți pe satan, că n-aveți grijă nici de voi, necum de oi. V-ați slăbit inimile și viața prin minciună demonică și trai bun, încât ați ajuns atei la locul cel sfânt. Sunteți tâlhari de-a dreapta și de-a stânga și tot huliți până muriți! Fugiți de Euharistie dar nu fugiți de păcate! Trebuie să-L urmați pe Hristos!

O simfonie a lui Beethoven, o pânză a lui Tizian, în care e cântat sau pictat Hristos, un ser cu eficacitate într-o anumită boală, un principiu de dreptate socială apărând Sfânta Biserică și Dumnezeuirea, o invenție tehnică arhitectonică, în ușurarea muncii în Biserică în via lui Hristos și în viața oamenilor, sunt tot atâtea chipuri noi, prin care se străvede mai clar Hristos în Cer nou și pământ nou. Așa iese treptat lumea din întuneric și se umple de lumina lui Hristos. Dar lumina este „milieul” mijlocul, mediul divin, prin care Se descoperă, Se revelează printr-o modificare profundă a ființei lucrurilor. Lumea trebuie transfigurată din interior,

structural prin Hristos. Toate obiectele se iluminează din centrul transcendent sacru divin, ce depășește imanentul. Obiectele, materia, făptura, creatura, regnul mineral, flora, etc, se scaldă interior în lumină. Dar în această incandescență, ele păstrează, sau mai bine zis exaltă cele ce au mai definitiv în trăsăturile lor. Sânul lui Hristos e infinit și în imensitatea Lui e loc pentru toate. Rezultatul final este diafania divină, conform teofaniei.

Materia sacro-sanctificată, în învățătura ortodoxă, prin cele 7 taine și ierurgii, devine mediu prin care iradiază divinul, „milieu”, mijloc, etc. Materia nu este numai ce ne apasă, ne înlănțuie, ne ispitește la păcat, ci în același timp este cea care ne hrănește, ne susține viața cu hrana nepieritoare spre viața veșnică. Hristos este hrana veșnică și viața veșnică. Materia nu este numai bătrână și grea, ci și tânără, vioaie și energetică. Hristos preface și transformă pâinea și vinul în Sfântul Trup și Sfântul Sânge Euharistie iar trupurile sfinților iradiază lumină. Euharistia condiționează viața tuturor celor de pe pământ, de aceea trebuie să ne împărtășim mereu și să-L simțim pe Hristos teofanic (Pierre Teilhard de Chardin, *Le milieu divin*, manuscris, Ben. Celius p. 69-83, cit. 253). Cât despre Zauder, cu *alma mater philistorum* energetica și unitatea văzută, nu mai vorbim. Că doar Tatăl Ceresc, Creatorul, nu ne-a dat ca mamă lutul, ci pe Maica Domnului și Sfânta Biserică Ortodoxă (Zauder, *Le problème du bien*, Paris 1946, cit. 254). Dacă voi prin libertatea voastră ați optat pentru păcat și viciu, nu sunteți totuși deloc liberi, ci sunteți sclavii viciului demonic lumesc, carnal.

Impulsul dat materiei este prin Ortodoxia Sfințelor Taine și ierurgii, diafaniei și teofanii, exorcisme, spre

transfigurare, transformare, transpunere, prefacere ca în Sfintele Taine. De acolo ați luat și voi în știință noțiunea conceptului de metabolism. Desăvârșirea, unirea, progresul în Hristos, este prin Hristos cu contribuția noastră, care sunt chip și asemănare a lui Hristos. Să colaborăm cu Hristos, să nu-L împiedicăm de a locui în noi și în lume, de a se face străveziu în cosmos. Voi legați activitatea de lex-canon, etc, dar ați uitat tocmai esența dogmei și a Tainei. Voi L-ați închis, L-ați îngrădit, L-ați legat, L-ați răstignit a doua oară pe Hristos, v-ați despărțit de El, refuzând colaborarea, unirea, teofania, etc, ca și catolicii și protestanții, etc. Voi credeți într-un zeu static ateist, cu totul transcendent în cenzura transcendentă, în sens blagist luciferic. Dar Hristos e liber. Ființa sa este neschimbată dar energiile sunt sofia necreată. Eternul, ca posibilități, este actualizat în forme infinit veșnice variate de voia Sa Divină. Hristos mai are de lucrat multe cu cosmosul material- spiritual. Și energiile necreate, prin harisme, haruri infinit de variate se unesc cu puterile naturale ale noastre, care variază de la ins la individ.

Astfel, prin activitatea noastră, noi ne știm uniți cu Hristos și chemați la colaborarea cu Dumnezeu Viu dinamic lucrător, prin Logos divin pentru plinire. Să plinim totul în Hristos care-I plinirea Legii și a Profețiilor, să ne simțim uniți cu Hristos și să sporim în unirea cu Hristos. Însăși activitatea în via și în ogorul lui Hristos este fericire, pentru că-i dinamismul însuși, prezența disimulată dar simțită a lui Hristos. Voi hulitorilor, negând Sfintele Taine și diafania, teofania, vă considerați, în mod luciferic, singurii agenți ai activității voastre și refuzați mai rău decât papistașii chiar ajutorul trimis de Hristos. Nu numai că vă despărțiți

ireductibil de Hristos ci chiar ÎL prizoniți, stați față de Hristos nu numai în afară dar chiar ca dușmani. Măcar luptați ca Israel, ca să primiți în zori binecuvântarea divină. Munca nu unește ea însăși cu Hristos și nu-și are fericirea în sine-și, ci numai prin Hristos. Dumnezeu e Tatăl care ne ajută invizibil și chiar vizibil teofanic-diafanic să urcăm la El. Ne strânge și mai cald la Sânul Său. Este imanent prin Energiile Sale necreate dar și transcendent prin ființa Sa, ca o țintă la care mereu ajungem, dar spre care mereu tindem prin activitatea creatoare, liberă, neîngustată de lege, canon, etc, fiind o împreună lucrare cu Hristos, tot mai unit cu Hristos, prin har și împărtășire. Iubește pe Hristos! Fă ce vrea Hristos, prin iubire, credință, nădejde desăvârșită, etc. Mântuirea este în decursul faptelor bune, experimentând prezența divină. Deci prin asceză, spre viața în har, cu ajutorul lui Hristos Euharistie, teofanic, diafanic.

Vă minunați că suntem prizoniți? Dar toți câți L-au urmat pe Hristos, au fost persecutați ca și El (Ioan 15. 18 - 27; 16. 1 - 4; 2 ' Timotei 3. 12 - 17). Ca și cei 3 tineri din cuptorul babilonic, ca și Isaia ferestruit, ca Iona în chitul mării Mediterane Interne, ca Daniil în groapa cu lei, ca Sfântul Ștefan între pietre și scorpii, ca Ioan Prodromos decapitat, ca Iov gol, bubos, părăsit, ca Pavel plăcând lui Hristos, ca Petru ascuns la Simon curelarul, ca Sfântul Atanasie i cel Mare, ca Sfântul Hrisostomos, etc,- toți cei care ÎL iubim pe Hristos, suntem urâți în zadar (Ioan 15. 18 - 27; 16. 1 - 2; Galateni 1. 10; Iacov 4. 4; Luca 6. 24 - 25; Iacov 5. 1; Matei 7. 15). Iar eu i păcătosul sunt hulit, clevetit, prigonit, etc, dar Tu, Iisuse, ai fost prigonit înaintea mea și Te-ai zbătut pe Sfânta Cruce și rabzi și azi I până la a

Doua Venire. Așa că eu, slugă netrebnică, ce pretenție am?

Trebuie să-Ți mulțumesc și să Te slăvesc întru toate că mă aperi, ‘ mă acoperi și lucrezi în adevăr întru tot! Ești Doamne întru toate cele săvârșite și plinite, precum și de pe Cruce ai grăit: „Săvârșitu-s-a!” Dacă azi sunt surghiunit și urât, apoi Tu ai fost înaintea mea prigonit și bătut, răstignit și ucis pentru păcatele noastre! Tu ești Creatorul, eu sunt creatura netrebnică! Deci suferințele toate sunt pentru Slava Ta, că de-am îndura totul, numai să câștigăm împărăția Cerurilor! Să lucrăm cât e ziuă, ca să facem tot ce-i bun și să ne întărim în Duh și în Adevăr spre mântuire. Iată că poartă Crucea, povara, Biserica toată și totuși e bună sarcina și e bun jugul Crucii. Dar voi, hulitorilor, sunteți fanatici, întrucât ne prigoniți pe noi cei de o credință, ÎL prigoniți întâi pe Hristos și pe toți iubitorii de Hristos, că persecutați întâi Iubirea Euharistică, teofania și tot ce este divin, sacru. Cu Legea în mână voi ați urât pe Hristos în zadar, cavă împotriviți cu dușmănie, față de învățătura Sa divină teofanică, Euharistică (Ioan 15. 18).

V-ați împietrit inima, față de primirea mijloacelor puse la îndemâna voastră, și nu vreți să vă mântuiți! Aveți pizmă față de aproapele, care stăruie în ascultarea poruncilor lui Hristos. Sunteți fățarnici, pentru că arătați că iubiți pe Hristos cu vorba, dar nu cu inima și cu fapta. Sunteți fanatici cu iubire falsă, trufașă și prigonitoare. Că ne surghiuniți, zicând că aduceți slavă lui Hristos, și nici voi nu intrați în Cer, nici pe monahi, cler, creștini, necum pe păgâni, eretici, sectanți, schismatici, nu-i lăsați să se mântuiască, ci-i smintiți și judecați pe Judecătorul Hristos însuși (Ioan 3. 17). Aveți iubirea de sine peste măsură, care aduce nedreptate. V-

ați alipit de bunurile terestre (1 Timotei 6. 10; Ioan G. Coman, Dumitru Stăniloae, învățătura de credință creștină ortodoxă, 1952 București p. 350). Încetați prigoana, închinați-vă lui Hristos, iubiți pe Dumnezeu și pe aproapele, dacă vreți să vă mântuiți! Că ighemonii nu se mântuiesc, decât dacă se convertesc ca Pavel. Vai vouă, departe sunteți voi de calea Damascului! Orice ar fi, orice s-ar vorbi, noi să fim în lucrare, în via și în ogorul lui Hristos. „În cele ce te voi găsi, în acelea te voi judeca”! Toată prigoana, care mi-o faceți, e contra lui Hristos, că doar lucrăm pentru Hristos și-I purtăm Sfânta Sa Biserică în spinare, lucrăm cu timp și fără vreme. Deci încetați prigoana, pentru că n-are rost să vă faceți rău înșivă! Faceți binele cât e vreme, că vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra. Să lucrăm cât e ziuă, să facem lucrarea Adevărului. Să nu trăim în minciună, ci în Hristos în Adevărul Etern și Infinit. Slavă Ție, Iisuse, că toate le-ai lucrat spre Binele Etern și Infinit! Lucrează și vorbește Doamne, pentru că robul Tău ascultă! Slavă Ție, Esuse, Dulce! Ai făcut minuni în fața noastră, a tuturor, dar inimile împietrite, urechile necircumcise, cerbiciile încordate, nu vor să se smerească! Hristos ne dă har și iubire, credință și nădejde, chiar în prigoană și amară primejdie actuală, ne dă harisme precum odinioară primei Sfinte Biserici Ortodoxe.

Ne-ai ales Iisuse, ne iubești cu Iubire veșnică, spre a mântui pre toți! Slavă Ție, Iisuse Dulce al vieții mele Dumnezeu! În mine s-a făcut liniște mare și pace, din furtuna și uraganul oceanic, pentru că Tu, Iisuse Dulce, ai zis Cuvânt ceresc: „Taci! încetează!” Și îndată a încetat totul. Deci nu mă părăsi Doamne, că nici eu, păcătosul, nu mă rușinez de Tine în fața lumii! Că în

fiecare zi mor pentru Tine, sunt urât de tot cosmosul pentru Tine și port rănile, Crucea, spinii, ocară, Biserica Ta în spinare! Ocară cu care Te-au hulit ighemonii, a căzut asupra mea! Și râvna casei tale m-a mâncat! în timpul muncii, în via și ogorul Tău experimentez mistic. Și totuși Hristos a biruit și de data aceasta. Iată că S-a proslăvit, întru puterea Sa infinită eternă, Și-a arătat slava Sa cea mare și întru mine, m-a scos din pragurile morții și ale iadului cu Mână Tare și Braț înalt, m-a însănătoșit fără să mă încredințeze ajutorului omenesc. Parcă a fost un vis. Învie Doamne, să se risipească vrăjmașii Tăi! Fă minuni Doamne, că Tu ești Dumnezeu cel mare și Atotputernic! Și azi Te-am experimentat, Te-am constatat că ești Același Dumnezeu, viu și lucrător și adevărat, întrucât am auzit glas din ceruri și Ți-am văzut aieva Lumina Taborică, Te-am gustat zilnic cât de Bun ești Tu, lisuse Dulce, scump Mântuitor, și văd cum mă proniezi și mă porți pe brațe și pe umeri spre Patria Cerească! Că sunt primit la Ceruri și sunt iubit cu iubire veșnică, numai pe Tine

Te iubesc și Te popovăduiesc! Am murit și am înviat din nou, ca să-Ți laud Slava Ta! Și sunt îndrăgostit de Tine, lisuse Dulce, n-am vorbe, nici scris, ca să corespundă demnității Tale Divine, față de marile daruri pe care le-ai adus din destul peste mine! Ce să fac să-Ți mulțumesc, să Te bucur pe Tine, care ai spus că Ți-e întristat sufletul până la moarte? Lasă-mă să-Ți scot spinii și piroanele, vino la sânul meu bolnav și mă tămăduiește definitiv, minunează, cu milele Tale, viața mea cea surghiunită! Că numai pe Tine te am Scump Odor, Te iubesc cu iubire înflăcărată, în locul tuturor iubirilor! Vreau să Te am pururea, pretutindeni! De aceea Te port și Te apăr, îmi risc viața pentru Tine, cum

și Tu Te-ai răstignit pentru mine și m-ai iertat înainte de a mă naște! Pătrunde în sufletul meu îndurerat, veselește-mi inima rănită, lucrează precum știi în viața mea, ca să mă mântuiesc și să-Ți slujesc Sfânta Liturghie zilnic! Dă-mi un loc să-mi întind Sfântul Antimis, să-ți ridic altar sfânt curat, să mă rog pentru tot cosmosul, să Te proslăvesc împreună cu toată Ortodoxia și cu Sfânta Biserică triumfătoare.

Ai milă, Iisuse Dulce! Că sunt prigonit și n-am putere, n-am nimic și nu pot să deschid gura! Dar nu mă rușinez în fața dușmanilor Tăi, Iisuse, ca să nu Te hulească, să nu Te defăimeze, din cauza noastră! Preamărește Sfânt numele Tău, întru toate, arată tăria Brațului Puterii Tale și miluiește-mă și acoperă-mă, că sunt strâmtorat din toate părțile și nu am reazem decât la Tine, scump Dumnezeu Sfânt! Auzi-mă, Iisuse! Rămâi cu mine, Iisuse Dulce, mângâierea sufletului meu și mă miluiește, că sunt și eu robul Tău și n-am nici un scop decât să Te iubesc! Toți mă prigonesc, mă roagă să ies din hotarele lor, precum și pe Tine Te-au persecutat, Te-au hulit cu batjocuri din hotarul gadarenilor și a gherghesenilor! Dar dacă Tu ai suferit, cine sunt eu păcătosul să fiu slăvit în valea plângerii? Slavă Ție, Iisuse, pentru toate! Te iubesc veșnic și te apăr cu slabele mele puteri, că atunci când sunt slab sunt mai tare! Că tu ești Dumnezeu viu, „Sfinte Tare”, întru Tine mi-am pus nădejdea și pe Tine Te iubesc, întru Tine nădăjduiesc pururea, pretutindeni, cu dor nespus! Lucrează Tu cu Dreapta Ta Atotputernică, precum ai lucrat mereu și ești în veșnicia Infinită Lucrător viu, Cuvânt și înțelepciune, Putere și Slavă, Har și Iubire! Că ești Iubire însăși și ne iubești pe toate creaturile cu Iubire veșnică, precum este Iubirea Intertrinitară. Că la

Tine, nu sunt jumătăți de măsură ca la noi. Că după cum Ești Infinit Etern, la fel este și iubirea, mila și tot atributul divin și epitetul ornant. Iubirea Ta Divină este pururea pretutindeni, îmi dă și mie flăcări de dragoste divină, că ai venit să arunci cu foc și ce este dacă s-a și aprins! Iată ard de dorul Tău, de a Te vedea, de a Te auzi, de a Te simți precum Ești, de a Te apăra, precum mi-am pus viața în joc pentru Sfânta Ta Cruce, Icoană, Taină, peste tot, cu sfântă râvnă spre îndumnezeire! Ai lovit pe toți dușmanii cu milă, ca să se pocăiască! Iartă-i Doamne, că nu știu ce fac! Dacă nu i-ar ispiti satana, n-ar huli și n-ar prigoni ce nu cunosc. Deci ai milă, Iisuse Dulce, și întărește zidirea Ta, înalță-Ți Dreapta Ta spre izbăvire și apără-mă și pre mine de toți dușmanii văzuți și nevăzuți, trimite îngerul păzitor să mă acopere cu ale sale aripi și îmi dă să am har și iubire, credință și nădejde, lucrare în via și în ogorul Tău, că tu ești Adevăr și Viață, înviere și Lumină și pre Tine Te laudă toate Puterile Cerești, în veșnicia Infinită!

Eu sunt vierme și praf în Fața Ta Creatorule Divin și vreau să mă mântuiesc! Slavă Ție, Doamne, pentru toate și binecuvântat să fii în vecii vecilor nesfârșiți! Te iubesc Iisuse, vreau să-Ți rămân credincios, vreau să Te propovăduiesc, vreau să Te am în inima mea rănită, vreau să Te apăr și să lucrez în via Ta, vreau să Te slujesc mereu ca să am plată, să fiu cu Tine în Ceruri! Ia-mă Doamne de pe pământ și ține-mă lângă Sânul Tău, pune-mă în harul ceresc divin de-a dreapta Slavei Tale, iubește-mă și acoperă-mă cu iubirea Ta mereu! Că n-am alt Dumnezeu afară de Tine și n-am altă nădejde în afară de Iubirea Ta! Numai pe Tine Te am, Iisuse Dulce, și numai întru Tine am nădejdea, numai cu Tine vreau să fiu! Sunt certat de toți și sunt bătut, toți

scrâșnesc din dinți asupra mea, mă hulesc și mă batjocoresc! Dar și Tu ai fost prigonit și hulit, bătut, scuipat și înspinat, flămând și gol, dosădit și urât în zadar.

Eu pentru Tine sufăr azi! Primește jertfa mea în Ceruri și lacrimile mi le șterge, mă apără că neputincios sunt, slab și urât, și n-am loc unde să-mi mai plec capul! Că sunt prigonit, nu numai din cetate în cetate, dar chiar din casă în casă și din om în om. Dar și Sfintele icoane, Sfintele Cruci, Sfintele Taine și altarele Tale sunt prigonite, hulite și călcate în picioare. Iar Tu taci, sau vorbești pe șoptite Cuvânt ceresc! Te văd cât ești de dosădit și neînțeleș de creaturi, Iisuse Dulce! Mai lasă-mă, Iisuse, să răsufli în durerea- mi grea! Mai slăbește Scump Iisus prigoana, ca să mai bucur de pacea Ta! Tu apără-mă și acoperă-mă, ca să înceteze prigoana și mă pune sub lumina aripilor Tale, mă scapă de toate relele și mă întărește cu harul Tău, că sunt mic și prost și n-am alt ajutor decât Dumnezeirea Ta Sfântă și Dulce! Dar ce mai doresc altceva oare? Numai pe Tine vreau să Te iubesc și să Te gust! Numai întru Tine am încredere și vreau să Te cunosc, fericirea și viața veșnică este întru cunoașterea Ta Divină! Eu pe Tine te vreau Iisuse Dulce și întru toate pre Tine Te cercetez, Te caut, ca să mă îmbogățesc întru Slava Ta eternă Infinită, să am comori în Ceruri, că sus e adevărata bogăție, la Tine de-a dreapta Slavei! Iartă-mă că Te-am răstignit cu neamul și cu ucenicii mei, îndură-Te și dă-mi iubire, har și putere, de a-Ți sluji veșnic! Vreau să mă inflăcărez de iubirea Ta și să nu mai simt spinii, boldurile, prigoanele! Ajută-mi Doamne, că prea sunt persecutat de tot cosmosul! Ajută-mi Iisuse Dulce să fac slujbe divine, să scot suflete din iadul cel mai din afund! Pentru prigoana

dinlăuntru, încetează și prohibește-o pe cea din afară, deși toate sunt grele! Dar cu Sfânta Ta Cruce biruiesc totul, că numai întru Tine îmi aflu tot dorul. Iartă-mă, Iisuse, că n-am cuvinte puternice, mă rog și nu știu ce-aș vorbi eu păcătosul! Te-am pus ca pe o pecete pe inima mea, m-am pitit în Sfintele Tale Răni, m-am pitulat lângă Sfânta Ta Cruce, am luat jugul Tău cel bun și ușor, m-am învelit cu Sfântul Tău Sânge Euharistie, sunt copleșit de vedenia Ta, încântat de Cuvântul Tău ceresc Divin! Vreau să mă pocăiesc și să nu Te mai supăr cu păcatele mele! Că pentru Tine mă mâni, mă doare sufletul când Te văd prigonit, vreau să Te apăr și-Ți iau ocară asupra mea, mă supăr și plâng, blestem pe satan și pe toți vrăjmașii Tăi, aș vrea să-i trăsnească Sfântul Ilie și să se crape pământul sub ei, că nu mai pot suferi să Te hulească atâta! în toate frământările și prigoanele, am văzut minuni și Taine divine, lucrarea lui Hristos a umplut totul, încât toți vrăjmașii ei, cu capete și picioare sparte și rupte, hăituți de îngerul Lui Hristos, au încetat prigoana. Dar lumea creaturii este schimbătoare, și iar mă va persecuta. Deci nu aștept decât mila, iubirea, providența lui Hristos, întru care nu-l schimbare, nici umbră de mutare. În mijlocul durerii, postului, foamei, setei, golătății, terorii, străinătății sunt cu Tine Iisuse Dulce și tu-mi ești de toate.

Ajută-mi Doamne Iisuse pururea, pretutindeni, lucrează prin mine, scrie și propovaduiește, dă har și puteri, minuni și semne, scoate din iad la Sfânta Litughie miliarde de suflete! Primește, Doamne Sfinte, Jertfa zilnică, iubirea, credința, nădejdea. Te apăr cu prețul vieții mele, pentru că Tu Ți-ai dat viața pentru mine și pentru întreg cosmosul! Iar eu dacă mi-am pus

viața în joc pentru Tine, înseamnă că dobândesc viața veșnică și învierea într-o Slava Ta eternă Infinită! Sufăr pentru Tine, în fiecare zi sunt dat ca oile spre junghiere pentru împărăția Cerurilor! Mă zbat cu frică și cu cutremur, lucrând pentru mântuire! Dușmanii Tăi vor să-Ți dea afară Sfintele Taine, Sfânta Cruce, să-Ți dărâme Sfintele altare, catacombele prigonite! N-am loc și vreme în contra-timpul comensurabil, sunt singur și rănit de iubirea Ta! Port ocară Ta între dușmanii Tăi, între farisei și vipere, străin și însetat, gol și flămând, rănit și închis, prigonit și dinafară și dinlăuntru! între spini și șerpi zac, e grea Crucea pe care o duc singur, părăsit de toți! Dar te am exemplu pe Tine, căci ai dus Sfânta Cruce până la capăt și porți Sfintele Răni, în care mă ascund și eu azi. Că înainte de a suferi noi creaturile, Tu însuși ai fost ascultător până la moarte. Ești și astăzi hulit, procesul și judecata Ta încă nu s-au închis. Te înjură în fața mea de Sfintele Paști, Te blestemă și Te hulesc toți. Dar cum nu-Ți deschizi gura din Sfintele Icoane și de pe Sfânta Cruce, la fel tac și eu, mai mult Te înțeleg, Te iubesc și Te ador, Iisuse Dulce! N-am cu cine vorbi și n-am cui să mă spovedesc, de aceea-Ți scriu din groapa cu lei și din Egiptul patimilor, din amară primejdie, dintre amenințări și calomnii. Nu mă părăsi, nu mă prigoni și Tu, că pe cine vine la Tine nu-l scoți afară, iar eu la cine mă voi duce Doamne?

Voi cei care mă prigoniți, luați seama să nu fiți luptători împotriva lui Dumnezeu, cum vă muștra și Gămăliei în Sanhedrin. M-ați alungat voi de la masă, ca pe un câine răios? Hristos mă primește zilnic la masa Euharistică, mi se dă întreg în Trupul și Sângele Lui. Mi-ați luat voi toiagul, cărțile, crucea, etc? Dar Hristos

îmi dă Cuvânt viu ceresc și haruri, mă iubește și mă odihnește pe Crucea Sa. Astăzi istoria iluminismului laic, anticlerical se repetă. De aceea trebuie să vină cei 3 sfinți, ca sa-l demaște pe antihrist, pe fiară, desfrânată și proorocul mincinos. Că altfel vă înșeală satan prin cosmopolitism, fariseism, saducheism, etc. Nu mai lucrați contra lui Hristos, încadrați-vă cu toții în creștinismul ortodox, făcând asceză și crezând mistic cu adevărat în Dumnezeu Cel Viu. Toți căutați fericire, libertate, viață, pace, etc. Dar toate aceste valori fără Hristos, nu există. Nu există decât un Singur Adevăr, o Singură Logică, un Singur Logos, Hristos Dumnezeu. Laicizarea religiei, politizarea politeistă, etc, este sclavagism și eroare, pe când Hristos dăruiește har din plin vărsând peste toată făptura (Ioil 3). Dar eu, cel din urmă apostol, ca stârpitură ce sunt, nu am loc pe acest pământ, căci sunt întărâtat și căutat pretutindeni, judecat de pământ, ca să nu mai fiu judecat de Ceruri. O, pământule, pământule, de ce te ridici contra Cerului înalt?

Satan caută tactici noi, vă muncește din 6 părți, după numărul fiarei. De sus, cu covârșirile în virtute peste puteri; de jos, cu lipsuri și slăbiciuni provenite din lenea voastră, pe care le întâmpinați în realizarea virtuții; din dreapta, când diavolii se prefac că sunt cu motiv drept către virtute și vă aruncă în răutate; din stânga, dintr-un evident motiv al celui rău care vă face să păcătuiți; dinainte, când vă asaltează cu închipuiri și gândurile lucrărilor ce se vor întâmpla; dinapoi, cu amintirea celor petrecute. Gândurile năvălesc și invadează dinafară înlăuntru, prin memorie și imaginație sau glas tainic al inimii; dinafară înlăuntru, prin obiectele perceptibile celor 5 simțiri văzute,

mirosite, auzite, gustate, pipăite. Gândurile dinlăuntru și din afară provin din 3 pricini: diavolii și patimile, rănile primite în inimă de la iscoditorul satan, fie urând, fie iubind ceva cu pasiune. Să ne supunem voința voinței lui Hristos; să ne îmbrăcăm în Hristos zilnic, să ne facem propuneri; să luăm hotărâri a ne împotrivi tuturor obstacolelor, iar seara să ne cercetăm conștiința, să ne mărturisim, să reînnoim hotărârile și dorințele mereu; să medităm la Patimile Domnului, la suferințele sfinților, încât deprinderea binelui să devină firească; să avem suflet mare și voință decisivă. Ce vei păzi fiule? Graiurile Cuvântului ceresc, Logos divin, scripturistic, tradițional. Vă trebuie multă răbdare, mai bun este cel îndelung răbdător decât cel puternic. O, Dumnezeu meu, când se va înarma inima mea cu arma răbdării? Când voi trece prin ispită, fără a-mi tulbura inima, ca să dau bucurie lui Hristos? Să nu ajungem la mari concepții despre noi, ca să nu cădem în mândrie; să ne dăm seama că suntem nevrednici; să nu lăsăm mintea să iasă la lucrurile din afară ale lumii, nici chiar la un cuget ori întâmplare cât de mică ce ni s-ar întâmpla; să fim încredințați că toate cele din afară sunt dușmanii noștri și dacă ne-am fi dat în mâinile lor, negreșit am fi rămas morți sau răniți; să facem osebite totdeauna cu ce-i al nostru propriu și cu ce-i al harului divin; să ne considerăm ca și cum n-am fi existat. Că mai mult timp este de când nu suntem, decât de când existăm, de vreo 70 de ani sau 80, cu durere.

Noi am fost nimicuri și n-am putut face nimic pentru a lua ființă. Deci existența noastră-i datorită numai bunătății lui Hristos. Ba încă Hristos, prin Providență, ne păzește în orice clipă. Ce ești omule sărman, altceva decât nimic pretențios? Ba încă ne

putem întoarce, în orice clipă, în praful din care suntem creați, dacă ne părăsește Hristos sau își întoarce Fața Sa de la noi. În existența asta n-avem dreptul să ne socotim ceva sau să dorim a ne considera alții. „Nu eu m-am ostenit, ci darul lui Hristos, care este în mine” (1 Corinteni 15, 1-10) Ce facem fără har? Dar câte vicii și păcate am fi săvârșit, de nu ne-ar fi împiedicat Hristos și nu ne-ar da bătrânețe și moarte? „Nu voi da slava Mea altuia” (Isaia 42. 8). Toată slava I se cuvine lui Hristos. Deci noi să ne smerim în Hristos. Să ne considerăm mai jos decât toți oamenii. Nimic nu-i mai iubit de Hristos, decât a te socoti cu cei mai de jos. Dacă vrei să te mântuiești, ridică-ți picioarele de la pământ, înalță-ți mintea la cer și la Hristos în Ceruri toată ziua și noaptea. Defaimă-te cât poți, silindu-te a te vedea inferior oricărui om. Aceasta-i adevărata nevoie. Nu-i altă osteneală mai aleasă celui ce voiește a se mântui în Hristos Cel ce dă Putere. Două smerenii sunt: 1) a se considera cineva dedesubtul tuturor și 2) a atribui lui Hristos biruința. Prima început, a doua sfârșit. Cine caută smerenia trebuie să aibă conștiință de sine și să se considere mic, neînsemnat și că-i mai păcătos decât toți păcătoșii și mai urât decât toate făpturile, ca unul ce-i mai stricăcios decât dracii, că-i rob satanei prin vicii și păcate, oricâte fapte bune ar face și oricâte daruri ar lua cu atât mai mult toate se datoresc lui Hristos și deci te obligi și mai mult față de Hristos. Să ne pogorâm în adâncul smereniei, fiindcă n-avem nimic vrednic cu care să satisfacem pe deplin darurile lui Hristos. (Sfinții Hrisostom, Varsanufie, Grigorie Sinaitul 5, cit.88). Doamne să nu-mi îngădui, vreodată, a deveni fur al cinstei și harului Tău! Că Ție se cuvine laudă, cinste, slavă iar mie rușine! Ție Iisuse se cuvine dreptatea, iar

nouă rușinea faptelor și fețelor! Doamne nu nouă, ci numelui Tău se cuvine slavă! Asta este slava și eu sunt robul Tău! De unde mă scot oamenii bun, când nimeni nu-i bun decât Unul Dumnezeu? (Daniil 9- 7, Ps. 113. 9, Matei 19- 17).

Toate lucrurile bune care le-am făcut, sunt ale lui Hristos, nu ale noastre. Să ne smerim, ca să fim vrednici prin mai mari faceri de bine și să îi ținem la distanță pe demoni. Hristos e Autorul începător și înfăptuitor. Lui Îl mulțumesc și pe El ÎL laud. Să avem scopul curat și sânguința obligatorie pentru Hristos. Ba încă să ne rușinăm și de virtuțile noastre, întrucât față de virtuțile și de atribuțiile divine, sunt o profanare din cauza lipsurilor și insuficiențelor noastre și pentru că suntem creaturi limitate și vremelnice, iar virtuțile divine sunt daruri ale Sfântului Duh și deci infinite, veșnice după mărime și mulțime. (Sf. Vasile cel Mare) Iar dacă ne comparăm faptele cu ale sfinților, la fel. Dreptatea noastră-i ca o cârpă lepădată, înaintea Lui Hristos nici cerul nu-i curat. Deci să strigăm: „Iisuse, milostiv fii mie păcătosului!” (Isaia 47. 6, Iov. 15. 15, Luca 18. 13). „Dumnezeul meu, nu mă părăsi, că n-am făcut niciun bine Înaintea-Ți. Ajută-mi cu mila Ta, să pun început bun!”. Să ne smerim cu toți și sub toți, dacă vrem a-L slăvi pre Hristos. Să ne smerim cât putem și Hristos va veni să ne îmbrățișeze. Cu cât ne vom umili în ochii lui Hristos și vom vrea a fi socotiți netrebniți de alții, a ne întoarce toți de la noi, ca de la un lucru urât, cu atât ne va primi și se va uni strâns cu noi mai cu iubire. Că Hristos a tăcut când am făcut rău: „Ai făcut toate acestea, iar Eu am tăcut pe Cruce, Euharistie etc.” În suferință să-L chemăm pre Hristos. Să n-avem părere de noi înșine, mândrie, nerecunoștință, nemulțumire; să

nu-L mai vătămăm pre Hristos cu păcatele; să înfrângem patimile și să câștigăm virtuțile; să batem războiul cu patimile care ne supără, ne păgubesc și năvălesc peste noi totdeauna; să dobândim virtuți contrarii păcatelor și viciilor; să nu zăbovim nici în dobândirea virtuții, ci să luptăm neîncetat și să urcăm pe înălțimea înfăptuirilor; să nu stăm pe loc o clipă, că aici e valea plângerii, nu-i loc de odihnă. Fiindcă această oprire, odihnă în calea virtuților, nu-i pentru a lua răsuflare și putere, ci pentru dare înapoi și slăbire. Dacă stăm totuși, să ne cercetăm lipsurile ce încă le mai avem, să cugetăm la mijloacele, la lucrurile de a dobândi o altă nouă virtute.

Să fim pururea cu grijă fierbinte, îndemânatici pentru a nu pierde nicio virtute; să dobândim fapta bună și virtutea; să ne ferim de ispita trupului. Virtuțile din afară cu post, privegheri, meditații, trebuiesc cumpătate. Iar virtuțile lăuntrice, duhovnicești, trebuiesc cultivate la maximum: iubirea de Hristos, despătimirea lumii, smerenie de sine, ura patimilor, păcatelor, viciilor, răbdarea, blândețea, iubirea de dușmani, etc. Deci gândul, pofta, inima să nu cugete, să nu voiască decât a birui păcatele, cu care luptăm și care ne atacă. Aceasta să ne fie toată lumea, Cer și pământ, bogăție și scop, ca să plăcem lui Hristos curați. Mâncare puțină, osteneală, odihnă, priveghere, somn, casă, afară cucernicie, lucrul mâinilor, etc- toate să țintească spre a birui patima, păcatul și a câștiga virtuți. Să nu ne dezmierdăm și să nu ne îndulcim pământește. Războiul nevăzut este aspru, sângheros, crud, dârz, dacă privim la dulceți deșarte, terestre. Cel ce-și iubește sufletul și-l va pierde. Cel ce-și urăște sufletul în lumea asta, îl va câștiga în viața cea veșnică. Suntem datori a vieții nu

după trup. Că viețuind trupește, vom muri. Iar de vom vedea cu Duhul faptele trupului muritor vechi, vom fi vii în Hristos. (Ioan 12, 25; Romani 8. 12). Trebuie să câștigăm virtuțile progresiv, de la una la alta. Să punem hotărâre spre desăvârșire, să ne înflăcărăm pentru Hristos. Deci neputându-se întâmpla nimic fără voința lui Hristos, iar noi dorind numai voința lui Hristos înainte Povățuitoare, este evident că Vom avea oricând numai ce voim. Pedepsa pe pământ, munca, durerea, suferințele, etc, numite Cruce sunt foarte plăcute lui Hristos și ne fac prieteni ai lui Hristos, Care însuși a suferit. Să nu producem însă noi ispita, să n-o provocăm.

Totul trebuie folosit după voia și porunca lui Hristos, nu după pasiunile noastre, nici să dorim a ne libera de suferințe. Să rezistăm contra satanei, când ne amăgește; să nu urcăm prea devreme și nechibzuit la înălțimea desăvârșirii, ca să nu ne arunce în prăpastie satan, ca înger luminat, cu foc afumat, senzual, îngreșător; să ne pedepsim trupul cu post, înfrânări, bătăi, culcări pe pământ, ciliciu, asceză, etc, ca să ajungem în mod meritat la mistică și teofanii. Voința înainte Povățuitoare, buna voire a lui Hristos care dorește toate bunătățile, virtuțile și mântuirea oamenilor, este pentru cei buni. Iar voința următoare, sau slobozirea, în care Hristos vrea toate pedepsele celor răi și suferințele vremelnice și veșnice, arată că și munca veșnică-i de folos celor ce sunt munciți și pe care ruga Sfintei Biserici Ortodoxe îi scoate. E bună ca tăiere a răutății. Hristos nu vrea păcatele nici cu voința înainte povățuitoare, nici cu cea următoare. Că păcatele sunt numai invenția voinței viclene a făpturilor cuvântătoare. (Sfântul Marcu al Efesuii cit. 97) Dar asta nu

înseamnă doctrina eretică despre purgatoriu. Ci Hristos Se referă la suferințele, bolile, prigoanele de pe pământ, lată de ce cu nostalgie și cu Iubire îndurăm totul, că nu sunt vrednice suferințele noastre față de Slava ce va să vie. Să ne dezlipim de dulcele și desfătările terestre, să nu cădem în batjocura satanei. Dacă judecătorul nedrept s-a plecat spre cererile văduvei, cum să nu Se plece Hristos, Judecător Drept la ruga noastră? Că Hristos este plinirea tuturor bunătăților. La Hristos nu lipsește nimic, ci toate sunt într-o măsură nemărginită. Dacă nu primim ce cerem, nu ne este de folos. Din neprimire avem mare folos. Cu cât nu suntem ascultați, cu atât să ne smerim, să sporim curajul, nădejdea, bărbăția către Hristos și să fim recunoscători. Să-I mulțumim lui Hristos când ni se plinește ruga, mărturisindu-L ca Binefăcător, înțelept, Preabun. Să rămânem în orice împrejurare tari și voioși, sub providența supunerii și a smereniei divine; să cugetăm duhovnicește la Viața și Patimile lui Hristos dobândind răbdare, meditând la Taina înfricoșatei bătăi, schingiuii a lui Hristos. După ordinul lui Pilat, în strigări și batjocuri a fost târât Hristos de slujitorii nedreptății la locul rânduit bătăii; cu tulburare multă L-au dezbrăcat și Prea Curatu-I Trup a rămas tot gol descoperit; mâinile Curate au fost legate cu frânghie aspră și înfășurate după stâlp; Trupul I-a fost complet rănit, sfârtecat de bătăi, schingiuii și din El a curs Dumnezeuiescul Sânge; după bătăi și bătăi, în același loc L-au zdrențuit și L-au vătămat încât tot corpul Său a devenit o masă de carne zdrelită, că uneltele flagelației lui Hristos erau: lanțuri, vine de bou, nuiele groase noduroase, ghimpoase, funii ude împletite, cârlige, plumbi, etc. Iar cei care-L băteau erau 60 la număr; n-a rămas niciun mădular nerănit,

Vinele s-au deschis și curgea Sfântul Său Sânge pârâu, carnea S-a nimicit, oasele se puteau număra unul câte unul (Ps. 21. 19); la flagelația Lui și la batjocură slujea toată rânduiala ostășească a lui Pilat care întrecea pe cei 60 de călai.” (Cornelius Ialianul, cit. 108).

Iată cât a suferit Hristos. Aceste meditații și altele asemenea, vor dezvolta simțirea internă a sufletului nostru, să simtă mai viu amărăciunile, suferințele grele, îndurate de Hristos, Stăpânul nostru, în orice parte și în tot Trupul Său. Să trecem de la Rănile-I externe, la Prea Sfântu-I suflet. Să medităm la răbdarea, blândețea cu care suferea în necazuri; atâtea dureri fără a-Și sătura setea, de a pătimi chinuri mai mari și mai aspre spre Slava Tatălui Ceresc și pentru Binele nostru; să cerem har, să ducem Crucea, necazurile, durerile cu îndelungă răbdare; să ne plecăm vouința, a suferi orice cu inimă răbdătoare; să-I mulțumim Tatălui Ceresc că, pentru iubirea față de noi, a trimis în lume pe Hristos, să sufere atâtea chinuri grozave și să ne rugăm Prea Sfintei Treimi; să medităm la vrednicia lui Hristos deplină, la nemărginitele plăți cărora Hristos S-a făcut pricinuitor nouă pentru Patimile și Răbdarea Sa și la Bucuria și Slava Tatălui primite pentru desăvârșita supunere; să medităm la orice lucrare internă sau externă săvârșită de Hristos, Maica Domnului și sfinți; să cugetăm la marea bucurie, a lui Hristos socotind faptele Maicii Domnului de la Naștere până la Adormire; să ne înălțăm gândul deasupra vremii și anilor, deasupra oricărei făpturi zidite, cugetând și intrând în Veșnicia însăși și în mintea lui Hristos; să luăm în seamă desfătările și nesfârșitele bucurii, ce avea Prea Sfânta Treime pentru Maica Domnului. De aceea nu pierde nimic Hristos, dacă voi toți hulitorilor prigonitori ați căzut.

Dacă din întâmplare toate cele 9 cete ale îngerilor s-ar fi prăbușit din Ceruri și s-ar fi făcut diavoli, cum ați decăzut voi cler și monahism apostaziat; dacă toți oamenii cei din veac s-ar fi făcut răi și toți ar fi mers în munci fără a se izbăvi cineva; dacă toate zidirile, cerul, luminătorii, stelele, stihiile, planetele, vietățile s-ar fi ridicat asupra lui Hristos și ar fi ieșit din rânduiala lor și s-ar fi prăbușit în neant, etc- totuși aceste nenorociri, fiind comparate cu împlinirea sfințeniei Maicii Domnului, nu puteau să-L întristeze pre Hristos. Numai Maica Domnului s-a supus voinței Divine. Numai Maica Domnului S-a făcut vas încăpător și primitor de toate cele firești, voite suprafirești, haruri împărțite de Hristos întregii zidiri. Maica Domnului S-a făcut o a doua lume, incomparabil mai bună decât toată zidirea și lumea văzută și închipuită. Să ne gândim cum a stat 9 luni Hristos, în Preasfântul Pântece al Maicii Domnului, la evlavia cu care Maica Domnului I S-a închinat și L-a cunoscut ca Dumnezeu adevărat și om desăvârșit, Fiu și Făcător al ei; să cugetăm la ochii Maicii Domnului cei iubitori de Fiu, care L-au văzut atât de sărac, la Brațele care L-au primit, la laptele ce L-a hrănit, la ostenele și chinurile suferite pentru El în viață și la moartea Lui; să-I facem o Dumnezeiască milă să ne asculte; să ne întoarcem gândirea la Maica Domnului, să ne amintim că a fost aleasă de Providență și de Bunătatea Lui Hristos, ca o Maică a Darului și a milostivirii; să ne amintim că noi, toți creștinii, nu numim pe nimeni Tată pe pământ cum ne-a poruncit Hristos însuși, că nu avem decât un Tată, Cel din ceruri. (Matei 23.9). Tot astfel nu numim maică pe pământ pe altcineva, decât pe cea pe care o avem în Ceruri. Toți ne lăudăm a fi fiii Maicii Domnului. De aceea cerem milă numai de la

Maica Domnului, ca pruncul înțărcat la maica Sa. (Ps. 130. 2).

Maica Domnului stând între Hristos și oameni, L-a făcut pe Dumnezeu Fiul Omului, iar pe oameni fii ai lui Hristos. Fără mijlocirea Maicii Domnului, nimeni, nici înger nici om, nu se poate apropia de Hristos. Maica Domnului este hotar între firea nezidită și cea zidită. Maica Domnului nu-I numai păzitoarea fecioriei divine, ci și împărțitoarea la oameni și îngeri a tuturor strălucirilor suprafirești, a darurilor divine și duhovnicești hărăzite de Hristos zidirii. Nu-i nimeni care s-o roage cu credință și să nu fie ascultat cu milostivire. Să-I înfățișăm Maicii Domnului Patimile lui Hristos, să o rugăm să ceară har de la Hristos pentru noi toți; să alergăm la Maica Domnului cu curaj, credință, nădejde, iubire pentru orice trebuință. Iată a venit vremea durerii și prigoanei. Să facem tot ce-i bun și sacru-divin. Ruga către Hristos, Maica Domnului și toți sfinții este necesară pentru toți. Deci toată făptura, învățați-vă ruga! Orice vas în care se pune un mir prețios, miroase chiar după ce nu mai este mirul într-însul. Dacă stăm lângă o mare ardere, multă vreme ține fierbințeala chiar după ce ne depărtăm de foc. Dacă-L purtăm pre Hristos și ne împărtășim, clocotește Sfânt Sângele Său întru noi. Ce mireasmă a iubirii de oameni, ce văpaie a dragostei, ce gânduri ale îndurării și ale milei nu se găesc cu îndestulare înăuntrul Maicii

Domnului, care 9 luni a purtat în feciorescu-I Pântece pe Hristos Mirul nedeșertat! Ea ține totdeauna la piept și în Iubire pe Hristos Fiul lui Dumnezeu. După cum un lucru oarecare apropiat de un vas de mir prinde miros, ori ceva apropiat de foc se încălzește, tot astfel, ba poate mai mult; orice lipsit care se apropie cu

smerenie și cu credință de Mirul ceresc și de focul milei și îndurării, ce de-a pururi arde în Pieptul Maicii Domnului, va lua sprijin, binefaceri și daruri cu cât are credință și curaj mai mare. Nici o făptură n-a iubit vreodată atât pe Hristos, ca Maica Domnului. Fiindcă L-a născut fără bărbat și pentru că a fost cu Unicul și Singurul Fiu. De aceea Iubirea Maicii Domnului a rămas neîmpărțită. Hristos Și-a dat toată viața și pe Sine, tot pentru trebuințele noastre, a celor păcătoși, iar pe Maica Domnului ne-a dat-o nouă Maică, sprijin și mijlocitoare pentru mântuirea noastră. Cum să nu ne ajute și să nu influențeze voința Fiului Ei cel atât de iubit? De aceea să alergăm la Maica Domnului! Să ne rugăm prin îngeri și prin sfinți către Hristos. Pentru dobândirea ajutorului și sprijinului Sfinților Cerești să alergăm la Tatăl Ceresc și să-I înfățișăm Iubirea și laudele, cu care-I iubit și lăudat de ei, luptele și chinurile suferite de aceștia. Tot Cerul nu dorește decât numai mântuirea și desăvârșirea noastră pe pământ, fericirea veșnică în Ceruri.

Să ne bucurăm de darurile Sfinților chiar dacă noi nu le avem. Luni să ne rugăm celor 9 cete îngerești, marți Sfântului Ioan Botezătorul, miercuri Sfinților Patriarhi și Profeți, joi Sfinților Apostoli, vineri Sfinților Mucenici, sâmbătă Sfinților Ierarhi și tuturor Sfinților, duminica Prea Sfintei Fecioare și tuturor Sfintelor. Dar zilnic să alergăm la Prea Sfânta Treime, Maica Domnului, Sfinții Arhangheli. Să ne rugăm și Sfântului Iosif, căruia Hristos îi era supus copil. (Luca 2. 21). Iosif a avut curaj în Egipt și în prigoană, noi să răbdăm cu bărbăție amara primejduire (Sfântul Vasile cel Mare, nota 1, etc). Iată viața de rugă și de har în Hristos, ca să ne pregătim pentru împărăția Cerească. Prin Patimile Sale curăță păcatele întregii lumi, potolește mânia

Tatălui, tulbură pe stăpânitorul întunericului, omoară moartea, completează cu sufletele celor fericiți locul sfinților îngeri căzuți, etc. O, cum răbdăm să vedem Mărirea prea înaltă călcată în picioare, Dreptatea osândită nedrept, Frumusețea scuipată, Lumina neapropiată stăpânită de întuneric, Slava necinstită, Fericirea disprețuită și defăimată, etc! Deci să nu mai facem păcate, ca să nu sufere Hristos iar. Să se despice inima pentru Patimile lui Hristos din exterior și interior. Hristos vede cu fericita vedere. Deci se cuvine ca toate fapăturile să-I dăm această cinste și adorare. Dar văzându-L pre Hristos atât de uitat, defăimat de tot cosmosul, simțim Sfintele Sale Răni înlăuntru nostru și avem stigmatе înțelesuale duhovnicești: „Rănilе Dumnezeului meu le port pe trupul meu!” Să pricepem cât de grozavă era întristarea lui Hristos înlăuntru, că Hristos iubește toate fapăturile și, în măsura acestei Iubiri, S-a întristat pentru toate păcatele lor, prin care se despărțeau de Hristos.

Că pentru orice păcat făcut de toată omenirea până la sfârșit, omul se desparte de Hristos, cu care ar putea fi unit prin Iubire. Hristos avea 5 cunoașteri: contemplarea, fericita vedere, cunoașterea insuflată de Tatăl Cereșc, cunoașterea comună și profețiile, prin care Hristos știa cele ascunse ale oamenilor, și cunoașterea din afară câștigată, adică filosofia firească a celor ce sunt - a și w - care era revărsată de Tatăl Cereșc în sufletul lui Hristos, mai mult ca la Solomon și oricine. Maica Domnului S-a amărât de toate durerile lui Hristos și a pătimit cu El. Iar durerile Maicii Domnului au produs Răni lăuntrice lui Hristos și Inima-I dulce a rămas săgetată, de săgețile de foc ale iubirii de mamă, încât Hristos a suferit un iad de chinuri de bunăvoie.

(Isaia 53. 4). De aceea urmează să pătimim cu Hristos cel Răstignit, căruia-I suntem datori nemărginit. Să urâm păcatele. Să luptăm vitejește cu toți vrăjmașii și cu toate pornirile și voile noastre cele rele. Numai astfel ne putem îmbrăca în omul nou, împodobindu-ne sufletul cu virtuțile Sfințelor Evanghelii. (Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut). Să-l urmăm lui Hristos. (1 Petru 1. 21). Să-L propovăduim. (Petru 2. 29). Dacă Hristos a zis: „Tată, iartă-le că nu știu ce fac!” (Luca 23. 34), fiind însângerat cu coroană de spini împlețiți pe cap, cu Fața scuipată, cu buzele arse de sete, durere, pironit, hulit, părăsit, etc, - dar noi! Să nu ne răzbunăm, Hristos avea puterea să cheme 12 legiuni de îngeri și să poruncească pământului să-i înghită pe dușmani și tot a iertat pe toți. Dar noi cine suntem? Să ne smerim ca Hristos. (Filipeni 1.28, Deuteronom. 21.23).

În istoria omenirii suferința lui Hristos este fără precedent, e vândut de Iuda, Petru se leapădă, toți ucenicii fug și-L lasă singur, ce mare necinste pentru Stăpânul nostru Hristos. Toată lumea vorbea că a fost atât de slab și fără caracter, încât cel mai apropiat ucenic L-a urât din cauza răutăților și L-a vândut, celălalt L-a părăsit ca pe un amăgitor mincinos. Toți ceilalți ucenici neiubindu-L cu adevărat, ca fiind fățarnici, la urmă L-au urât, L-au lăsat și au fugit. A stat înaintea multor divanuri, tronuri de Judecată a lui Pilat, Ana, Kaiafa și Irod, ba încă tâlharul, Baraba, este preferat lui Hristos. Este batjocorit de Irod cu haină strălucită și-I purtat de oști regești, este batjocorit și de Pilat cu porfiră, cunună de spini, trestie în dreapta și-I cinstit ca un împărat mincinos. Este scuipat, I S-a acoperit Fața, a fost palmuit și lovit cu pumnii. Este

purtat pe străzile Sionului în batjocură până la Golgota. Este dezbrăcat și apoi răstignit ca un tâlhar și ca un răufăcător. Este luat în răs pe Sfânta Cruce, de tot Sionul mare cu 2 milioane locuitori, toți au vrut să fie publicată vina Sa în grecește, evreiește, latinește. După moarte-I împuns cu sulița, se răspândesc zvonuri mincinoase, mormântul e pecetluit, pentru a nu fi furat tocmai de ucenicii care s-au lepădat, ba încă ar fi rămas și neîngropat de acei câini neîndurați, dacă Iosif și Nicodim n-ar fi îndrăznit să-L ceară pe cel „Străin”. Să nu ne mândrim, să ne smerim cugetând la marea smerenie a lui Hristos.

Sufletul lui Hristos, totdeauna atent la Tatăl Ceresc, se îngrozea când vedea acea nemărginită și neînțeleasă slavă, față de care toate făpturile sunt nimic, cum suferă pe pământ atâta necinste și ocări. O, câte necinstiri i-am făcut noi lui Hristos, Logosul care ne-a creat pe pământ și cu care eram uniți! Totul a răbdat Hristos pentru noi. Patima și Iubirea lui Hristos e vădită. Cum din fum se cunoaște focul, tot astfel din unele semințe externe putem cunoaște focul acoperit dinlăuntru, al dorinței nemărginite, ce avea Hristos de a pătimi. Hristos este dojenit de Sfântul Petru și l-a mustrat: „Mergi înapoia mea satano!” (Matei 16. 23). Ba încă numește Patima POTIR ceea ce înseamnă bucurie, dulceață, desfătare, etc. În miez de noapte a alergat să treacă Kedronul cunoscut de Iuda, singur a ieșit să spună ostașilor că El este. Și a mers vesel pe muntele Golgota și a fost vesel pe Cruce: „Voi veni la tine munte de tămâie. Ochii lui Hristos scânteiau ca vinul.” (Cântarea 4. 6, Iacov....5, etc.) (Sfinții Nil, Maxim, Grigore de Nyssa cit. 121...). Hristos vă spune și azi tuturor răzbunătorilor: „Loviți în mine, ca sunt gata să pătimesc iar pentru oameni,

pentru a-i mântui.” (Sfântul Dionisie Areopagitul către Demofil; Karp din Krit contra păgânului seducător cit. 121, nota 1). Dumnezeu Tatăl a voit și a îndemnat sufletul lui Hristos să sufere astfel de Patimi pentru noi, palmuiri, cuie, bățai, spini, iar apoi moarte pe Sfânta Cruce. Arătând că așa-I place a-L vedea, plin de hulă și defăimare, ca să ne mântuiască. Cine poate pătrunde cu gândul adâncile dorințe de a pătimi? Și-a dat în întregime Carnea cea nevinovată, ca să fie măcelărită: „Iată unde am ajuns cu Patimile Mele pentru păcatele voastre! Iată la ce suferințe m-au dus viciile voastre! Acestea toate le-ați făcut contra Mea iar Eu am tăcut!”. Să ne lăsăm complet în mâinile lui Hristos. Să luăm seama cine vorbește cu noi Cuvânt Ceresc. Să considerăm mărimea chinurilor și ocărilor nedemne nici de cel mai grozav tâlhar din lume. Hristos a prisosit în dureri și Se bucura, ca să ne izbăvească. Să punem înaintea minții noastre defăimările, amărăciunile, suferința, răbdarea lui Hristos; să ne rușinăm și să plângem că toate durerile și necazurile și răbdarea noastră nu sunt nimic față de ale lui Hristos; să ne temem și să ne cutremurăm cum de mai prinde loc în inima noastră o mică adiere de gând, a nu vrea să pătimim pentru Iubirea Domnului nostru Hristos. Răstignitul Hristos e cartea ce ne-o dă să citim.

Hristos ne dă în minte cuvinte și pilda aprinsă de voință. De cărți este plină lumea, totuși aceste cărți, toate la un loc, nu ne pot învăța a ne dobândi virtuți, cum ne învață Iisus cel Răstignit. Să-L sărutăm cu lacrimi; să-L îmbrățișăm totdeauna cu lacrimi și ne vom vindeca de răni, după cum evreii s-au tămăduit odinioară de mușcăturile șerpilor numai privind la șarpele de aramă, care era în locul lui Hristos; să stăm

zile întregi să plângem Patimile și să socotim răbdarea; să fim astfel în ocări, boli, prigoane ce vin asupra noastră; să nu fim fricoși, ci să avem bărbăție; să socotim virtuțile și minunile lui Hristos și să le iubim și să le cinstim; să ne nevoim să ajungem la ele; să ne împărtășim cu Sfintele Taine, această armă este însuși Sfântul Sângele lui Hristos, cu care dobândim biruința prin Puterea lui Hristos, luptând chiar alături de Hristos și având viață. (Ioan 6. 16); să-l biruim pe satan pentru Sfânt Sângele Mielului Hristos; să-L primim tainic pe Hristos; să-L luăm duhovnicește și mintal în fiecare ceas și minut și clipă, pentru că Hristos e pururea pretutindeni (Sfântul Nicodim Aghioritul; Războiul nevăzut pt. II, cap. 1). Să ne pregătim înainte, în timpul și după împărtășire prin pocăință, să ne corectăm conștiința, să ne mărturisim cu toată inima. Hristos urăște păcatul și fiind din fire Bun și Desăvârșit, Lumină Nemărginită, Frumusețe, etc, vrea să ne mântuiască pe toți. Pentru stricarea păcatului s-au rânduie și s-au făcut, de la început până la sfârșit, toate lucrurile Așezământului vechi și nou. Hristos ar fi fost gata să primească nenumărate morți, numai să ne mântuiască. Să-L primim pe Hristos, să lucreze întru noi desăvârșirea. Deci îmbărbătați și cu îndrăzneală din nădejde, că la noi va veni Cerescul nostru Voievod, chemăm de multe ori la luptă patima și vrem să o biruim, să o surpăm cu mai multă putere, cu îndoită și întreită tărie. Să ne facem cercetarea conștiinței dimineața înainte de împărtășire, din nou să ne cercetăm conștiința cu privirea gândului la cele săvârșite de la ultima Cuminecătură; să fim rușinați de nerecunoștința și nevrednicia noastră; să medităm că adâncul neajuns al bunătății lui Hristos cheamă, la ale

Sale Sfinte Taine, adâncul ingraturii noastre și al micii noastre credințe; să ne apropiem cu îndrăzneală, să-I oferim loc desfătat în inimă, ca să devină de-a binelea Stăpân și Domn.

Când vom smulge din inima noastră orice așezare, iubire de creaturi și de făpturi, s-o închidem pentru a nu intra nimeni altul decât Hristosul nostru. Înainte, în timpul, și după împărtășire, să intrăm în cele mai ascunse ale inimii noastre, să ne închinăm lui Hristos, cu toată smerenia și cucernicia, și să-l vorbim cu dulceață: „Doamne, cât de lesne Te vatămăm și câtă putere au asupra noastră patimile care ne atacă! Vezi că prin noi nu putem birui! De aceea acest război e al Tău și numai de la Tine așteptăm biruința deși trebuie să luptăm noi!” Să ne pregătim de împărtășire, pentru a ne apropia de Iubirea lui Hristos. Că Hristos ne-a căutat și a primit suferința și moarte pe Cruce, ca să ne răscumpere din mâinile satanei. Dar Hristos a vrut să ne lase, spre trebuință hrană Euharistică, însuși Sfânt Trupul și Sângele Său. Cum se face că tu lisuse, un Dumnezeu atât de înalt, Ți-ai pus inima și viața într-o zidire atât de slabă? Ce vrei de la mine Tu, împăratul măririi? Ce aștepti de la mine, care nu sunt decât lut și praf? O, Dumnezeul meu, n-ai alt scop în lumina dragostei Tale fierbinți, decât a-mi arăta loialitatea Iubirii Tale către mine! Mi Te dai spre mâncare și băutură, numai pentru că trăind Tu în mine și eu întru Tine, să mă unesc prin Iubire veșnică și să mă asemăn Ție! Iar din unirea inimii mele pământești și a celei cerești a Ta, să se facă întru mine o singură inimă mintală și dumnezeiască, în care să se săvârșească ruga interioară în centrul meu spiritual!

Din astfel de meditații, trebuie să ne umplem de groază și de bucurie, văzându-ne ridicați la o astfel de cinste și iubiți de Hristos. Să pricepem că prin a Sa Atotputernică Iubire nu caută și nu vrea altceva de la noi, decât a trage la El toată Iubirea și a ne despărți întâi de toate făpturile, apoi și de noi înșine; să ne aducem tot lui Hristos jertfă, că numai iubirea lui Hristos să-i poruncească de acum inteligenței, voinței și sentimentului nostru. Nimic nu poate lucra în ființa noastră desăvârșirea dumnezeiască decât Prea Sfânta Euharistie. O, hrană Cerească! Să vină acel ceas, când mă voi jertfi tot Ție, nu cu alt foc, decât cu al iubirii Tale Divine! O, Nezidită Iubire! O, Pâinea vieții! Când voi trăi numai din Tine, pentru Tine și în Tine? O, viață frumoasă, viață dulce și veșnică! O, Mană cerească! Când mă voi dezgusta de orice altă mâncare terestră și voi dori a mă hrăni numai cu Tine? Când va fi aceasta, dulcețea mea? O, singura mea bunătate! O, Hristos al meu, prea dulce și Atotputernice, liberează-mi inima ticăloasă de orice patimă prihănitoare! împodobește-o cu Sfintele Tale virtuți și cu acel sfârșit lămurit, pentru care vreau a-Ți face tot lucrul plăcut! în acest fel îți voi deschide inima, Te voi chema și Te voi sili cu dulcețea să intri într-însa și acolo, Dumnezeuul meu, vei lucra înăuntrul meu acele desăvârșiri, ce-Ți sunt totdeauna bine plăcute! Hristos, înaintea căruia tremură Cerurile, vine să ne dea Sfântul Său Irup și Sânge Hrană. Hristos e Sfântul Sfinților, Oglinda neîntinată, Curăția neînțeleasă, cu care nu se poate compara nici o creatură curată. Și totuși a vrut a fi defăimat, batjocorit, răstignit ca un vierme al pământului, călcat în picioare de nelegiuirii lumii. Hristos Dumnezeu, în ale Căruia Mâini stă viața și moartea întregii lumi, vine, Se smerește, Se

frânge Euharistie pentru noi toți. Iar noi care ne împărtășim, cine suntem?

Un nimic și mai răi ca un nimic. Noi în loc de a-l mulțumi pentru atâtea binefaceri, L-am defăimat cu vicii, păcate, fapte, etc, pe Un Stăpân atât de mare și nemuritor, am călcat Sfânt Sângele Său cel scump. Hristos ne cheamă la Dumnezeiasca Masă și chiar ne silește cu îngroziri purtătoare de moarte (Ioan 6. 13). Noi suntem leproși, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei... iar aici e mai mult decât un înger. Hristos ne primește, ne cere pocăință și ca inima noastră să sufere, pentru că L-am rănit. Să urâm de moarte orice păcat; să ne aducem cu tot și cu iubire și să ne dăm Lui în toate cu supunere; să nădăjduim și să fim tari în credință că El ne va ierta și ne va curăți și ne va păzi de toți vrăjmașii.

Doamne, eu nu sunt vrednic a Te primi, nu sunt curățit de pasiunile păcatelor mele! Nu sunt vrednic să Te primesc, că încă nu m-am dat curat dragostei voinței și supunerii laie! O, Doamne, învrednicește-mă a Te primi cu această credință! După împărtășire, să ne încuiem imediat în tainicul loc al inimii, să uităm orice faptură zidită și să vorbim cu Hristos pe care-L avem, întru noi din Cer, din Chivot și din Potir. O, împărate al Cerurilor, cine te-a adus în inima mea, a celui ticălos, ori sărac, gol? Iubirea, că ești Dumnezeu-Iubire. O, Dragoste negrăită! O, Iubire dulce, ce vrei de la mine? Vrei să aprinzi alt foc în Jertfelnicul inimii noastre și orice altă Iubire, toată voința noastră să Ți-o dăm spre miros de bună mireasmă duhovnicească? Aceasta o ceri și ai cerut-o totdeauna de la noi, că dorești a fi Tot al nostru și noi ai Tăi! Aceasta nu se poate până nu ne vom supune, până nu ne vom dezlipi de iubirea egoistă,

de planurile noastre, de toată dorința și iubirea de cinste. Să ne urâm pre noi înșine, ca să ne dai Iubirea. Tu ceri inima și sufletul nostru să se unească cu Tine. Pentru aceasta, Ți-am deschis Inima cu sulita pe Sfânta Cruce. Mă ceri tot, cu toată viața, cu trup și suflet, pe mine, ca să fi Tot al meu. Deși ești de neasemănată cinste, totuși Te pogori la mine la mentalitatea mea. Să Te dobândesc, dându-mă Ție. Să nu vreau, să nu aud, să nu văd, să nu gust, să nu miros, să nu simt nimic afară de Tine și de viața Ta, încât nimicnicia mea lucrând în Infinitul Tău veșnic se preface în Dumnezeire, ne sfințim și ne îndumnezeim. Astfel voi fi întru Tine desăvârșit, fericit, iar Tu întru mine împăcat și mulțumit. Totdeauna când ne aducem lui Hristos, prin această Sfântă Taină Euharistică, să fim gata după ce ne împărtășim, a pătimi pentru Iubirea lui Hristos toate chinurile, necazurile și ocările ce ni se vor întâmpla, orice boală trupească, prigoană sau rană, etc. Apoi să-I mulțumim Tatălui Ceresc pentru Euharistia Fiului, pentru pacea lui Hristos, pentru cei cărora suntem datori, pentru sufletele adormite întru credință. Această jertfă S-o săvârșim spre aducerea aminte și unirea aceea, cu care Hristos Se aducea pe Sine, adică atunci când Hristos însângerat, răstignit, pe Sfânta Cruce, S-a adus Tatălui Ceresc. Să-I aducem toate jertfele, adică Sfințitele lucrări și rugăciuni care se fac zilnic.

Dar să ne împărtășim și duhovnicește și mintal prin Logosul întrupat în viața duhovnicească, căci prin împărtășirea Euharistică nu-L putem primi pe Hristos decât o dată pe zi. Duhovnicește și mintal ÎL putem primi în orice oră, minut, clipă, prin săvârșirea tuturor virtuților și poruncilor, rugăciunilor interioare, mintale,

externe, etc, că Hristos Se află tainuit în virtuți și în Sfintele Sale porunci ale Iubirii. Și dacă facem o virtute sau plinim o poruncă divină, primim îndată pe Hristos: „De Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi, la el Vom veni și Vom locui în el.” Această unire și împărtășire perpetuă nu poate fi luată de la noi de vreo creatură. Împărtășirea duhovnicească este atât de răbdătoare și bineplăcută lui Hristos, încât întrece multe împărtășiri tainice, primite cu nevrednicie. De câte ori ne vom pregăti de acest fel de împărtășire tainică, vom afla sânguitor și gata pe Hristos, Cel ce ne poate hrăni duhovnicește cu Măinile Sale. Să ne pregătim, să ne întoarcem la Hristos cu gândul; să aruncăm o privire pe de o parte la păcatele noastre, iar pe alta să ne întristăm pentru mâhnirea ce l-am făcut, cu toată smerenia și credința să-L rugăm, să primească a veni în sufletul nostru sărac cu har, pentru a-l tămădui și împuternici contra vrăjmașului; să ne pregătim inima pentru Hristos, distrugând pasiunile și plinind virtuți și porunci; să ne întoarcem și să-L strigăm cu poftă pe Hristos, Cel ce ne cere totdeauna inima să vină, cu harul Său să ne vindece, să ne elibereze de vrăjmași, ca numai El să fie stăpânul inimii și a vieții; să purtăm Euharistia întru noi și la noi, să-L privim pre Hristos tainic mintal duhovnicește aflător în Sfintele Taine și ne dă sfințenia în chipul știut de El însuși. (Nicolae Cabasila - Tâlcuirea Liturghiei, Viața în Hristos 42, cit. 133).

Ce bine! Ce fericire este în sufletul meu, în fiecare dimineață, că mă împărtășesc tainic cu credință și sufletul se întoarce la frumusețea de mai înainte! De la împărtășirea tainică să trecem la cea duhovnicească, să-L primim mintal, să ne înflăcăram: „Doamne fiindcă nu

Te pot primi zilnic tainic, Tu Bunătate și Putere nezidită, fă să Te primesc duhovnicește cu vrednicie, acum și în orice oră și zi, dându-mi un nou har!” (133). Tot binele pe care-l avem și-l facem se cuvine lui Hristos, de la care vine toată Darea cea bună. Deci să-I mulțumim: „în toate mulțumiți, că aceasta-i voia lui Dumnezeu, Tatăl, în Hristos spre voi.” (1 Tes. 5. 18). Că Hristos ne dă haruri și daruri mai mari dacă-I mulțumim. „Ce-mi este Mie în Ceruri decât mulțumire, recunoștință, și de la tine omule ce-am vrut pe pământ, decât slavă și mulțumire?” (Ps. 2. 24). „Ce cer Eu de la tine decât să fi gata a merge cu Mine?” Dar noi ingrații să ne rugăm: „Cum se poate, Doamne, să primești a-mi face mie, câinelui mort și împutit, atâtea binefaceri? Numele Tău să fie binecuvântat în veșnicie!” Să ne aprindem de Iubirea acestui Dumnezeu Bun, Sfânt, să fim sfinți prin sfințenia Sfințelor Taine, să-L purtăm și să-L dăm pre Hristos. Deci să facem Jertfa mintală desăvârșită; să unim Jertfa cu jertfele făcute de Hristos, față de Tatăl Ceresc, și voința și inima să ne fie dezlipite de dragostea întregii făpturi, zidiri, creaturi, etc. Hristos, trăind în această vale a plângerii, ne-a adus și pre noi și pre toată creatura Cerescului Părinte, încât jertfele noastre, pentru a fi plăcute lui Hristos, trebuie făcute cu unirea și cu nădejdea jertfelor lui Hristos. Să ne dezlipim de orice iubire și să năzuim la Hristos ca El să ne dezlipească complet și astfel dezlegați și slobozi de orice lucru să ne putem aduce Dumnezeieștii Sale Slave; să fim trupul mistic al lui Hristos; să ne luăm pe mâini cum suntem răniți, schilozi și să ne mărturisim cercetându-ne. Dacă ne aducem jertfă, fiind lipiți de creaturi, înseamnă că nu ne aducem pe noi, ci pe creaturi și înseamnă că suntem robii făpturilor de care-i

lipită voința noastră. Ceea ce nu-i lucru plăcut lui Hristos, că trebuie să fim robii, fiii lui Hristos, de care suntem răscumpărați cu preț de sânge. E ca și cum L-am batjocori pe Hristos. „Aducem lui Hristos jertfe vrednice.” (Iisus Sirah 14. 11, Levitic 22. 20). Sfințenia e afierosirea cuiva lui Hristos în întregime și pe totdeauna și silința de a face cele plăcute Lui. Dacă am închinat ceva lui Hristos și ne întoarcem la cele comune și omenești, atunci devine lucru păgânesc. (138).

Iată așa ați căzut voi, monahism și cler, din har și din altar. Și ați ajuns mai rău ca laicii. Dar precum va ridica Israelul vechi, la fel și pe voi vă poate izbăvi. Deci pocăiți-vă, până nu pieriți! Să ne dezlege Hristos, de legături și ferecături. Să ne oferim în întregime Dumnezeuieștii măririi și slujiri. Jertfa noastră către Hristos, să fie fără atașament la creatură, fără voință, fără gândul la cele pământești, etc, ci la cele cerești. Toată atenția să fie îndreptată numai la voința și providența lui Hristos, Căruia trebuie să ne supunem în toate și a-I ne jertfi totdeauna ca o ardere de tot. După ce am uitat orice creatură, să ne rugăm: „Iată Doamne, mă aduc tot și toată voința mea în Mâna voinței și providenței Tale veșnice. De aceea fă cu mine ce-Ți place în viață, la moarte, după moarte și în toată vremelnica mea petrecere pe pământ!” (136). Dacă vom face Jertfa aceasta curată, ceea ce vom cunoaște din obstacolele ce ni se vor ridica, atunci din pământesc devenim negustori de mărgăritare, Evanghelie, fericiți că vom fi ai lui Hristos și El va fi al nostru. Că El e tocmai Părintele celor ce se ridică de la creaturi și de la sine se dau cu totul și se jertfesc Dumnezeuieștii Sale Slave. Jertfa ne va uni cu Hristos, devenim tot al lui Hristos și El tot al nostru. Și așa, nici un vrăjmaș, nici o putere nu ne vor

putea vătămă niciodată. Să ne întoarcem mintea la Jertfa lui Hristos și apoi să aducem jertfa, post, rugă, etc, să năzuim la viața lui Hristos când postea, Se ruga, își vărsa Sfântul Sânge; să facem jertfa și pentru alții, să fim cucernici, să fim silitori la cele dumnezeiești de la Har cu stabilitate, nu de la satan, ca femeile cu caracter moale din fire. Cucernicia, care nu ne aduce îmbunătățirea vieții, este din fire sau de la satan, cu poftă, mândrie, etc.

Să ne păstrăm inima liberă de orice atașament, fie chiar duhovnicesc, care nu-i plăcut lui Hristos. Dar satan dă și contrariul, adică răceala și uscarea cucerniciei și umilinței, care vă întoarce la deșertăciunile și dulcele lumii, de la lucrurile duhovnicești. Să nu ne lipim de cele pământești, să n-avem trândăvie. Să nu fim cuvioși din deșertăciune, din plăcerea oamenilor, fățarnicie, beție, pasiuni. (137). Trebuie să ne dăruim întregi, Lui Hristos. Să ne supunem voinței lui Hristos, să ne cercetăm conștiința, să ne sârguim în virtuți; să luăm de bună voie Potirul amărăciunii dat de voința de Hristos; să-I urmăm Lui Hristos și pe Golgota nu numai pe Tabor. Dumnezeiasca Lumină și duhovniceștile bucurii, îndulcirile, contrabalansează cu încercările, necazurile, înstrăinările, amărăciunile, strâmătorările, ispitele. Dar noi să stăm lângă Sfânta Cruce, departe de orice dulceață pământească, ce ne-ar putea aduce lumea și creaturile. Să suferim totul pentru a plăcea lui Hristos. Să aflăm duhovnic luminat, cu experiență, să ne mărturisim des. Adevărata cucernicie este o silință vie de voință, o dragoste de a urma lui Hristos, cu Crucea pe umeri, toată calea pe care ne cheamă, o voire de Hristos pentru Hristos; să nu ne amăgim cu fariseism,

să nu scădem cu Duhul, să nu ne înfricoșăm; să înțelegem darul făcut de Hristos, să-I aducem mulțumiri lui Hristos, să ne ferim de ispite hulitoare rele, de gânduri urâte care ne ispitesc (140).

Să ne cercetăm conștiința, adică păcatele zilnice, cauza, inima și silința, ce avem a lupta cu păcatele și a dobândi virtuți corespunzătoare; să atacăm, să surpăm și să trântim la pământ toată ispita și rana satanică; să nu ne bizuim pe noi înșine, ci să nădăjduim, să cutezăm numai în Hristos. Dacă cercăm conștiința, nu putem greși niciodată, ci avem conștiință dreaptă și sfântă. „Folosește conștiința ca o făclie pentru lucrurile tale”. „Legea lui Hristos este scrisă în inimi.” (Sfântul Nil; Romani 2. 15 cit. 141). Trebuie să păzim conștiința către Hristos, către aproapele și către celelalte lucruri. Să păzim toate poruncile lui Hristos, până la cele mai mici. Să-I slujim cu tot sufletul și să fim gata a muri pentru Hristos, după datoria ce-o avem. De nu vom întrece pe farisei, nu ne vom putea mântui, deci trebuie să fim smeriți. Să lucrăm lucrul lui Hristos, să fim în Hristos și să facem tot. Cu toții, creștinii mici și mari, suntem datori a păzi toate poruncile date de Hristos, în Sfânta Evanghelie, fără a lăsa vremea din ele: „Mergând învățați toate neamurile, învățându-le să păzească toate câte am poruncit vouă.” (Matei 28. 19). Adică nu unele să le păzească, iar altele să le lase, ci toate fără omitere. Dacă n-ar fi toate poruncile necesare mântuirii noastre, nu s-ar fi scris în Sfânta Scriptură, nici n-ar fi poruncit Hristos să le păzim pe toate. Fiți desăvârșiți, deplini să fiți oameni ai lui Hristos. Această desăvârșire și perfecțiune, ni-o dă păzirea tuturor poruncilor lui Hristos. Cine va păzi toată Legea, dar va greși într-o parte, e vinovat de toată Legea. Ce folos îmi vor aduce

celelalte porunci împlinite, dacă veți zice fratelui vostru nebunule, numai pentru aceasta vă faceți vinovați focului gheenei. Trebuie să păziți cu toată puterea, voința și iubirea noastră, poruncile lui Hristos, de vremea ne încununăm asemenea celui ce se luptă. Ba încă trebuie să mai adăugăm de la noi, lucrând mai presus de porunci și sporindu-le; cel ce avea un talant, n-a fost lăudat de Stăpân, că l-a dat înapoi întreg cum îl luase, ci a fost osândit pentru că nu l-a crescut, nu l-a înmulțit. „Creșteți și înmulțiți”, înseamnă să creștem în Hristos și să înmulțim talantul, ci nu să curvim. Interpretarea mistică e clară, suntem în rândul sclavilor și ca în fața judecării lui Hristos. „Cugetați mai ales a nu împiedica sau sminti pe fratele vostru. Gândește-te cele bune înaintea lui Hristos și a oamenilor. Să nu mâncați carne jertfită idolilor, pentru motivele arătate și pentru știință.” (Romani 13.14, Proverbe 3.4, 1 Corinteni 10.28).

Să păzim conștiința neprihănită și dreapta chibzuință. Să cercetăm conștiința sânguincios, ci nu cu lene, superficial, etc. Fericit bărbatul care se teme de Hristos. Plecat-am inima mea, ca să facă îndreptările Tale în etern pentru răsplătire! Ridicat-am mâinile la poruncile Tale, pe care le-am iubit! Nu mă voi rușina, când voi căuta spre toate Poruncile Tale! Să avem curaj să plinim poruncile, că sunt date imperativ, ci nu subjonctiv. (142 nota 1). Dar voi, hulitorilor, aveți conștiințe arse, necurate, rele, întinate de patimi, care nu vă învață drept și bine. De aceea e bine a cerceta Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție, revelația actuală pentru a nu ne amăgi. „împacă-te cu pârâșul tău, împreună mărturisindu-le lor știința” (1 Timotei 4. 2, 1, 13, Matei 5. 25). Conștiința cercetată cu intenție bună, râvnă, etc. ne părăște păcatele și ne demască viciile. Dar

voi v-ați tăiat conștiința, ca și Irod capul lui Ioan, v-ați călcat conștiința în picioare ca pe Hristos și ca axiologia anarhizând totul: „Nu bagă de seamă necredinciosul când va ajunge în adâncul relelor, inima-i mai adâncă decât toate cele ascunse ale mele, curățește-mă” (Proverbe 18. 3; 17. 9, Ps. 8. 13). Numai Tu Doamne, cunoști inima tuturor oamenilor! Să luptăm contra vrăjmașilor nevăzuți din vremea morții: „Vine stăpânitorul lumii acesteia, care întru Mine n-are nimic. Nu cumva să răpească sufletul meu ca un leu, neavând cine să-L izbăvească și să-l mântuiască. Să ne odihnim nerăniți, neîntinați ca niște oameni liberi în Hristos, iar tu șarpe vei pândi călcâiul Lui.” (Ioan 14.30, Ps. 70, Geneza 3.6).

Diavolul pândește totdeauna sfârșitul vieții omului și caută să afle vreun păcat în el, de a-l pierde. Călcâiul e sfârșitul vieții ca ultima parte a trupului. Dar e și pironirea, răstignirea lui Hristos. (Sfântul Vasile cel Mare, Tâlcuire la Psalmi, 70). Să stăm bine bărbătește, să nu luăm seama la schimonosirile satanei. Să ținem pururea inima tare și atentă la Hristos răstignit: „Doamne Făcătorul meu și Izbăvitorul meu, ajută-mi degrab și nu slobozi asupra-mi depărtarea de Adevărul Tău! Ci binevestește ca după cum m-am născut în Adevăr, prin harul Tău, așa să sfârșesc viața-mi muritoare tot în Adevăr, spre Slava Numelui Tău!” (146). Să nu ne asuprească deznădejdea și amintirea păcatelor, să nu ne împruținăm cu sufletul că ne mântuim, dacă ne pocăim, ci să ne smerim nădăjduind în Hristos. Numai astfel vom învinge pe oricine și-L vom slăvi pe Hristos. Să suferim durere, pentru ofensa făcută lui Hristos totdeauna. Dar trebuie să cutezăm la Sfintele Patimile Sale, cerându-I Iertare: „în adevăr Doamne și

dreptate, să mă lepezi pentru păcatele mele, dar eu am mai are nădejde în mila Ta, de a mă ierta! De aceea, cer mântuirea acestei ticăloase făpturi, ce din răutatea ei s-a osândit, dar s-a izbăvit cu cinstea Sfântului Sânge Euharistie! Vreau a mă mântui cu nădejdea nemărginită în milostivirea Ta. De aceea mă și las în Măinile Tale. Fă cu mine ceea ce-Ți place că numai Tu ești Stăpânul meu și chiar de m-ai omorât, tot la Tine voi avea nădejdea mea!” (147). Să nu ne lăsăm asuprași de slava deșartă, să n-avem încredere în noi înșine, să n-avem plăcere de noi înșine sau de lucrurile noastre, chiar de am fi săvârșit toate virtuțile sfinților. Plăcerea să fie numai a nădăjdui în Hristos, în mila și în lucrurile vieții și în Patimile Sale, să ne mântuiască. Totdeauna să ne devalorizăm în ochii noștri, până la cea din urmă suflare. Și orice bine, să-I depunem numai la Hristos. Să rămânem într-o sfântă frică, că tot este bun numai ce apără

Hristos sub Sfintele Sale Aripă. Să punem toată nădejdea numai în sprijinul Divin; să trecem din surghiun la dulcea patrie Cerească; să ne ferim de asuprairea închipuirilor sau de năluciri, ci să rămânem în Revelația adevărată, în nimicnicia și neputința noastră; să facem totul din smerenie și să cercetăm cu atenție teofaniile, să ne înarmăm contra patimilor și împotriva satanei; să avem pacea duhovnicească a inimii. „Fiule dă-mi inima ta.” „S-a făcut în pace locul lui, viața omului pe pământ nu-i oare ispită? Fericiți cei blânzi că aceia vor moșteni pământul. Fiule, cu blândețe săvârșește lucrurile tale”. (Proverbe 23. 26, Ps. 5. 2; 7.1, Matei 5.5, Sirah 3. 17.

Să ne întărim inima cu liniște pașnică, încât virtuțile externe să provină din cele lăuntrice. Dă-ți toată

silința, ca lucrarea dinlăuntru să fie după Hristos și vei birui toate patimile din afară; să nu primim tulburări dinlăuntru; să fim fără mânie sau îndoială; să facem orice lucru în pace cu dulceață, fără silă; să avem grijă de pacea sufletului; să nu vedem, să nu auzim, să nu ne mișcăm mâinile sau să umblăm tulburați, ci cu bună rânduială în Hristos; să liniștim și pantomima și mimica și interiorul și să facem ce-i bun. Că omul interior întocmește pe cel din afară. Pe cât atârnă de noi, să trăim cu toți oamenii în pace. Pacea e multă, celor ce iubesc Legea Mea.” (Romani 12. 18, Ps. 1. 18, 14. 7). Să ne păzim conștiința să nu fie prihănită, să nu ne acuze de ceva, ci să rămână liniștită în Hristos; să nu neglijăm vreo poruncă de-a lui Hristos; să ne deprindem a suferi ocările fără tulburare. Sufletul să rămână mângâiat, în orice piedică s-ar ridica în calea lui. Să alergăm la rugă, oricât de mârniți sau împuținați cu Duhul am fi, să nu ne depărtăm de rugă și de unirea cu Hristos, să îndrăznim să primim lucrul de care ne temem, adică martirajul. „Sculați să mergem, că s-a apropiat cel ce M-a vândut.” (Matei 26.46). Să ne bucurăm orice s-ar întâmpla, să ne împăcăm și să ne liniștim în toate gândurile-ne și lucrările, să devenim Biserica lui Hristos, al cărei zidar e tot Hristos, să ne smerim, să fugim de sminteli și tulburări. Pacea sufletului se câștigă cu smerenia și sărăcia Duhului. Hristos e Ușa smereniei.

Să primim necazurile și piedicile, ca niște surori iubite, să nu ne mângâie sau să ne sprijine decât Hristos, să nu băgăm spinii care rănesc mortal în inimă. „învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima.” (Matei 9.29). De ne prigonește cineva, să nu ne mâniem, să suferim cu bucurie, fiind convinși că atunci Hristos e

cu noi; să nu dorim altă cinste decât a pătimi pentru iubirea lui Hristos și pentru ce sporește Slava Sa; să ne silim a ne bucura când cineva ne ocărăște, defaimă, muștră etc, că sub acest praf de necinste, mare comoară e ascunsă; să nu căutăm a fi iubiți de cineva în viață, nici cinstiți, ca nu cumva să renunțăm a pătimi cu Hristos cel Răstignit și să nu ne împiedice cineva; să nu urmăm voinței și minții noastre, ca să nu pierim; să nu amestecăm iubirea egoistă; să ne aruncăm sufletul și rațiunea și voința goală înaintea lui Hristos; să ne păzim de gânduri, ce par a aduce sfințenie, și de râvnă fără socoteală. „Luați seama de proorocii mincinoși, care vin la noi în haine de oi, iar înlăuntru sunt lupi răpitori. Din roadele lor, îi veți cunoaște.” (Matei 7. 15). Că roadele voastre, hulitorilor atei, sunt să lăsați în suflet întristare, mâhnire etc. Că toate cele ce ne depărtează de smerenie, pace, liniște internă, în orice formă ar fi, sunt prooroci mincinoși îmbrăcați în chip de oi, poate cu fățarnicie de râvnă, pentru a folosi pe aproapele fără socoteală, etc. În realitate toți sunt lupi răpitori, ce-ți răpesc pe Hristos Euharistie și teofanic, smerenia și pacea, liniștea, de care oricine dorește progres temeinic are atâta nevoie. Să cercetăm mai temeinic, ceea ce are chip de sfințenie cu odihnă lăuntrică; să fim încredințați apoi de lucrarea lui Hristos; să păzim sufletul curat înaintea lui Hristos, spre încununare; să lucrăm sacru, sufletul să stea în singurătate mintală și în liniște, ca Hristos să lucreze în el pacea Sa. Că sufletul e creat pentru a fi Biserica vie a lui Hristos. De aceea trebuie să-L păstrăm în mare cinste, totul să fie spre Slava lui Hristos, în însingurare sacră. Să fim feriți de gânduri, poftă, sub Hristos și duhovnic; să nu ne mâniem nici când totul ne e împotriva. Ci să rămână duhul atât de

liniștit ca și cum n-am fi vrut nimic decât ce vrea Hristos. Libertatea e de a nu ne lega cu mintea sau voința de vreun lucru creat. Să-I dăruim lui Hristos sufletul liber, detașat de orice și de sine stătător, și vom vedea că se săvârșesc minuni în el. Vine pacea Divină și harul cuprinzător de multe daruri. (Filocalia, Sfântul Grigorie Palama).

Hristos ascultă și vorbește înlăuntrul sufletului. Numai în Rai, dă voie Hristos a-L vedea și a grăi cu El. De aceea cine are teofanii trebuie să fie Biserică vie. Mergând mai aproape, voi vedea ce-i această vedere mare. (expl. III. 3). E Sfântă teofania. Să ne descălțăm așezările sufletului, să rămână libere și goale de orice lucru pământesc; să nu purtăm, pe calea lui Hristos, nici traistă, toiag din lumea creată și să nu întrebăm de sănătate pe cineva; să punem toată temeinicia și iubirea numai în Hristos, ci nu în fapte: „Lasă morții să-și îngroape morții lor și mergi singur în pământul celor vii”. (154). Să nu ne tulburăm pacea. Dacă-i vorba de credință, Scriptură, dogmă, tradiție Ortodoxă, acolo și cel blând să fie războinic, cu o mânie bărbătească, tare, luptând pentru Ortodoxie și Sfânta Biserică. „Am venit să aduc foc pe pământ.” (Luca 12.49). Să-L iubim pe Hristos, Infinitul veșnic, și nu făptura mărginită, că creatura ne poate despărți de dragostea lui Hristos, ne păgubește și ne duce la pierzare, să facem toate lucrurile spre a-I plăcea lui Hristos. Să nu pierdem liniștea și pacea sufletului. „Cumpărați fără argint fără preț vin și grăsime.” (Isaia 25. 1). Trebuie să avem totdeauna, setea mântuirii aproapei. Dar să provină din iubirea noastră față de Hristos, nu din râvnă nechibzuită, să nu semănăm nimic de la noi. Să-I aducem lui Hristos pământul sufletului nostru, cinstit,

curat de orice. Hristos vrea sufletul singur, dezlegat de orice făptură, de toată legătura, pentru a-l uni cu El. Hristos caută lucrători. Deci să lepădăm orice gând sau grijă; să alungăm de la noi orice iubire de lucruri vremelnice, ca Hristos să ne îmbrace și să ne dea ce nu putem bănuși; să uităm complet de noi și în sufletul nostru să trăiască numai Iubirea lui Hristos. Singurul târg, unde putem neguțatori, ca să ne îmbogățim de Hristos, este supunerea sufletului nostru lui Hristos, slobod de orice. Hristos face totul să ne smerim, să ne eliberăm complet de cele terestre, ca să plinim Dumnezeiasca voință. (135). Sufletul, eliberat de voința sa, trebuie să stea înaintea lui Hristos. Să ne aruncăm cu ochii închiși, la noianul Dumnezeiștii providențe și a veșnicei buneivori. Trebuie să fim purtați, de puternicele valuri ale voinței lui Hristos, ca un lucru neînsuflețit, fără a ne mai împotrivi cu voința Sa, ca să ajungem la limanul mântuirii. Ruga veșnică, amintirea dulcelui Nume a lui Hristos, lacrimile vărsate din Iubirea lui Hristos, cucernicia, bucuria fierbinte către Hristos.

Să plângem, una e plânsul, altele sunt lacrimile. Plânsul e gând amar, trist și durerea inimii, că am mâniat pe Hristos cu păcate, am călcat poruncile, ne-am lipsit de harul Său din această viață și de Împărăția Sa după moarte. Și că prin păcatele noastre, ne-am făcut vinovați muncilor veșnice. Să ne lepădăm de orice făptură, ca să ni se deschidă comorile duhovnicești, epistemologia, iubirea lui Hristos; să fim recunoscători lui Hristos; să avem sfânta tăcere a Măriei, la picioarele lui Hristos; să-L căutăm pe Hristos, spre a ne odihni. Hristos locuiește în noi. Să citim, să ne oprim la cuvintele unde e odihnă, umilință, iubire divină și

duhovnicească bucurie; să ne îndulcim de Hristos, ori în ce fel vrea El a ni Se dăruie; să luăm seama la înțelegerea duhovnicească din Sfintele Scripturi; să-I slujim lui Hristos, făcând voia Sa, iar când Hristos nu ni se arată, să ne întoarcem iar să-L căutăm; să ne continuăm totdeauna nevoițele, cu același scop și dorire, ca prin ele să-L aflăm pe Hristos cel dorit, Scump, Iubit și când L-am aflat, să lăsăm orice lucru și să ne odihnim în El. Totdeauna să alegem chinurile și necazurile. Să nu ne facem prieteni, din cei ce nu ne aduc nici un folos sufletesc. Orice prilej, să ne fie cale și ocazie de a merge la Hristos și nici un lucru să nu ne împiedice în călătorie. Aceasta să ne fie bucuria. Orice lucru, să ne fie amărăciune și numai Hristos odihnă. Să-L iubim pe Hristos și fără frică sa-I dăm inima, încât ne va dezlega toate nedumeririle, ne va îndrepta, ridica, primind tot binele.

La orice pas, să ne întindem voința la Hristos. Să vrem și să nu vrem, ceea ce vrea și nu vrea Hristos. Să înnoim predarea către Hristos. Să nu hotărâm nimic dinainte, dacă nu știm ce va fi în ceasul următor. (Proverbe 27,30); să stăm în libertate; să nu împiedicăm pacea și progresul duhovnicesc; să-I aducem lui Hristos voința și în libertate să avem pacea în toate zilele. În libertatea Sfântului Duh se întocmește binele cel mai mare scripturistic. Libertatea este a rămâne omul dinlăuntru în sine, fără a se întinde, ori a dori, să caute un lucru în afară de sine. Chiar dacă am fi în stare potrivnică păcii, să nu scădem cu Duhul. Să nu pierdem pacea sfântă, de singurătate și libertate. „Doamne, vezi pe robul Tău! Fie voia Ta! Știu și mărturisesc, că adevărul cuvintelor Tale rămâne totdeauna statornic, făgăduințele-Ți sunt nemincinoase și în ele nădăjduiesc!

Eu stau numai pentru Tine!". Să ne oferim mereu și să închinăm lui Hristos. Să biruim după voia lui Hristos. (Matei 26,39). Când suntem în vreo dificultate, să nu pășim, până nu ne înălțăm ochii la Hristos pe Sfânta Cruce. Pe Sfânta Cruce vom vedea tainic, scris cu litere de aur, că și noi trebuie să ne răstignim în orice greutate. Să nu scădem cu gândul; să fim veseli în rodul harului și hrăniți spiritual; să nu ne mâhnim, să nu ne amărâm, căci Satan se bucură de mâhnirea, amestecul, tulburarea inimii, ca lupul de furtună și vifor spre a răpi oile; să nu ne răpească satan tocmai pacea sufletească și liniștea sufletului; să nu trăim în necaz, tulburare; să nu fim sterpi duhovnicește și să nu ne strice vrăjmașul neguțătoria cu Mărgăritarul de bun preț; să nu ne lăsăm nici un minut supărați sau necăjiți, precum spune în

Cuvânt ceresc. Ispita, durerea dinlăuntru, gândurile rele, trebuiesc învinse. Ispitiți de gândurile dinlăuntru, să nu ne tulburăm sufletul. Să ne plecăm mai mult spre slujba lui Hristos; să simțim în inimă dulceață, căldură, bucurie duhovnicească; să-I slujim lui Hristos cu mai multa râvnă; să suferim ispitele, pe care nici păcătoșii dați cu lumea nu le întâmpină; să nu fim egoiști. Numai mirosul viciilor, nu ne lasă să ajungem adevărata desăvârșire. Să fim neprihăniți. Hristos trimite ispite, încercări, atât păcătoșilor cât și sfinților. Sunt și pricini, pentru care Hristos îngăduie ispitierea sfinților. Nevoitorii sunt ispitiți să devină mai sfinți; leneșii spre a se păzi de cele ce-i vatămă; cei adormiți spre a se trezi; cei depărtați spre a se apropia de Hristos; iar casnicii, clerul și monahismul spre a se sălășlui mai cu îndrăzneală.

Încercările vin după libertate sau depărtare iconomică, părăsire ori pedeapsă. Hristos are mare grijă, dragoste părintească și ne urmează cu încercări

slobozite asupra noastră, pentru a ne pune într-o stare de a nu putea ieși dintr-o atât de înfricoșată primejdie, să fim siliți a veni la adevărata și smerita cunoaștere de sine, ca să nu ne bizuim în noi ca Petru sau Pavel. Că Pavel, deși răpit până în al 3-lea cer, cu descoperiri și taine divine, ascunse, a avut supărătoare încercare pentru a-și cunoaște slăbiciunea firească și să se umilească, încât mărimea descoperirilor făcute de Hristos să nu-l ducă la mândrie, (I Corinteni 12,7). Apoi ce să mai zicem, dacă pe Pavel îl folosește ispita? Felurite ispite folosește Hristos, din divina Iubire, pentru sporirea și creșterea sufletului, cât și cele trimise celor mândri. Deși ne par a fi nefolositoare, suferințele ne duc la Hristos, smerindu-ne, mântuindu-ne. Încercările aduc smerenie. Să ne considerăm nevrednici. Suferința e un dar făcut sufletului, spre vindecare și smerenie. Și suferința potrivnică, vătămătoare, devine un bold, de a căuta pe Hristos cu mai multă căldură și să ne depărtăm de tot ce nu-i unit cu voința lui Hristos. Suferințele nu sunt, decât o curățire prietenească spre smerenie, răbdare, încununare, slavă, etc. Nu trebuie să ne tulburăm și să ne mâhnim, pentru încercările externe și interne, ci să avem iscusință. Să-I slujim în această lume lui Hristos pașnici și liniștiți, socotind că orice lucru îl primim din Mâna Cerescului Părinte, cel ce ține acest Potir amar ce ni-l dă în dar. Deși răul greșelii, păcatul săvârșit de aproapele e împotriva voinței Sale, totuși Hristos îl folosește și pe acesta, pentru câștigul și mântuirea noastră și dacă vom suferi fără tulburare. În loc de a ne mâhni, să-I mulțumim lui Hristos cu bucurie și voie bună lăuntrică.

Să aflăm leac, în a nu ne supăra de greșelile și neputințele noastre; să nu ne tulburăm în prigoană, nici

să ne spăimântăm că nu ne aflăm în Duhul și Calea lui Hristos; să nu ne rușinăm a sta înaintea lui Hristos; să nu pierdem timpul cugetând la vicii și frică, tristețe, dezgust, etc; să ne mărturisim și să spovedim tot; să nu avem timp mort, moleșeli, lene; să folosim smerita cugetare și pocăința și întoarcerea la Hristos, că sunt păcate iertate; să nu stăm în păcate de moarte; să avem liniște și pace în Hristos așezată în nădejdea lui Hristos; să luptăm a ne curăți sufletul de orice întinare, pentru a nu ne pierde buna plăcere către Hristos. Chiar greșelile iertate moleșesc puterile sufletești și strică evlavia, opresc harul lui Hristos și deschid ușa ispitelor, fac sufletul neputincios cu voința de închinare. Să ne întoarcem așezați la pocăință. Zdrobirea, ce tulbură mintea celui duhovnicesc nu aduce vreo desăvârșire în suflet, decât dacă se unește cu nădejdea în mila lui Hristos. Zdrobirea e necesară, celor ce doresc, a ieși din ticăloșiile lor și a dobândi o treaptă mai înaltă de virtuți, dragoste, unire cu Hristos, primind mari daruri de la El. Dar voi vă deznădăjduiți, trăiți o viață nemernică nefolositoare și vrednică de plâns. Voi faceți păcatul obișnuit. Una este a spune cineva odată o minciună ușoară, alta a minți în orice împrejurare și a simți plăcere și bucurie în acest fel de greșeală. Muștele mor în mâncăruri și le strică precum untdelemnul. Tot astfel păcatele noastre ușoare, cele iertate, stând mult timp în suflet, strică toată cucernicia. Sufletul să fie în pace, să progreseze, să nu piardă timpul. Să nu ne supărăm în mulțimea greșelilor, să nu pierdem timpul, ci să ne smerim, văzându-ne neputincioși: „Doamne, n-am făcut decât ce sunt! Nu se putea aștepta de la mine decât neajunsuri! Și dacă n-ar fi fost bunătatea Ta divină, să-mi ajute, să nu mă părăsească, nu m-aș fi oprit numai

la ele! îți mulțumesc, că m-ai slobozit și sufăr durere, pentru ce-am săvârșit, necorespunzând darului Tău! Iartă-mă, dă- mi dar a nu Te mai vătăma, a nu mă mai depărta de Tine prin ceva, doresc a mă supune totdeauna! Trebuie să transcedem vremelnicia în veșnicie și limitatul în infinit. Iată că mistica singură ne învață să lucrăm pentru mântuirea noastră, să facem lucrul lui Hristos cât este ziuă. Să-L iubim pe Hristos, să facem tot ce-i bun pentru suflet, Cer și Hristos. Să încercăm toate mijloacele, să ne mântuim. Ca să nu pierdem timpul, trebuie să luăm în seamă judecata lui Hristos și mărturisirea.

Să fim atenți numai la ținta Hristos și la scopul nostru mântuitor spre slava, lauda și preamărirea lui Hristos, întru toate. Să facem asceză, pregătire, rugă, post, priveghere, lucrare, tot ce trebuie spre a ne ilumina și spre unirea cu Hristos. De altfel, încă de la Sfântul Botez, am făgăduit a ne uni cu Hristos, deci revenim la starea primară și paradisiacă. Iar dacă ne tundem în monahism, în schimă monahală și chiar ne sfințim prin Sfânta Taină a Hirotoniei, în treptele ierarhice, atunci mai presus de unire și de mistică și de asceză, ne îndumnezeim, ne transformăm ca arvună a veacului ce va să fie. Iată de ce monahismul și clerul e mai presus de orice stare, mai mare în grad și mai plin de har și de ce trebuie să se împărtășească zilnic, să poarte Euharistia, să predice Cuvânt ceresc viu și lucrător, să vorbească numai despre împărăția cerurilor, să fie ascultat orbește. Că cinul monahal și clerical este ministerul lui Hristos. Hristos ne revelează azi, nouă monahilor, tainele împărăției Cerurilor. De aceea n-avem loc, unde să ne mai plecăm capul și suntem dosădiți de toți, ne zbatem între lupi, șerpi și vipere și

suferim, că nemernicia noastră s-a îndelungat. Dar învie Doamne! Să se risipească vrăjmașii Tăi! Pune-i pe toți sub picioarele Tale și înalță Dreapta Ta spre mântuirea aleșilor Tăi! Ai milă de mine, apără-mă și acoperă-mă și lucrează tot ce-i bun spre Slava Ta cea mare!

În toată activitatea mea, nu am urmărit decât mistica experimentală „hic et nunc” a realității stringente clare, în situații extreme și infricoșătoare de prigoană și libertate. Nu se cuvenea a o spune noi, ca să nu se pară laudă deșartă, vanitate și mândrie urâtă. Mântuitorul a suferit, El a dus crucea în locul meu, căci eu sunt vierme și nu om. Însă eu sunt dator să strig sus și tare, ce am experimentat în mod științific, controlabil, real. Cu ochii mei am văzut pe Dumnezeu pe cât mi s-a putut. Cu urechile mele am auzit Cuvântul lui Dumnezeu prin glas omenesc. Cu limba mea am gustat și am văzut ce dulce este Domnul Euharistie. Cu simțul olfactiv am adușmecat balsam, miresme de smirnă divină și miros străin de lumea aceasta, parfumul Logosului divin. Cu mâinile mele și cu simțul tactil, am simțit puterea palpabilă a Dumnezeului Celui Viu. Eu sunt martor al Dumnezeirii prezente, reale și valorificatoare, tocmai azi când Dumnezeu este negat de un miliard de nebuni, atei. Cine mă va despărți pe mine, de dragostea lui Hristos? E adevărat, că rabd nespus, cu icoane prigonite, cu cărți sacre rupte și arse, persecutate, cu cruci răstignite, cu potire în catacombe, cu 10 antimise în crăpăturile pământului și ale zidurilor sacre, în întuneric bâjbâind, prigonit din toate părțile, înlăcrimat, flămând, bolnav, însetat după dreptate, hulit de cei de aproape, pârât de monahi și clerici, condamnat de arhieriei apostazi, încât nici mort nu aș avea loc. Mystic cu adevărat este săracul care nu are nimic. Iar eu

sunt sărac de nume și de lume, de prieteni și de rude, de aven trupești și sufletești, că nu am loc să îmi plec capul, sunt obosit de atâta prigoană, dar bogat în comori cerești, mistice. Cine mă poate înțelege? Eu sunt în afara timpului, pentru că nu e vremea mea. Sunt sărac până și de mănăstire. Că clacă am bătut la porțile mănăstirilor, am fost alungat, după ce au constatat că sunt credincios. M-am luat la trântă cu toți pentru Hristosul meu Euharistie, dar toate au trecut ca un vis rău. l-am scos lui Hristos spinii, piroanele, sulitele, ca să-mi răscumpăr cât l-am supărat cu păcatele, cu ura, neștiința, etc. Hristos a luptat permanent în locul meu. Eu nu susțin pe bogați, farisei, scribi, farisei, exploataitori, apostaiți, eretici, schismatici, imperialiști, rasiști, etc. Nici pe mine nu mă susțin, ci doar pe Hristos Răstignit, înviat, înălțat, Proniator și Judecător, precum mi Se revelează. Ortodoxia nu este sub tutela sau ascultarea cuiva din creaturile patentate, ci este sub egida Dumnezeirii întreit Sfinte. Deci nu se cade a-ți iubi nici tată, nici mamă, nici măcar sufletul tău, ci doar pe Hristos-Logos. Darămite politica efemeră sau puterea neputincioasă a banului.

Apocalipsa se împlinește sub ochii voștri. Sunteți orbi? Munca ce se depune, pentru înnobilarea utilitară a întregului cosmos material, dovedește sfârșitul materiei și al lumii. Energiile emanate, de la exploziile experimentale nucleare, rad totul de pe fața globului, ca în Japonia. Legea eutropiei va carbura, prin transformarea tuturor energiilor în forță calorică, tot cosmosul. Terra va fi, din cauza voastră, un mare foc incandescent în rotație și în revoluție vertiginoasă; pirofera va izbucni la suprafața litosferei și biosferei până în atmosferă; meteoriții vor face gropi oceanice în

Terra; din creștetul vulcanilor va izbucni lava incandescentă; apele termale vor invada totul; armamentul atomic, rachete, bombe vor arde 7 ani în valea lui Iosafat cea înțelesuală; Soarele va arde totul și Luna se va înroși în sânge, toată electricitatea și radioactivitatea, toată energia, descoperită de voi, va fi cauza sfârșitului. Veți pieri prin știința voastră! Ca preambul aveți fumatul, casele încălzite cu gaz metan cu care vă încălziți locuințele. Dacă ai uitat robinetul deschis și ai aprins un chibrit, zbori cu ziduri cu tot, praf și cenușă. Deci, în preajma acestor întâmplări eshatologice, trebuie să ne adâncim și mai mult în rugă interioară, să intrăm în desenul armoniei divine, să dăm roade vrednice de pocăință, să citim din nou Profeții și Apocalipsa, să predicăm, cu timp și fără timp spre slava lui Hristos. Domnul ne dă tot ce-l cerem. Dacă Ioan a cerut temniță și mucenicie, eu am cerut predică și pustnicie iar Hristos mi-a dat cu prisosință, în aceste vremuri de prigoană amară.

Astăzi Hristos S-a întrupat în viața duhovnicească, ne dă teofanii, semne și minuni, mai mult ca în primele veacuri. Moare omul în fața noastră, dar moare și omul vechi din noi, înviind cel nou creștin. Taci trupule muritor, stai cu frică și cu cutremur! încetează cugete pământesc, că Hristos Logosul vorbește azi! Adevărata mistică este să vorbească Dumnezeu și să tăcem noi. De aceea a rânduit Hristos această etapă de ascundere și de prigoană, să stăm de vorbă cu Cerurile, că prea ne-am extins în exterior „res extensa” prin mașinism și am uitat de cele interioare „res cogitans” disciplina arcani. Azi religia e scoasă din școală, iar mistica din programa teologică. Însă Hristos ne vorbește în școala divină și ne dă mistica Cerurilor, dă mistica pe mâna lui Antonie

analfabetul, Pavel prostul, Petru gângavul, Veronica orfana, etc. Dar cum vreți voi să fiți mistici, fără vă împărtășiți cu Hristos Euharistie? De ce ÎL încuiați și ÎL întemnițați în chivotele reci? Se laicizase și se vulgarizase tainica religie, până ce s-a ajuns la fariseism și la negație. Dacă atât în Vechiul cât și în Noul Testament, vorbit-a Hristos oamenilor, oamenii au predicat cuvântul inspirați de Sfântul Duh Mângâietorul, Care i-a învățat ce să spună despre Hristos, ca de o terță persoană, iată că astăzi Hristos însuși vorbește prin om, către oameni, Logos Divin. Completa și adevărata mistică aceasta este: ca să vorbească și Dumnezeu la prima persoană, către om ca spre a doua persoană interlocutoare, iar misticul, ce este în levitație sau în teofanie, este a treia persoană transmițând indirect. Că însuși Dumnezeu utilizează gura, inima și mintea lui, iar lumea nevăzută este deasupra prezentă, văzută de instrumentul revelației supranaturale. Dumnezeu este Subiect, mai mult ca în orice revelație de până azi, iar noi nu putem refuza Adevărul învederat, arătat supranatural, dovedit experimental științific. Suntem atenți când ne vorbește un dușman sau un agramat, darămite când vorbește Dumnezeu. Când era întrupat, la 33 de ani, vorbea Ipostasul Hristos, fără să spună la fiecare cuvânt că este Hristos Dumnezeu, ci numai în revelații, ca la Naștere, Botez, pe Tabor, la înviere, Se descoperea Dumnezeirea Sa. Însă numai în teofanii ÎL vedem, ÎL simțim puterea și Cuvântul viu și lucrător, în semne și minuni revelatoare. Dar în față, pe plan imanent, avem un om mort în levitație, în răpire sau în teofanie, prin gura căruia Dumnezeul Cel Viu vorbește cu putere și lucrează în taină, cu Mână Tare și cu Braț înalt. Ni se părea aspru

și cu neputință de văzut Dumnezeu, pe care-L adorăm cu duh paleotestamentar.

Toată mistica, de până acum, se bazează pe patrologia oamenilor care au văzut, au auzit sau simțit pe Hristos și au scris despre aceasta. Dumnezeu Se descoperă în veacul acesta antihristic, mai mult ca oricând. Azi învățăm că Marele mistic, care tăcea și Se ascundea, era însuși Dumnezeu, iar adevărata mistică este să vorbească Dumnezeu, direct ca Subiect, și să Se descopere tuturor - „Quat erat demonstrandum”. Cum credeți că satan ar putea vorbi și ar putea înflăcăra în masă pe ciracii lui, iar Hristos Creatorul nu ar avea posibilitate? Hristos S-a smerit, a răbdat să nu vorbească despre el ca Obiect, nu ca Subiect. De aceea toți misticii predică: „Aceasta zice Domnul... În vremea aceea zis-a Hristos...”. Iată că în acest moment, în care vă scriu, vorbește Hristos așa: „Eu vă binecuvânteț, împăratul Dumnezeu! iar Maica Domnului: Eu vă binecuvânteț, împărăteasa Cerurilor, Mângâierea celor ce plâng!”. În aceasta, constă teologia și prezența de imensitate a Dumnezeirii. O adevărată oră și prelegere ne ține Hristos însuși, la cursul de mistică în prigoană, tocmai când voi, falșii mistici, prigoniți chiar disciplina și metodică misticii și asceticii sistematice, de la catedrele teologiei voastre oloage. Nu vă înfricoșați, Hristos nu vine în mândria voastră parfumată laicizată, ci Se pogoară din nou în smerenia ieslei și a Crucii, urcând cu noi calvarul. Mistica adevărată nu o trăiți voi, ci au experimentat-o martirii care și-au pus în fiecare veac viața pentru Hristos.

Mistica e lucrare teandrică, ne pregătim prin asceză, curățire, iluminare. Ne curățim cu Sângele Euharistie, ne luminăm cu Cuvânt scripturistic tradițional și ceresc.

Vorbele mele sunt mici și slabe, nu pot să cuprindă explicarea imanentă a transcendentului misticii. Ba ne mai împiedicăm și de acea incrongență, dintre gramatică și logică. Iar Hristos este Logos care nu a scris decât pe piatră, pe nisip, și în inima noastră, ca pe niște lespezi, dându-ne cunoștința pe cât se poate. Dar ce poate scrie Infinitul pe mărginit și pe limitat? Dar dacă a grăit prin leu, cal, asin, cerb, iată că grăiește prin semenul nostru, prin chipul și asemănarea Lui, prin Icoana Lui. Cât de logic este Logosul Divin. Veniți toate religiile, sectele, magiile, superstițiile, doctrinele și sistemele și vă legitimați ca pe vremea lui Ilie, când Ahab și Izabela au dat libertatea religioasă idolatriei baalului, astartei, etc. Iată că focul divin Se pogoară în Cuvânt ceresc, în teofanie, înflăcărându-ne de iubire, dovedind justetea și legitimitatea autentică, originară, veridică a Ortodoxiei creștine. E adevărat, marii mistici nu au scris niciodată nimic, viața lor este scrisă în Cartea Vieții. Noi am încercat să aducem o contribuție experimentală, vie și concretă, actuală și personală, trecând peste smerenie, ca să vă încredințați de metodologia și chiar de știința cea mai reală mistică. Obiectul și Subiectul este Dumnezeu Infinit și Veșnic, Care a vorbit cu Adam și azi ne grăiește pe limba noastră, prin chipul nostru, spre a fi înțeles. Nu vă vorbește un om dintr-o clasă, castă, sistem, nici chiar idealist sau metafizician amorf, ci vă mărturisește cel ce cunoaște clar realitatea reală, Logosul logic, știința științifică, Binele bun, Adevărul adevărat și esteticul frumos, dacă se poate vorbi astfel. Dar se poate, de vreme ce confundați răul și amarul cu binele și dulcele și alergați după plăceri endemonice, fugind de dureri.

Și în afară de știința voastră oficială, studiez din plin ca autodidact, de zeci de ani, fără întreruperi, toată știința cea profană și am în același timp siguranța științei și epistemologiei divine, ca să pot fi portar între 2 lumi, să pot emite judecăți axiologice și să valorific la justa competență orice știință. Ce realitate găsiți, în materia care se tot transformă la fiecare pas, în idealismul visului inform morbid, panteist? Sunteți în minciună și în păcat. Mistica este centrul teologiei și prințesa științelor, încât se poate exprima parafrizat: „omnia scientiae ad theologiam ancillantur”. Mistica ne dă pe Dumnezeu Cel Viu aici și acum, fără laborator, fără nici o pregătire, chiar gol, în temniță sau pe Cruce, în iesle sau pe patul morții. Ce știință academică mai căutați, când toți copiii și bătrânii, Policarp, Antonie, Macarie, Efrem, Pavel cel prost, etc, o experimentează! Voi învățați până albiți și tot netoți și neghiobi rămâneți. Studiați și zidiți aparaturi ca să știți vreun...vierme sau vreun excrement microbial, microscopic! Și asta o numiți știință? Vai de știința voastră, ca și de a Evei cu mărul otrăvit! Mistica e Pomul Vieții, nu cel al cunoștinței binelui și al răului, și totuși cunoaște perfect Binele și numai Bine. Logosul vorbește! O, cât de dulce-I Cuvântul Său! Ați dat însă de piatra de poticnire din Sionul nou. V-ați îndoit de vedeniile Veronicăi și a lui Petru gângavul și dacă v-au spus, că au văzut și auzit pe Dumnezeu, i-ați redus la tăcere. Vai vouă! Iată suprema și ultima încercare, pe care v-o întinde Dumnezeu, iar noi zăcem nedumeriți, în temnițe și catacombe, uitându-ne la apostazia voastră.

Mântuitorul grăiește prin pietrele din care face fiii lui Avraam, prin lemnul icoanei care plânge și izvorăște mir, prin animale, darămite prin omul care este chipul

și asemănarea Lui! Au oare n-a grăit Dumnezeu din nor, din lumină și din vânt? N-a vorbit prin gura asinei lui Varlaam, prin leul lui Gherasim, prin calul lui Haralambie și prin cerbul lui Eustațius Plachida? Oare nu arată Dumnezeu minuni în mijlocul vostru? Iată mistica la tot pasul, din firul de iarbă până la stea. Până și greierul și cerbul cântă în limba lor Preasfântul Nume al lui Dumnezeu! Doar nu veți ucide toți greierii și cerbii, pentru că au Cuvânt ceresc, teofanie sau rugă! Dar ce ziceți de ferăstrăul automat, sau simplu, care strigă de zor, chiar și în sărbători când lucați: Iisus, Iisus! ? Ardeți toate țesăturile, desființați industria, tehnica, matematica, geometria, astronomia, anatomia oaselor și a inimii, punctele cardinale, paralelele și punctul, abcisele, meridianele globului! Toate sunt sub forma Sfintei Cruci, deci sunt mistice. Tăiați-vă mâinile, scoateți-vă ochii, inima, sistemul pelvian și centura scapulară, toate sunt în forma Sfintei Cruci de viață dătătoare! Deci dacă voi utilizați mijloacele voastre utilitariste, apoi ce mai luptați atâta împotriva lui Hristos? Meditați și voi, e vreun loc sau timp unde să nu fie Dumnezeu? De-am avea noi râvnă pentru Dumnezeu cât aveți voi pentru satan, de mult am fi sfinți! O, de am fi răniți de iubirea Rănilor dumnezeiești! O, de am înțelege rațiunile tuturor din lucruri „les raisons des choses!”. Că fiecare floare este un gând de Iubire întrupat și fiecare nor dinspre răsărit parcă ne aduce pe Mântuitorul, Răsăritul Cel de Sus. Pe aripile vântului, Se poartă Dumnezeu și focul rugilor, de pe culmi, ne dă prezența vedeniei de pe Sinai. Fiecare picătură de ploaie, rouă, apă, parcă este lacrima Domnului sau apa izbucnită din coastă, de pe Sfânta Cruce la Calvar. Si pâinea este Hristos, Care ne dă Pâinea cea Vie, El însuși

fiind Euharistie. În pomii plini de roade, ÎL vedem pe Hristos, Care ne dă roade din Pomul Vieții. Printre lanurile de grâu, ÎL vedem din nou cu Sfinții Apostoli, obosit și flămând, tolerând și binecuvântând, și azi ca și ieri, pe cei ce se împărtășesc din grâul sfințit, frecând spicele. Pe mări și pe lacuri, ÎL vedem plutind peste valuri, iar în corabia Sfintei Biserici este Hristos poruncind apei, furtunii și valurilor să se domolească. Sub prisma aceasta, din zenitul divin, ce zadarnică ni se pare lumea aceasta și toată zdroaba voastră deșartă. Astăzi, Dumnezeu toarnă Duh Sfânt peste toți sfinții și martirii sfârșitului, de aceea nu vom mai studia pe marii sfinți patristici, ci pe Sfântul Sfinților, pe Misticul Misticilor Dumnezeu, Care grăiește prin noi și ne duce la sfințenia finală. El este Adevărul, Binele, Frumosul, Păstorul cel Bun, Mirele, Fratele, Prietenul, Jertfa și Jertfitorul, Odihna și Veșnicia, Infinitul și Dumnezeu Pantocrator Etern. Dar voi ÎL căutați și astăzi în grădină, în sinagogă, în Templu, în pustie. Vreți să puneți mâna pe El, să-L biciuiți, să-L legați, să-I bateți cuie și piroane, să-L însulițați iarăși. Vai vouă!

Lumina lui Hristos luminează tuturor, dar voi v-ați făcut lumini artificiale să vă lumineze viciile. Ați lepădat Apa cea vie și ați făcut fântâni false de apă moartă noroadelor; ați stins focul Duhului Sfânt și v-ați inflăcărat de focul viciilor și al iadului; ați lepădat vântul Duhului Sfânt și suflarea harului și ați luat vânturi turbate de păcate; ați lepădat jarul și cărbunele aprins ce i l-a dat îngerul lui Isaia în clește, adică de Euharistia lui Hristos, și ați luat cărbunele întunecat al satanei, focul cel mai dinafară usturător, viermele, scrâșnetul și plânsul nemângâiat; ați lepădat steaua lui Dumnezeu crucială, cu 4 laturi și 4 unghiuri, și ați luat steaua cu 5

coarne, a satanei spurcând cu totul cele 5 simțiri; ați lepădat Triunghiul aureolei dumnezeiești și ați luat secera și ciocanul și steaua fiarei apocaliptice spre osândă; ați lepădat pătratul înscris în cer, ca quadratură a cercului cu diagonalele meridiene, aveți mintea și capul pătrat, cazon, de ighemoni prigonitori. Vai vouă! Materialismul precar nu poate satisface sufletul, ci nouă dați-ni-L înapoi pe Hristos. Ne judecați voi, măgarilor, că nu știm să cântăm noi privighetorile? Și vă smintiți voi, viermilor, că noi fluturii zburăm? Dar tot viermi dintre voi suntem și noi, însă nu mai roadem în răni și în cadavre puroiate, ci ne odihnim, pe flori, sorbind nectarul Euharistie și ambrozia din corolă. În tainița temnițelor și a catacombelor, în întunericul celulelor și al nopților, prigoniți și răniți, goi și îndurerați, liturghisim pe șoptite, în lacrimi și pe de rost. Că fără să ne cuminecăm, nu ne putem mântui. Jertfa Euharistică e mulțumire dar e și jertfa de laudă. Dacă s-a revelat lui Amfiloh, Amurat - care erau păgâni, oare nu ni Se arată Hristos, nouă celor ce-L strigăm zi și noapte în prigoane? Hristos n-are nevoie de societate, nici de mulțime, căci lucrează în toți, ba mai mult în cei surghiuniți, izolați și însingurați. Hristos e înaintea noastră când liturghisim, precum ÎL și vedem teofanic, ÎL auzim în mijlocul Liturghiei. În fiecare zi este cină, prânz, poate chiar și gustare, dineu, supeu și în orice manifestare de bucurie și de plinătate, omul mănâncă și bea, zicând că se sfințește. Toate acestea sunt pentru trupul putregăios. Dar sufletului, să nu-I dăm măcar o Cină pe zi? Astăzi suntem în catacombe, în prigoană amară și am fi niște lași și netrebniți, dacă n-am gusta cât de Bun este Dumnezeu cel Viu. Dacă creștinii luau în batiste sângele martirilor, cum vom lăsa noi să curgă

Sfânt Sângele lui Hristos pe jos? ÎL vom linge de pe stânci, de pe mahrame, de pe spini, de pe stâlpi de tortură, de pe crucile de la răscruci, de pe chivote, de pe potire și vom săruta dreapta clerului, în care ia pe Dumnezeu cel Viu. Vom săruta lingurița și copia, buretele, procovețele și praful din altare și vom striga: „Pomenește-mă Doamne, când vei veni întru împărăția Ta!”. Așa că avem tot dreptul și datoria sfântă, unde găsim Trupul Lui cel Sfânt și Sângele Lui, să-L luăm, să-L ascundem în noi, în sânul, în casa și în viața noastră, ca pe un mărgăritar de bun preț. Că atei nu știu decât să-L profaneze, pe când noi ÎL sorbim cu dor nespus și ÎL purtăm ca pe o pecete divină. Ce canoane, cărți și opreliști omenеști fariseice, ne pot opri de a ne împărtăși cu Hristos, când am făgăduit la Botez că ne unim cu El? Dar de ce îi lipsiți pe cei din spitale, temnițe, cazărmi, școli, instituții- de Dumnezeu Cel

Viu? Au fost răi clericii? Dar atunci, de ce i-ați întemnițat pe cei mai buni? Vă opresc canoanele? Dar de ce nu le aplicați mai întâi pe voi? Și de ce vă legați singuri cu canoane, când aveți puterea dezlegării și cheile împărăției Cerurilor? Voi, clericii, dacă din smerenie și din nevrednicie nu vă împărtășiți, de ce nu căutați totuși să vă învredniciți și de ce nu determinați pe creștini să se pocăiască? De ce vă hrăniți trupul, vă dedați la vicii și la păcate și vă preocupați de rele, dacă aveți vreodată de gând să vă învredniciți de Hristos? Dar de ce la Paște vă împărtășiți, iar voi clerul chiar duminical cu nevrednicie, legând în același timp pe cei vrednici? Dacă noi mâncăm gura Domnului Dumnezeu, au oare nu vorbește Hristos prin noi, iar noi ca gura Domnului vom fi? Dacă mâncăm ochii lui Hristos, au oare nu putem avea vedenii? Și astfel, considerând mai

departe că ne împărtășim cu Hristos întreg, putem zice: „Noi avem mintea lui Hristos... nu mai trăiesc eu, ci Hristos viază întru mine”.

Dacă ne cuminecăm cu înțelepciunea lui Dumnezeu, nu trebuie să mai avem nimic pământesc în gânduri, ci tot gândindu-ne să fie Tronul lui Hristos întru noi. Iată de ce nu trebuie să avem îndoieli, gânduri hulitoare, cugete rele, osândiri, reminescențe, imaginații și reprezentări morbide, amintiri spurcate ori pătimășe senzualități. Cum vă văicăriți voi, că n-aveți vedenii și huliți că nu se vede Dumnezeu? Dar când vă tot împărtășiți, nu-l vedeți oare Trupul și Sângele Lui Dumnezeesc? Nu simțiți carne și sânge? Dar atunci ați crede că sunt omenești și v-ați pogorî la mentalitatea omului deșert. Însă noi am văzut chiar Sfânta Carne și Sfântul Sânge, de Dumnezeu fierbinte clocotind, suntem martori ai Adevărului întrupat și al Sfintelor Taine. Îl auzim vorbind, chiar în timpul prefacerii Euharistiei la Sfânta Epicleză și în centrul și apogeul Sfintei Liturghii. Dacă aceasta se numește Jertfă Cuvântătoare, de ce vă minunați că ne grăiește Dumnezeu Logosul și Cuvântul? Că de unde am avea siguranța sfințirii, dacă nu am vedea pe Sfântul Duh porumbel și foc? Au oare puteau să-L vadă cei din Legea veche, în umbra simbolurilor, iar noi suntem tot orbi în lumina Adevărului Etern? O, ce Taină mare ni se revelează! Azi Hristos e alungat și părăsit chiar din casa Sa. Cel pe care nu-L încap Cerurile, n-are nevoie de ziduri, că zidurile iată au devenit temnițe pentru Euharistie și pentru teofanie. Dar zidul nu se mișcă și nu lucrează.

Hristos vrea ca noi, cei vii, să-L purtăm ca Biserici vii, să fim lumină înaintea oamenilor. Cum puteți voi, să binecuvântați materia sau pe idoli, iar pe Hristos

Cuvântul să-L mai și huliți, ba încă să-L negați, făcând abstracție de atâta Dumnezeire și atâta nor de mărturii? Cum poate cineva, să pretindă a lăuda Dumnezeirea, fără a fi îndumnezeit? Cum ar putea să fie cineva martir, vărsându-și sângele pentru Hristos, dacă nu se îmbibă mai întâi cu Sfânt Sângele Său? Ca să puteți ieși la lumină, ați întemnițat Lumina lină a Sfintei Slave divine sub obroc, ca să înșelați lumea cu falsa lumina, rea și demonică, cu care vă trufiți, că tot luminați. În fiecare zi, trebuie să ne luăm Crucea, să ne răstignim lumii și ea nouă. Zilnic trebuie să ne împărtășim, căci suntem în robie, sub amenințarea uciderii, sub calamități, urgii, boli, suferințe și prigoane amare. În care suflet, casă, sat azi nu-i o lacrimă, rană și o durere? împăratul Slavei ni se dă spre hrană eternă, în mijlocul pustiei, în temnițe, în peșteri și în crăpăturile pământului, că avem drept să liturghisim făcând altare, ca pe vremuri strămoșii în catacombe. Hristos grăiește în inimile noastre și prin noi Logos divin dumnezeiesc, vorbim Cuvânt ceresc prin levitație și nu pământesc, precum voi vorbiți prin somn, speriați. Ne-ați luat altarele, n-avem nici cărți de cult, nici cruci, nici icoane, n-avem voie nici să predicăm, nici să vorbim despre Dumnezeu. E vremea tainei și a rugăciunii interioare intense, ascunse, e timpul durerii și al lacrimilor. Dar nici să plângem tare n-avem voie. Ortodoxia toată e în prigoană, iar voi fariseii celebrați Sfânta Liturghie, însă nu împărtășiți pe nimeni, sunteți tipicari și formalști. Dar ce rost mai au slujbele voastre? Care e fondul și baza? Și de ce prigoniți, pe cei ce sfințesc Euharistia în temnițe, în amară primejduire, zicând că nu Se pogoară Duhul Sfânt și nu se sfințesc Darurile, de vreme ce vedem în teofanii porumbelul Duhului Sfânt venind

peste ele? Dacă Sfânta Liturghie precreștină nu avea proscomidie, fiind o Liturghie de prigoană, de catacombă, de sărăcie, iată că nici noi nu avem în temnițe nici măcar o coajă de pâine, iar dacă o avem, o prefacem prin credință în Sfântul Trup, cu care ne cuminecăm. Că Hristos Și-aduce aminte și de noi, cei prigonți și îndurerați, căci doar „prin Mâna Sa cea puternică ni Se dă nouă Prea Curatul Său Trup și prea Cinstitul Său Sânge”. Mai multă dreptate are cine ÎL iubește pe Hristos, ÎL poartă, se împărtășește și ÎL vede, decât voi care ÎL negați, ÎL huliți sau ÎL considerați doar realitate istorică perimată. E foarte clar și logic.

Dacă vreți să faceți din creștini Biserici vii, trebuie să se sălășluiască în ei Hristos Euharistie, trebuie să-și plece Hristos capul în inima lor. Căci degeaba ieșiți la Sfânta Liturghie și ÎL purtați pe Hristos de la Ana la Caiafa, ÎL arătați poporului (ecce homo) - dar nimeni nu vrea să-L ia la sân, în cerul gurii, în brațe acasă, să-L lege rănilor cu untdelemn și vin, să-L suie pe asinul trupului, să-L ducă la casa de oaspeți, pe Cel căzut între tâlhari. Cântă strănile: „Gustați și vedeți că Bun este Domnul” - dar nimeni nu vrea să-L mai guste, nici să-L mai vadă azi pe Hristos, din cauza bogăției și a ideologiei eronate a oamenilor deșești. Strigă elenii din toate Sfintele Uși: „Cu frică... să vă apropiați!”, - dar voi fugiți mereu. Ci asistați, chiar fără nici o lacrimă, la expunerea Rănilor și Sfântului Sânge clocotind în potire, ca și călăii, tâlharii și noroadele de pe Golgota. De ce mințiți însă în altar și la strană? Plângeți măcar, dacă nu puteți împlini ceea ce cântați, recitați și strigați! Hristos ține cosmosul și pământul pe palme, iar la Sfânta Liturghie face El mișcarea simbolică și Se lasă pe mâinile noastre cu scopul împărtășirii! Că altfel, ce rost

ar avea să-L purtăm și să-L mișcăm, festiv, pe Cel ce poartă și mișcă toate?

O, a venit vremea plânsului și a tânguiri! Dacă nu se împărtășește nimeni, de ce mai cântați: „Să se umple gurile noastre... că ne-ai învrednicit a ne împărtăși...”? Că doar strana e glasul întregului popor, care îl mulțumește lui Dumnezeu pentru împărtășire. Și concluzia e ultima ectenie: „Drepti primind dumnezeieștile Taine...”.

Tot textul istoric, real și recitat demonstrează scopul Euharistie, liturgic. Dacă nici în posturi nu împărtășiți, când să se mai împărtășească sărmanul creștin? La o lună, la un an, la zeci de ani, la moarte? Parcă ar fi Pâinea morților, nu a celor vii! Ați devenit prohibitori de la Sfântul Potir și ați adus moartea și necurăția, bisericile au devenit numai locuri pentru prohodit și comemorări „din vremea aceea”. Că fără viața Sângelui lui Hristos nu poate fi nimeni viu și curat, se slujește degeaba Jertfa, dacă nu-i mila cuminecării. Degeaba sunt bisericile deschise, dacă sunt închise inimile noastre. Noi ne închinăm în fiecare zi Sfintei învieri, împărtășindu-ne cu Dumnezeul înviat și Etern. Spuneți deci voi, care sunteți astăzi atât de căzuți? Nu vă este dor de Dumnezeul Cel tare? Plânge Mântuitorul Hristos deasupra noastră, curățind aerul cel spurcat de voi! Plânge Cerul pe ulițele noastre, că la răscruci Se zbate Iisus răstignit și uitat! Iar noi trecem în defilare mare apocaliptică, materialistă pe lângă mântuirea noastră răstignită. O, pământule! Nu îți este dor de Ceruri? O, creatură nemernică! Nu îți este dor, de Cel ce Te-a creat? Nouă ni se frânge inima de dorul odorului Hristos adorat, ÎL culegem din toate cuvintele, îl adulmecăm parfumul Logosului în cosmos, ne târâm prin lanțuri și

prin temnițe și prizoniți în catacombe așteptăm mântuirea Dumnezeului Celui Viu. Îl culegem dintre flori și dintre spini, dintre nori și astre, din cer nou și pământ nou, din potire și din 7 Sfinte Taine, și cu toate acestea ne rugăm: „Dă-ne Doamne să ne împărtășim cu Tine, mai adevărat, în ziua cea neînserată a împărăției Tale!”. Cum puteți voi răbda să nu vă împărtășiți cu anii, când Mântuitorul vă strigă zilnic pe toți, în timp ce tot Cerul arată, cu mâinile, elementele Euharistice și potirul? Iată liturghisim zilnic, dezlegăm și împărtășim, predicăm cu timp și fără timp pentru unirea cu Hristos, în trupul Său mistic.

„Vorbește Doamne, că robul Tău ascultă!”